

SWAZEK 12

I.M.I

(pracovní text pro osobní použití zpracovali Josef a Jana Hýžovi)

16. března 1917

Jak pevné spojení mezi duší a Bohem není nikdy přerušeno.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu; můj milovaný Ježíš se zjevuje téměř jako blesk. A když naříkám, říká: „Dcero moje, dcero moje, ubohá dcero, kdybys věděla, co se stane, velmi bys trpěla; proto, abys tolik netrpěla, snažím se ti uniknout.“ Když se pak vrátím k nářku, říkám: „Můj Živote, tohle jsem od Tebe nečekala. Ty, který ses zdál, že nemůžeš, že nejsi schopen být beze mne – a teď, hodiny a hodiny... a někdy se zdá, že chceš nechat uběhnout celý den. Ježíši, tohle mi nedělej! Jak ses změnil!“ Ježíš mě překvapí a říká: „Uklidni se, uklidni se. Já jsem se nezměnil – jsem neměnný. Ba co víc, říkám ti, že když se přenáším do duše, udržoval jsem ji těsně spojenou se Mnou, promlouval jsem k ní a vylil jí svou Lásku – to mezi mnou a duší není nikdy přerušeno. Nanejvýš měním způsoby – tu jedním, tu druhým, ale stále vymyslím nové způsoby, jak k ní promlouvat a vylévat do ní svou Lásku. Copak sama nevidíš, že když jsem ti ráno nic neřekl, téměř čekám na večer, abych ti řekl nějaké slovo? A když studuji aplikace Mého Umučení, zatím, co já jsem v tobě, vylévám se až po okraj tvé duše a mluvím k tobě o svých nejintimnějších věcech, které jsem dosud neprojevil, a o tom, jak duše má za úkol Mě následovat v mém díle. Tyto aplikace budou zrcadlem mého vnitřního Života, a kdo se v něm bude odrážet, bude v sobě kopírovat Můj vlastní Život. Ó, jak moc odhalují Mou Lásku, Mou řízení po duších v každém vlákně Mého Srdce, v každém nádechu, myšlence atd.

Proto tedy, Já s tebou mluvím víc než kdy jindy, ale jakmile skončím, skryji se, a ty, když Mě nevidíš, říkáš, že jsem se změnil. Ba co víc, říkám ti, že když nechceš svým hlasem opakovat to, co ti říkám ve tvém nitru, bráníš vylévání Mé Lásky.“

18. března 1917

Účinky splynutí s Ježíšem.

Modlila jsem se, splynula jsem celá v Ježíši a chtěla jsem, aby každá myšlenka Ježíše byla v mé moci, proto, aby každá myšlenka stvoření měla život a aby se napravovala stejnou myšlenkou Ježíše. A tak aby to bylo se vším ostatním. A můj

sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, Mé Lidství na zemi neudělalo nic jiného, než že spojilo každou myšlenku tvora s Mou vlastní. Tak se každá myšlenka tvora odrážela v Mé mysli, každé slovo v mém hlase, každý úder srdce v mém srdci, každý čin v Mých rukou, každý krok v Mých nohách, a tak to bylo i se vším ostatním. Tím jsem Otci nabídl božské odškodnění. Nyní ve všem, co jsem dělal na zemi, pokračuji v nebi, a když tvorové myslí, jejich myšlenky se vlévají do Mé Mysli; když se dívají, cítím jejich pohledy ve svých. Proto mezi Mnou a jimi proudí nepřetržitá elektřina, stejně jako když jsou údy v nepřetržitém spojení s hlavou. A říkám Otci: „Můj Otče, nejsem jediný, kdo se modlí, napravuje, uspokojuje, uklidňuje Tě, ale jsou tu i další tvorové, kteří ve Mně dělají to, co dělám Já. Ba co víc, svým utrpením vynahrazují Mé Lidství, které je oslavené a neschopné utrpení.“

„Splynutím se Mnou, duše opakuje vše, co jsem učinil a nadále činím. Jaká bude spokojenost těchto duší, které prožily svůj život ve Mně, a zahrnovaly spolu se Mnou všechny tvory a všechny nápravy, až budou se Mnou v nebi? Budou pokračovat ve svém životě ve Mně. A jak budou tvorové myslet, nebo Mě budou urážet svými myšlenkami, ty se budou odrážet v jejich myslích a ony budou pokračovat v nápravách, které dělaly na zemi. Budou spolu se Mnou čestnými strážemi před Božským trůnem. A jak Mě budou tvorové na zemi urážet, budou v nebi konat opačné skutky. Budou střežit Můj Trůn. Budou mít čestné místo. Budou to ti, kteří Mě budou chápat nejvíce – budou nejslavnější. Jejich sláva bude zcela splývat s Mou a Moje s jejich.

Proto tedy, má být tvůj život na zemi zcela sjednocen v mém. Nedělej žádný čin, aniž bys ho přenesla do Mne. A pokaždé, když se Mnou splyneš, vliji do tebe nové milosti a nové světlo a stanu se bdělým strážcem tvého srdce, abych od tebe udržel daleko jakýkoli stín hříchu. Budu tě střežit jako své vlastní Lidství a přikážu andělům, aby tě obklopili jako koruna, abys byla chráněna před vším a všemi.“

28. března 1917

Ježíšovo „Miluji tě“. Bezprostřední čin vykonaný s Ježíšem.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš jen sotva se udělal viditelným. A byl tak sklíčený, že to člověka dojme k lítosti. Zeptala jsem se ho: „Co se děje, Ježíši?“ A On: „Má dcero, nečekané věci se objeví a náhle nastanou. Všude vypuknou revoluce. Ó, jak moc se situace zhorší!“ Celý zarmoucený mlčel. A já: „Živote mého života, řekni mi nějaké jiné slovo.“ A Ježíš, jako by na mě dýchl, řekl: „Miluji tě“ A zdálo se, že všichni a všechno dostalo nový

život z toho „*Miluji tě*“. Opakovala jsem to: „Ježíši, ještě jedno slovo.“ A on: „Nemohl bych ti říct krásnější slovo než „*Miluji tě*“. Toto Mé „*Miluji tě*“ naplňuje nebe i zemi. Prochází svatými a oni získávají novou slávu. Sestupuje do srdcí poutnických duší a některé z nich získávají milost obrácení, jiné posvěcení. Proniká do očištěnce a lije se na jejich duše jako blahodárná rosa a ony se jím cítí osvěženy. Dokonce i přírodní síly se cítí naplněny životem v oplodňování a v růstu. Všichni vnímají „*Miluji tě*“ tvého Ježíše. A víš, kdy duše přitahuje jedno z mých „*Miluji tě*“? Když splynutím se Mnou zaujímá božský postoj a rozplynutím se ve Mně dělá vše, co dělám Já.“

A já: „Má lásko, mnohdy je těžké neustále si udržovat tento božský postoj.“ A Ježíš: „Má dcero, to, co duše nemůže vždycky udělat svými bezprostředními činy ve Mně, může vynahradit svým postojem dobré vůle. Budu z ní mít takové potěšení, že se stanu bdělým strážcem každé její myšlenky, slova, úderů srdce atd. a umístím je do sebe i mimo sebe jako svůj průvod a budu na ně hledět s velkou láskou jako na ovoce dobré vůle tvora. Když pak duše, rozplývající se ve Mně, koná své bezprostřední skutky se Mnou, cítím se k ní tak přitahován, že to, co koná, konám spolu s ní a proměňuji její dílo v dílo Boží. Beru v úvahu vše a odměňuji vše, i ty nejmenší věci. Ani jeden jediný skutek dobré vůle nezůstane ve stvoření zpronevěřen.“

2. dubna 1917

Bolesti z postrádání Ježíše jsou Božské bolesti.

Lamentovala jsem u svého vždy milovaného Ježíše nad jeho obvyklou nepřítomností a řekla jsem mu: „Lásko, jaká neustálá smrt. Každé postrádání Tebe je smrtí, kterou pociťuji – ale tak krutou a nemilosrdnou smrtí, která mi sice dává pocítit účinky smrti, ale nedává mi zemřít. Nemohu pochopit, jak může dobrota Tvého Srdce vzdorovat tomu, že mě vidí trpět tolikerou nepřetržitou smrtí, a přesto mě nutí žít dál.“

Požehnaný Ježíš na chvíli přišel, přitiskl mě ke svému Srdci a řekl mi: „Má dcero, přitiskni se k mému Srdci a čerpej život. Ale věz, že bolest, která Mě nejvíce uspokojuje a těší, která je nejsilnější, která se mi nejvíce vyrovná a může přede Mnou obstát, je bolest Mého postrádání, protože je to bolest Boží. Musíš vědět, že duše jsou se Mnou spojeny tak, že tvoří mnoho článků spojených v rámci mého Lidství. Když se duše ztrácejí, přetrhávají tato pouta a Já cítím bolest, jako by se jeden úd odděloval od druhého. Kdo může tyto články spojit dohromady? Kdo je může spojit

tak, aby rozdělení zmizelo? Kdo je může přimět, aby do mě znovu vstoupily, abych jim vdechl život? Bolesti z mého postrádání – protože jsou Božské. Moje bolest ze ztráty duší je Božská. Bolest duše, která Mě nemůže vidět ani cítit, je Božská. Protože jsou obě bolesti Božské, mohou se navzájem líbat, být spolu spojeny, stát před sebou a mít takovou moc, aby zachytily uprchlé duše a spojily je v mém Lidství.

Má dcero, stojí tě mé postrádání hodně? A pokud stojí, pak, nenechávej takovou cennou bolest bez užitku. Když ti ji nabízím, nenechávej si ji pro sebe, ale nech ji vletět mezi bojovníky. Vyrvi jejich duše zprostřed střel a uzavři je ve Mně. Vlož svou bolest jako svár a pečeť a pak ji nech obletět celý svět, aby zachytila duše a všechny je přivedla zpět ke Mně. Tak, když budeš pociťovat bolesti Mého postrádání, budeš stále vkládat pečeť opětovného spojení.“

12. dubna 1917

Není to utrpení, co činí stvoření nešťastným. Nešťastným se stává, když mu k lásce k Bohu něco chybí.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš, a protože jsem trochu trpěla, vzal mě do náruče a řekl mi: „Má milovaná dcero, má milovaná dcero, odpočivej ve mně. A své bolesti si nenechávej u sebe, ale pošli je nahoru k mému Kříži, aby se staly korzetem mých bolestí a ulevily Mi, a aby mé bolesti byly korzetem tvých bolestí, podepřely tě, hořely stejným ohněm a byly společně stráveny. Budu se na tvé bolesti dívat, jako by byly moje. Dám jim stejné účinky a stejnou hodnotu a budou vykonávat stejné funkce, které jsem konal na kříži, před Otcem a před dušemi. Nebo ještě lépe, přijď ty sama na kříž. Jak šťastní budeme společně, i v utrpení. Ve skutečnosti to není utrpení, co činí stvoření nešťastným. To spíše, utrpení ho činí vítězným, slavným, bohatým, krásným. Nešťastným se stává, když mu k lásce něco chybí. Když se se Mnou spojíš na kříži, budeš zcela uspokojena v Lásce. Tvé utrpení bude láskou. Tvůj život bude láskou – veškerou láskou. A tak budeš šťastná.“

18. dubna 1917

Vlívání se do Boží Vůle a splynutí s Ježíšem tvoří blahodárnou rosou nad všemi tvory.

Splývala jsem ve svém sladkém Ježíši, abych se rozptýlila ve všech tvorech a všechny je spojila v Ježíši. A tak jsem se neustále vrhala mezi tvory a Ježíše, abych zabránila tomu, aby můj milovaný Ježíš byl urážen, a abych zabránila tvorům, aby

Ho uráželi. Když jsem to dělala, řekl mi: „Má dcero, když se vléváš do Mé Vůle a spojuješ se ve Mně, vzniká v tobě Slunce. Když stále myslíš, miluješ, napravuješ atd. tvoří se paprsky a Má Vůle jako pozadí se stává korunou těchto paprsků. Tak vzniká Slunce, které stoupá vzhůru a mění se v blahodárnou rosou nad všemi tvory. Proto čím více se roztavuješ ve Mně, tím více Sluncí stále tvoříš.

Ó, jak je krásné vidět tato Slunce, která vycházejíce a stoupajíce zůstávají obklopena mým vlastním Sluncem a polévají všechny blahodárnou rosou! Kolik milostí se tak tvorům dostává! Jsem tím tak uchvácen, že když se slévají, vylévám na ně hojnou rosou všech druhů milostí, aby tvořily větší Slunce a mohly hojněji vylévat blahodárnou rosou na všechny.“

A když jsem se roztavovala, mohla jsem cítit světlo, lásku, milosti, jak se vylévají na mou hlavu.

2. května 1917

Jak Ježíš postupně umíral.

Když jsem se nacházela ve svém obvyklém stavu, lamentovala jsem svému sladkému Ježíši kvůli jeho nepřítomnosti a říkala jsem mu: „Lásko moje, kdo by si kdy dokázal představit, že mě nedostatek Tebe musel stát tak moc? Cítím, že postupně umírám. Každý můj čin je smrtí, kterou cítím, protože nemohu najít Život. Ale umírat a žít dál je ještě krutější – je to dvojí smrt.“

Můj milovaný Ježíš bleskově přišel a řekl mi: „Má dcero, odvalu a pevnost ve všem. A pak, nechceš mě napodobovat? I já jsem postupně umíral. Když Mě stvoření urážela v mých krocích, cítil jsem trhání v nohách, ale s takovou hořkostí křečí, že mi to mohlo způsobit smrt. A i když jsem cítil, že umírám, přesto jsem nechtěl zemřít. Když Mě uráželi svými skutky, cítil jsem smrt ve svých rukou a při krutých mukách jsem se trápil, cítil jsem se mdlý, ale Vůle Otce Mě podržela. Umíral jsem, a nezemřel jsem. Když se v mém hlase odrážely zlé hlasy a strašlivé rouhání tvorů, cítil jsem, že se dusím, že Mé slovo je zadušeno, otráveno. Cítil jsem smrt ve svém hlase, ale nezemřel jsem. A mé zmučené Srdce? Jak se rozbušilo, cítil jsem, jak v mém srdci tepou zlé životy, duše jsou ze Mne vytrhávány. A Mé Srdce bylo neustále trháno a drásáno. Neustále jsem se trápil a umíral v každém stvoření, v každém provinění. Přesto Mě Láska, Boží Vůle, nutila žít. Toto je důvod pro tvé postupné umírání. Chci, abys byla se Mnou – chci, abys byla v Mé společnosti při mém umírání. Nejsi šťastná?“

10. května 1917

Jak Ježíš svým dechem dává pohyb a život všem tvorům.

Pokračovala jsem ve svém ubohém stavu a snažila jsem se podle svého zvyku spojit se svým sladkým Ježíšem, ale ať jsem se snažila sebevíc, bylo to marné. Sám Ježíš mě vyrušil a se silným povzdechem mi řekl: „Má dcero, to stvoření není nic jiného než Můj dech. Jako Já dýchám, tak dávám život všemu. Veškerý život je v dýchání. Bez dýchání srdce přestává bít, krev přestává kolovat, ruce zůstávají nečinné, mysl cítí, že intelligence umírá. A tak je to i se vším ostatním. Celý lidský život tedy spočívá v přijímání a dávání tohoto dechu. Zatímco však svým dechem dávám život a pohyb všem tvorům, chci je posvětit, milovat, zkrášlit, obohatit atd. svým svatým dechem, když mi vracejí dech, který přijímají, posílají mi urážky, vzpoury, nevděčnost, rouhání, zapírání a všechno ostatní. Já posílám dech jako čistý a oni jej posílají zpět nečistý. Posílám ho jako požehnání, a vrací se mi zpět jako prokletí. Posílám ho celý s láskou, a vrací se Mi urážlivý až do Mého nejhlubšího Srdce. Láska Mne však nutí, abych Svůj dech posílal dál, abych tyto stroje lidských životů udržoval. Jinak by přestaly fungovat a skončily by v troskách.

Ach, má dcero, slyšela jsi, jak se udržuje lidský život? Mým dechem. A když najdu duši, která Mě miluje, jak sladký je její dech, jak Mě baví – cítím se povzbuzen. Mezi Mnou a ní se vytváří ozvěna harmonie. Tak zůstává odlišná od ostatních tvorů a bude odlišná i v nebi. Má dcero, nemohl jsem zadržet svou Lásku a chtěl jsem si u tebe vylít srdce.“

Tedy, dnes jsem se nemohla rozpustit v Ježíši, protože On sám mě zaměstnával svým dechem. Kolik věcí jsem pochopila, ale nejsem schopna je dobře vyslovit – tak tady zastavím.

12. května 1917

Ten, kdo pochybuje o Ježíšově lásce, zarmucuje Ho.

Protože můj vždy milý Ježíš nepřicházel a já se velmi trápila, vlétla mi při modlitbě do hlavy myšlenka: „Napadlo tě někdy, že bys mohla být ztracena?“ Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, a tak jsem zůstala trochu překvapena. Ale dobrý Ježíš, který mě ve všem pozoruje, se hned pohnul v mém nitru a řekl mi: „Má dcero, to je opravdová podivnost, která mou Lásku velmi zarmucuje. Kdyby dcera řekla svému otci: „Nejsem tvoje dcera, tak mi nedáš podíl na svém dědictví. Nechceš mi dávat jídlo, nechceš mě držet ve svém domě.“ Ona se trápí a nařiká – co by na to chudák

otec řekl? Podivínství! Ta dcera se zbláznila! A se vši láskou by jí řekl: „Ale řekni mi, nejsi-li moje dcera, či jsi dcera? Jak je to? Žiješ pod stejnou střechou jako já, jíš u stejného stolu jako já, oblékám tě ze svých peněz, vydělaných vlastním potem. Jsi-li nemocná, pomáhám ti a obstarávám prostředky k tvému uzdravení. Proč tedy pochybuješ, že jsi moje dcera?“

Ještě důrazněji bych řekl té, která pochybuje o mé Lásce a obává se, že by mohla být ztracena: „Jak to? Dávám ti Své Tělo za pokrm, ty žiješ zcela z Mého. Jsi-li nemocná, uzdravuji tě svátostmi. Jsi-li ušpiněná, omývám tě Svou Krví. Mohu říci, že jsem ti téměř k dispozici – a ty pochybuješ? Chceš Mě zarmoutit? Řekni Mi tedy. Miluješ někoho jiného? Uznáváš někoho jiného za svého Otce, když říkáš, že nejsi Moje dcera? A pokud tomu tak není, proč se chceš trápit a zarmucovat Mě? Copak nestačí hořkosti, které Mi dávají jiní – také ty chceš přidat bolesti Mému Srdci?“

16. května 1917

Účinky hodin umučení.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, splynula jsem celá ve svém sladkém Ježíši a pak jsem se celá vlila do tvorů, abych všem dala celého Ježíše. A můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, pokaždé, když se stvoření ponoří do Mě, dává všem tvorům vliv Božského života. A podle svých potřeb získávají tvorové jeho účinky. Ti, kteří jsou slabí, pocítují sílu; ti, kteří jsou zatvrzelí v hříchu, dostávají světlo. Ti, kteří trpí, dostávají útěchu. A tak je to se vším ostatním.“

Pak jsem se ocitla mimo sebe. Byla jsem uprostřed mnoha duší. Zdálo se, že jsou to očištěné duše a svatí, kteří ke mně promlouvali a zmiňovali se o jedné známé osobě, která před nedávnem zemřela. A říkali mi, jak se cítí šťastní, když vidí, že není duše, která by vstoupila do očištěnce, aniž by nesla znamení *Hodin umučení*. Obklopeny milostmi těchto *Hodin* a s jejich pomocí zaujímají duše bezpečné místo. A není duše, která by letěla do nebe, aniž by ji doprovázely tyto *Hodiny umučení*. Tyto *Hodiny* způsobují, že se z nebe na zem, do očištěnce, a dokonce i do nebe snáší nepřetržitá rosa.

Když jsem to uslyšela, řekla jsem si: „Možná můj milovaný Ježíš, aby dodržel slovo, které dal – že za každé slovo *Hodin umučení* dá jednu duši, dovoluje, aby nebylo spasené duše, která by z těchto *Hodin* neměla užitek.“

Poté jsem se vrátila do sebe, a když jsem našla svého sladkého Ježíše, zeptala jsem se ho, zda je to pravda. A On: „Tyto *Hodiny* jsou řádem vesmíru, uvádějí nebe a zemi do harmonie a brání Mi poslat svět do záhuby. Cítím, jak se Má Krev, Mé

rány, Má Láska a vše, co jsem udělal, dostává do oběhu a proudí skrze všechny, aby všechny zachránilo. Když duše dělají tyto *Hodinky umučení*, cítím, jak se dává do pohybu Má Krev, Mé rány, Moje úzkosti, aby zachránily duše, a cítím, jak se opakuje Můj vlastní Život. Jak by mohli tvorové získat nějaké dobro, když ne prostřednictvím těchto *Hodin*? Proč pochybuješ? To není tvoje věc, ale Moje. Ty jsi k tomu byla namáhaným, slabým nástrojem.“

7. června 1917

Duše se odděluje od Ježíše, když do sebe nechá vstoupit něco, co Mu nepatří.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, naříkala jsem ke svému sladkému Ježíši kvůli Jeho nepřítomnosti a řekla jsem Mu: „Jak hořké odloučení! Odloučená od Tebe – všemu je konec. Zůstala jsem jako ten nejnešťastnější tvor, jaký může existovat“. A Ježíš mě přerušil a řekl mi: „Má dcero, o jakém odloučení to mluvíš? Jen tehdy je duše ode Mne odloučena, když do sebe nechá vstoupit něco, co Mi nepatří. Proto vstupuji do duše, a když najdu její vůli, její touhy, její city, její myšlenky, její srdce – všechno jako Své vlastní, pohlcuji ji do sebe a stále tavím její vůli s Mou, ohněm své Lásky. Činím je jedním. Tavím její touhy se Svými, její city a myšlenky se Svými. A jakmile vytvořím jednu jedinou tekutinu, vylévám ji přes celé své Lidství jako nebeskou rosou, která je vytvořena z tolika kapek rosy, kolik urážek dostávám. A ony Mě líbají, milují, napravují a balzamují Mé rozhořčené rány. A protože Já svým jednáním dělám dobro všem, tato rosa sestupuje pro dobro všech tvorů.

Pokud však v duši najdu něco cizího, co Mi nepatří, nemohu to, co je její, přetavit ve Své, protože jediné Láska má tu ctnost, že se přetavuje a sjednocuje. Jen podobné věci se mohou smísit a mít stejnou hodnotu. Pokud jsou tedy v duši trny, železo nebo kameny, jak se mohou roztavit? A pak dochází k oddělování, k neštěstí.

Když tedy nic nevstoupilo do tvého srdce, jak se od tebe mohu odloučit?“

14. června 1917

Čím více se duše svléká, tím více ji Ježíš obléká sám Sebou.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a modlila jsem se, aby do mě vstoupil můj milovaný Ježíš, aby mě miloval, modlil se a napravoval, protože já jsem nevěděla co dělat. A sladký Ježíš, pohnutý soucitem s mou nicotností, přišel a strávil se mnou nějaký čas. Modlil se, miloval a opravoval spolu se mnou. Pak mi řekl: „Má dcero, čím více se duše svléká ze sebe, tím více ji oblékám do Sebe. Čím více věří,

že nemůže nic dělat, tím více v ní působím a dělám všechno. Cítím, všechnu Mou Lásku, Mé modlitby, Mé nápravy atd. které jsou duší vkládány do skutků. A abych vzdal Sobě čest, naslouchám tomu, co chce dělat. Chce milovat? Jdu k ní a miluji spolu s ní. Chce se modlit? Modlím se spolu s ní. Celkově vzato, její svlékání a její láska, která je Moje, Mě svazují a nutí Mě, abych s ní dělal, co chce. A Já dávám duši zásluhy své vlastní Lásky, Svých modliteb a zadostiučinění. Ke svému nejvyššímu uspokojení cítím, že se opakuje Můj Život, a působím, že účinky Mého díla sestupují k dobru všech, protože to není od tvora, který je skryt ve Mně – ale je to Mé.“

4. července 1917

Všechny bolesti stvoření předtím vytrpěl Ježíš. Ten, kdo žije Boží vůli, je spolu s Ježíšem ve svatostánku.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se trochu v utrpení a můj obdivuhodný Ježíš přišel a postavil se přede mě. Zdálo se, že mezi mnou a Ježíšem je mnoho elektrických komunikačních drátů a On mi řekl: „Má dcero, každá bolest, kterou duše trpí, je jednou další komunikací, kterou duše získává. Ve skutečnosti všechny bolesti, které může tvor vytrpět, jsem již dříve vytrpěl Já, v mém Lidství, a zaujal jsem jejich místo v božském řádu. A protože je stvoření nemůže vytrpět všechny najednou, Má Dobrota je sděluje postupně, a tím se pouta spojení se Mnou stále zvětšují. A to nejen pro bolesti, ale i pro všechna dobra, která může duše vykonat. Tímto způsobem se rozvíjejí pouta spojení mezi Mnou a ní.“

Jindy jsem přemýšlela o tom, jaké dobro získávají jiné duše, když jsou před Nejsvětější svátostí, zatímco já, chudák, jsem o ni ochuzena. A blahoslavený Ježíš mi řekl: „Má dcero, ten, kdo plní Mou Vůli, je se Mnou ve svatostánku a má podíl na Mých bolestech, na chladu, na neúctě a na všem, co dělají duše, které jsou v Mé svátostné přítomnosti. Ta, která plní Mou Vůli, musí ve všem vynikat a jí je vždy vyhrazeno čestné místo. Kdo tedy přijímá více dobra? Ten, kdo je přede Mnou, nebo ten, kdo je se Mnou? Nesnesu ani krok vzdálenosti, ani rozdělení bolestí či radostí mezi Mnou a tou, která plní Mou Vůli. Mohu ji držet na kříži – ale vždy se Mnou.

Proto tě chci mít stále ve Své Vůli. Chci ti dát první místo ve Svém svátostném Srdci. Chci cítit tvé srdce, tlukoucí v mém, s Mou vlastní láskou a bolestí. Chci cítit tvou vůli v Mé, která se násobí v každém, aby Mi dala zadostiučinění všech a lásku všech v jediném činu. A chci cítit Svou Vůli ve tvé, která, udělala tvé ubohé lidství Mým vlastním, může je pozvednout před Majestátem Otce jako Mou stálou obět’.“

7. července 1917

Pro toho, kdo plní Boží Vůli, je vše přítomné.

Splývala jsem s mým sladkým Ježíšem, ale viděla jsem se tak nešťastnou, že jsem nevěděla, co mu mám říct. A můj vždy milující Ježíš, aby mě utěšil, mi řekl: „Má dcero, pro toho, kdo plní mou vůli, neexistuje ani minulost, ani budoucnost, ale všechno se odehrává v přítomnosti. Všechno, co jsem dělal a trpěl, je v přítomném úkonu, a to takovým způsobem, že když chci dát zadostiučinění Otci nebo udělat dobro tvorům, mohu to udělat, jako bych byl právě v úkonu utrpení a působení. Stejně tak vše, co může tvor trpět a konat v Mé Vůli, je již ztotožněno s mými bolestmi a skutky a stávají se jedním. Když mi tedy duše chce svými bolestmi dát důkaz lásky, může vzít bolesti vytrpěné jindy, které jsou v činnosti, a dát Mi je, aby zkopírovala svou lásku, své uspokojení pro Mne. A když vidím pracovitost bytosti, která klade své úkony jako na počítadle, aby je rozmnožila a vybrala úroky, aby Mi dala lásku a zadostiučinění, dávám jí Své bolesti a Svá rozmnožená díla, abych ji tak obohatil a aby nebyla předběhnuta v lásce, abych ji miloval a byl milován.“

18. července 1917

Duše, která žije v Boží vůli, žije v Ježíši, na Jeho úkor.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, snažila jsem se vlévat všechno do Ježíšovy svaté Vůle a prosila jsem ho, aby do mě vlil všechno ze Sebe tak, abych už necítila sebe, ale jen Ježíše. A požehnaný Ježíš přišel a řekl mi: „Má dcero, když duše žije v Mé Vůli a všechno, co dělá, dělá v Mé Vůli, cítím ji všude. Cítím ji ve Své mysli a její myšlenky proudí v Mých; a když rozšiřuji život inteligence ve tvorech, ona se spolu se Mnou proniká do myslí tvorů; a když vidí, že jsem urážen, cítí Mou bolest. Cítím ji v tlukotu Svého srdce - ba co víc, cítím jeden tlukot srdce za dva v mém Srdci; a když se má Láska rozlévá do tvorů, ona se rozlévá spolu se Mnou a miluje se Mnou; a když nejsem milován, ona Mě miluje za všechny, aby Mi oplatila láskou, a utěšuje Mě. Ve svých touhách cítím touhu duše, která žije v Mé Vůli. Ve Svých dílech cítím její, a tak je to se vším. Proto lze říci, že žije na Můj účet.“

A já: „Má lásko, Ty děláš všechno sám a nepotřebuješ stvoření. Proč tedy tolik miluješ, když stvoření žije ve Tvé Vůli a z Tvé Vůle?“ A Ježíš: „Vskutku nic nepotřebuji a všechno dělám sám od sebe, ale abyste měli život, chce Láska své vylítí. Představ si slunce, které nepotřebuje žádné světlo – stačí samo sobě i ostatním.“

Ale přesto, protože existují další malá světla, i když je nepotřebuje, chce je v sobě za společnost, aby se vylilo a rozšířilo malá světla. Jaké špatnosti by se malá světélka dopustila, kdyby odmítla? Ach, má dcero, když je vůle sama, je vždy neplodná; když je sama, láska chřadne a umírá. A já miluji stvoření natolik, že chci, aby se spojilo s Mou Vůlí, aby se stalo plodným a dalo jí život lásky; a nacházím Svůj výlev, neboť jsem stvořil stvoření jen proto, abych vylil Svou Lásku – pro nic jiného. Tak toto je celé moje úsilí.“

25. července 1917

Ježíš očist'uje duši, aby ji připustil k životu ve své Vůli.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, naříkala jsem na Ježíše a také jsem ho prosila, aby ukončil ty četné tresty. A Ježíš mi řekl: „Má dcero, proč naříkáš? To ještě nic není, přijdou velké tresty. Stvoření se stalo nesnesitelným. Pod ranami se bouří ještě víc a nechce ani poznat mou ruku, která ho bije. Nemám jiný prostředek, který bych mohl použít než ho vyhladit. Tímto způsobem budu moci odstranit mnoho životů, které zamořují zemi a zabíjejí mé dorůstající pokolení. Nečekej tedy prozatím konec, ale spíše další a horší potíže. Nebude místa na zemi, které by nebylo nasáklé krví.“

Když jsem to slyšela, cítila jsem, jak mi puká srdce. Ježíš mě chtěl povzbudit a řekl mi: „Má dcero, pojd' do Mé Vůle, abys dělala to, co dělám já. V Mé Vůli budeš moci běžet pro dobro všech tvorů a mocí Mé Vůle je budeš moci zachránit z nitra krve, v níž plavou, abys je přivedla zpět ke Mně, obmyté jejich vlastní krví, dotekem Mé Vůle.“

A já: „Můj Živote, jsem tak špatná. Jak to můžu udělat?“ A on: „Musíš vědět, že nejušlechtilejší, nejvznešenější, největší a nejhrdinštější čin je konat Mou Vůli a působit podle Mé Vůle. Při tomto činu, jemuž se žádný jiný nemůže rovnat, projevují okázalost veškeré své Lásky a velkorysosti. Jakmile se duše rozhodne to udělat – v úkonu, v němž se obě vůle setkají, aby se slily jedna s druhou a staly se jednou – tak abych jí prokázal čest, udržuji ji ve své Vůli. Je-li poskvrněná, očist'uji ji. Obklopují-li ji trny lidské přirozenosti, rozbívám je. A probodne-li ji nějaký hřebík – to jest hřích – rozmělnuji ho. Protože nic zlého nemůže vstoupit do Mé Vůle. Ba co víc, vkládám do ní všechny Mé Vlastnosti. Proměňuji její slabost ve statečnost, nevědomost v moudrost, bídu v bohatství, a tak je to i se vším ostatním. V ostatních úkonech vždy zůstává něco z ní samé, ale v těchto zůstává zcela zbavena sebe samé a já ji zcela naplňuji Sebou.“

6. srpna 1917

Boží vůle činí duši šťastnou i uprostřed největších bouří.

Když jsem pobývala v mém obvyklém stavu, byla jsem velmi ztrápená kvůli neustálým hrozbám horších trestů a kvůli tomu, že On mi scházel. Můj vždy líbezný Ježíš proto přišel a řekl mi: „Má dcero, buď veselá, neztrácej příliš srdce. Má Vůle činí duši šťastnou i uprostřed největších bouří. Ba co víc, povznáší se tak vysoko, že se jí bouře nemohou dotknout, i když je vidí a slyší. Místo, v němž přebývá, nepodléhá bouřím, ale je vždy klidné a s usměvavým sluncem, protože její původ je v nebi, její vznešenost je božská, její svatost je v Bohu – a tam ji uchovává sám Bůh. Žárlivě si vážím svatosti této duše, která žije v Mé Vůli, chovám ji ve svém nejhlubším Srdci a říkám: „Nikdo se jí nedotýkejte. Má Vůle je nedotknutelná, je posvátná a všichni musí vzdávat čest Mé Vůli.“

14. srpna 1917

Ježíš neudělal nic jiného, než že se vydal v plen Otcově Vůli. Rozdíl mezi životem rezignovaným na Boží Vůli a životem v Jeho Vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš sotva přišel, prošel kolem a řekl mi: „Má dcero, Já jsem neudělal nic jiného, než že jsem se odevzdal do Otcovy Vůle. Proto, když jsem myslel, myslel jsem v Otcově Mysli; když jsem mluvil, mluvil jsem Ústy a Jazykem Otce. Když jsem pracoval, pracoval jsem v Rukách Otce. Dokonce jsem v Něm dýchal a vše, co jsem dělal, bylo uspořádáno tak, jak chtěl On. Proto jsem mohl říci, že jsem uskutečňoval Svůj Život v Otci a že jsem byl nositelem Otce, protože jsem vše uzavřel do Jeho Vůle a nic jsem nedělal Sám. Mým hlavním bodem byla Otcova Vůle, protože jsem se nestaral o Sebe, ani jsem nepřerušil Svou cestu kvůli urážkám, které jsem dostával. Spíše jsem stále více letěl ke svému středu. Teprve tehdy skončil Můj přirozený Život, když jsem ve všem naplnil Vůli Otce.

Totéž platí i pro tebe, má dcero. Pokud se odevzdáš do Mé Vůle, nebudeš se už o nic starat. Samotný nedostatek Mne, který tě tolik trápí a stravuje, proudění v Mé Vůli, najde oporu, Mé skryté polibky, Můj Život v tobě, oděný tebou. V samotném tlukotu svého srdce budeš cítit Mé – horoucí a bolestné. A pokud Mě nevidíš, cítíš Mě. Mé paže tě pevně objímají. Kolikrát cítíš Můj pohyb, Můj osvěžující dech, který osvěžuje tvou horlivost! To vše cítíš; a když se snažíš zjistit, kdo tě stiskl, kdo na tebe dýchá, a nevidíš Mě, usmívám se na tebe, líbám tě polibky

své Vůle a skrývám v tobě víc, abych tě znovu překvapil a nechal tě znovu skočit do Mé Vůle. Proto Mě nezarmucuj tím, že se trápíš – ale nech to na Mně. Kéž v tobě nikdy neustane let Mé Vůle, jinak bys brzdila Můj Život v tobě. Na druhou stranu, když žiješ v Mé Vůli, nenalézám žádnou překážku a dávám svému Životu růst a uskutečňuji svůj Život tak, jak chci.“

Nyní, pryč z podrobení se, Já chci říci několik slov o rozdílu mezi životem v rezignaci na Boží Vůli a životem v Boží Vůli.

Za prvé: rezignovaný život, podle mého ubohého názoru, znamená být ve všem podrobený Boží Vůli, a to jak v příznivých, tak v nepříznivých okolnostech, vidět ve všem Boží Vůli, řád Božích dispozic, které má Boží Vůle nad všemi tvory, takový, že nám nemůže spadnout ani vlas z hlavy, pokud si to Pán nepřeje.

Připadá mi to jako dobrý syn, který jde, kam chce jeho Otec, a trpí, co chce jeho Otec. Chudý nebo bohatý, to je mu lhostejné. Je šťastný už jen tím, že je tím, co chce jeho Otec. Dostane-li nebo požádá-li o příkaz, aby někam šel vykonat nějakou činnost, jde jen proto, že si to jeho Otec přál. Mezitím se však musí občerstvit, zastavit se, aby si odpočinul, najíst se, jednat s lidmi; musí tedy mnoho dát ze své vlastní vůle, i když jde proto, že to chtěl jeho Otec. V mnoha věcech se však ocitá v situaci, že je dělá sám. Tak se může stát, že je od svého Otce vzdálen celé dny, měsíce, aniž by ve všech věcech dostal upřesnění Otcovy vůle.

Proto je pro toho, kdo žije v rezignaci na Boží Vůli, téměř nemožné, aby s ní nespojil svou vlastní vůli. Bude dobrým synem, avšak myšlenky, slova a život svého Otce v sobě nebude mít plně zobrazeny, a to ve všem. Ve skutečnosti, protože musí jít, vracet se, následovat a jednat s lidmi, je láska již narušena – protože pouze nepřetržité spojení způsobuje, že láska roste a nikdy se nezruší – a proud Vůle Otce není v nepřetržité komunikaci s proudem vůle syna. Během těchto přestávek si syn může zvyknout plnit svou vlastní vůli. Věřím však, že to je první krok ke svatosti.

Za druhé: Život v Boží Vůli. Chtěla bych, aby to napsala ruka mého Ježíše. Ach, jen On by mohl sdělit celou krásu, dobrotu a svatost života v Boží Vůli! Já toho nejsem schopna, mám v hlavě mnoho pojmů, ale chybí mi slova. Můj Ježíši, vylej se do mého slova a já řeknu, co budu moci.

Žít v Boží Vůli znamená být neoddělitelný, nedělat nic sám, protože tváří v tvář Boží Vůli se člověk cítí neschopný čehokoli. Nežádá o příkazy, ani je nepřijímá, protože se cítí neschopný jít sám. Říká tedy: „Chceš-li, abych to udělal, udělejme to společně, a chceš-li, abych šel, pojďme společně.“ A tak se snaží, aby se mu to podařilo. Proto dělá vše, co dělá jeho Otec. Pokud Otec myslí, činí Otcovy myšlenky

svými vlastními a k myšlenkám svého Otce nepřidává ani jednu. Dívá-li se Otec, mluví-li, pracuje-li, chodí-li, trpí-li, miluje-li, i on se dívá na to, na co se dívá Otec. Opakuje Otcova slova; pracuje Otcovými rukama; chodí Otcovými nohama; trpí stejnými Otcovými bolestmi a miluje Otcovou láskou. Žije uvnitř svého Otce, nikoli mimo něj. Je tedy odrazem a dokonalým obrazem svého Otce – což není, pro toho, kdo žije pouze rezignovaně. Není možné najít tohoto syna bez jeho Otce, ani Otce bez něj a nejen navenek. Ale celé jeho nitro je jakoby protkáno nitrem Otce – proměněno, zcela, úplně rozpuštěno v Bohu.

Ó, jak rychlé a vznešené jsou lety tohoto dítěte v Boží Vůli! Tato Božská Vůle je nesmírná; v každém okamžiku koluje v každém člověku. Všem dává život a řád. A duše, putující v této nesmírnosti, letí ke všem, všem pomáhá, všechny miluje, ale tak, jak pomáhá a miluje sám Ježíš – což nemůže dělat ten, kdo žije jen rezignovaně.

Proto ten, kdo žije v Boží Vůli, považuje za nemožné dělat věci sám. Ba co víc, cítí nevolnost ze svých lidských skutků, byť svatých, protože v Boží Vůli všechny věci, i ty nejmenší, nabývají jiné podoby. Získávají vznešenost, nádheru, božskou svatost, božskou moc a krásu; množí se do nekonečna a člověk v jednom okamžiku dělá všechno. A když všechno vykoná, řekne: „Já jsem nic neudělal – to udělal Ježíš.“

A v tom je celá moje spokojenost. Že ať jsem jakkoli ubohá, Ježíš mi dal tu čest, aby mě udržel v Božské Vůli, aby mi dovolil dělat to, co udělal On sám. Proto nepřítel nemůže toto dítě obtěžovat – ať už udělalo dobře nebo špatně, málo nebo hodně. Protože všechno udělal sám Ježíš a ono spolu s Ježíšem. Je nejspokojenější, nepodléhá úzkostem, nikoho nemiluje a miluje všechny – ale božsky. Dá se říci, že je opakovatelem Ježíšova života, orgánem Jeho hlasu, tlukotem Jeho Srdce, mořem Jeho milostí.

Skutečná svatost spočívá podle mého názoru pouze v tomto. Všechny ostatní věci jsou stíny, larvy, přízraky svatosti.

V Boží Vůli mají ctnosti své místo v Božím řádu, zatímco mimo ni, v lidském řádu, podléhají sebeúctě, ješitnosti a vášním. Ó, kolik dobrých skutků, kolik navštívených svátostí je třeba před Bohem oplakat a napravit, protože jsou prázdné od Boží Vůle, a tudíž bez plodů. Nebesa si přejí, aby všichni pochopili pravou svatost. Ó, jak by zmizely všechny ostatní věci.

Mnozí se tak ocitají na falešné cestě svatosti. Mnozí ji vkládají do zbožných praktik úcty – a běda těm, kdo jimi pohnou! Ó, jak se klamou! Pokud se jejich vůle nespojí s Ježíšem a nepromění se v Něho – což je neustálá modlitba, je jejich svatost

při všech jejich zbožných praktikách falešná. A ukazuje se, jak tyto duše velmi snadno přecházejí od zbožných praktik k nedostatkům, k zábavám, k rozsévání sváru a dalším věcem. Ó, jak hanebný je tento druh svatosti! Jiní ji kladou do chození do kostela, do účasti na všech bohoslužbách, ale jejich vůle je daleko od Ježíše. A ukazuje se, jak málo se tyto duše starají o své vlastní povinnosti. A když je jim bráněno, rozčilují se, křičí, že jejich svatost jde do vzduchu. Stěžují si, neposlouchají, jsou ranami rodin. Ach, jaká falešná svatost. Jiní ji vkládají do častých zpovědí, do přísných duchovních směrnic, do toho, že berou ohled na všechno; ale neberou žádný ohled, na to, když jejich vůle nejde ruku v ruce s vůlí Ježíšovou – a běda těm, kdo jim odporují! Tyto duše jsou jako nafouknuté balónky: stačí malá dírka, aby z nich unikl vzduch, a jejich svatost se mění v dým a padá k zemi. Tyto ubohé balónky mají stále co říci; většinou jsou nakloněny ke smutku. Žijí stále v pochybnostech, a proto by si přály mít pro sebe nějakého vedoucího, který by jim poradil, dal jim klid a utěšil je v každé maličkosti. Brzy jsou však rozčilenější než předtím. Ubohá svatost, jak je kovaná.

Chtěla bych slzy mého Ježíše abych mohla plakat spolu s Ním nad těmito falešnými svatostmi a dát všem vědět, že pravá svatost je v konání Boží Vůle a v životě v Boží Vůli.

Tato svatost zapouští své kořeny tak hluboko, že nehrozí nebezpečí, že by mohla zakolísat, protože naplňuje nebe i zemi a všude nachází svou oporu. Tato duše je pevná, nepodléhá nestálosti ani volnám vadám. Dbá na své povinnosti, je nejobětavější a odpoutaná od všech a všeho, dokonce i od samotných duchovních směrnic; a protože má hluboké kořeny, vzpíná se tak vysoko, že její květy a plody rozkvétají v nebi. Je tak skrytá v Bohu, že země z této duše vidí jen málo nebo vůbec nic. Boží vůle ji udržuje pohlcenou v sobě; pouze Ježíš je původcem, životem, podobou svatosti tohoto záviděníhodného stvoření. Nemá nic vlastního, ale všechno má společné s Ježíšem. Její vášeň je Božská Vůle, její charakteristikou je Vůle jejího Ježíše a „FIAT“ je její neustálé heslo.

Na druhou stranu je ubohá a falešná svatost balónů předmětem neustálé nestálosti, a i když se zdá, že balóny jejich svatosti nabobtnají natolik, že se zdá, že letí vzduchem v určité výšce, až jsou mnozí, a dokonce i jejich vedoucí, ohromeni. Ale brzy jsou rozčarováni. Stačí jedině ponížení, jediná přízeň vedoucích vůči někomu jinému, aby se tyto balónky vyfoukly, protože to považují za krádež vůči nim, považují se za nejpotřebnější. A tak, když mají pochybnosti kvůli hloupostem, dojdou pak až k neposlušnosti. Žárlivost je dřevomorkou těchto

balónků, která požírajíc dobro, jež konají, z nich stále vysává vzduch, a ubohý balónek se vypouští a padá k zemi, až dosáhne toho, že se zašpiní zemí. Pak se objeví ta svatost, která byla v balónu. A co v ní lze najít? Lásku k sobě samému, zášť, vášně, skryté pod zdáním dobra, téměř je důvod říci: staly se zábavou ďábla; a tak ze vši jejich svatosti nebylo nalezeno nic než spousta vad, zdánlivě převlečených za ctnosti. Ale kdo pak může vědět všechno? Jen Ježíš zná nejhorší zlo této falešné svatosti, tohoto zbožného života bez základu, protože ta se opírá o falešnou zbožnost. Tyto falešné svatosti jsou duchovní révou bez ovoce – neplodnou a způsobí kdoví jak mnoho pláče mého milovaného Ježíše. To jsou ty špatné pocity společnosti, starosti mnoha vedoucích a rodin. Dá se říci, že s sebou přinášejí škodlivý vzduch, který škodí všem.

Ó, jak velmi se liší svatost duše, která žije v Boží vůli! Tyto duše jsou Ježíšovým úsměvem. Jsou vzdálené všem, dokonce i samotným vedoucím. Jedině Ježíš je pro ně vším, proto se o ně nikdo nestará. Blahodárné ovzduší, které mají, provoní všechny; jsou řádem a harmonií všech. Ježíš, který na tyto duše žárlí, se stává aktérem a divákem všeho, co dělají. Není jediného úderu srdce, dechu nebo myšlenky, které by neřídil a neovládal. Ježíš udržuje tuto duši tak pohlcenou Boží vůlí, že si sotva vzpomene, že žije ve vyhnanství.

18. září 1917

Účinky stálosti v dobrém.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, byla jsem uprostřed bolestí; tím spíš, že se moje nebeská maminka zviditelnila a plakala. A když jsem se jí zeptala: „Má Maminko, proč pláčeš?“, řekla mi: „Má dcero, jak bych mohla neplakat, když oheň božské spravedlnosti by chtěl všechno pohltit? Oheň hříchů pohlcuje všechno dobro duší a oheň Spravedlnosti chce zničit vše, co patří tvorům. A při pohledu na běžící oheň pláču. Proto se modli, modli se.“

Tehdy jsem Ježíšovi naříkala nad jeho nedostatkem. Zdálo se mi, že bez Něho už víc nesnesu. Můj milovaný Ježíš, pohnut soucitem s mou ubohou duší, přišel, proměnil mě v sebe a řekl mi: „Má dcero, měj trpělivost. Stálost v dobrém dává všemu bezpečné místo. Ba co víc, říkám ti, že když jsi mi odňata, bojuješ mezi životem a smrtí pro bolest z toho, že jsi bez svého Ježíše, a přesto zůstáváš stálá v dobrém a nic nezanedbáváš, neděláš nic jiného, než že se presuješ. A při presování vychází samotná láska, skutečné zadostiučinění; tvá přirozenost zůstává přesto nedotčená, a to, co je vypresováno, je šťáva tak čistá a sladká, že ji přijímám s velkým

potěšením a obměkčuji se. Dívám se na tebe s takovou láskou a něhou, že cítím tvé bolesti, jako by byly moje. A tak, pokud jsi prochládlá, vyprahlá a podobně, ale zůstáváš stálá, dáváš si mnoho stisků a tvoříš více šťávy pro mé zahořklé Srdce.

Je to jako s pichlavým ovocem s tvrdou slupkou, které však uvnitř obsahuje sladkou a užitečnou látku. Pokud člověk vytrvale odstraňuje pichlavé části a presuje toto ovoce, získá všechno z jeho hmoty. A vychutná si z ovoce to nejlepší. Chudý plod je tedy zbaven dobra, které obsahoval. Ba co víc, pichlavé části a slupka byly vyhozeny. Totéž platí pro duši v chladu, ve vyprahlosti odhazuje přirozená uspokojení na zem, oprostuje se od sebe a skrze stálost se vymačkává. Tak duše zůstává s čistým ovocem dobra, a Já si užívám jeho sladkosti. Proto, budeš-li stálá, všechno ti poslouží jako dobro a Já s důvěrou vložím své milosti.“

28. září 1917

Skutky konané v Boží vůli jsou slunce, která osvěčují všechny a poslouží k bezpečí těm, kdo mají trochu dobré vůle.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, temnota je hustá a stvoření více upadají. Ba co víc, v této temnotě hloubí propast, v níž zahynou. Mysl člověka zůstala slepá a on už nemá světlo, aby se díval na dobro – jen na zlo; a zlo ho zaplaví a způsobí, že zahyne. A tak tam, kde věřili, že najdou bezpečí, najdou smrt. Ach, má dcero, ach, má dcero.“

Pak dodal: „Skutky vykonané v Mé Vůli jsou jako slunce, která osvěčují všechny, a dokud skutek stvoření v Mé Vůli trvá, svítí ve slepých myslích další slunce a ti, kdo mají trochu dobré vůle, naleznou světlo, aby unikli z propasti. Všichni ostatní zahynou. Proto, v těchto časech husté temnoty, jak moc dobra přinášejí skutky stvoření konané v Mé Vůli. Neboť ti, kteří budou unikat, to mohou dělat jen díky účinku těchto skutků.“ Po těchto slovech se vzdálil.

Pak se vrátil a dodal: „Mohu říci, že duše, která plní Mou Vůli a žije v Ní, je můj kočár a Já držím otěže všeho. Držím otěže její mysli, jejích citů, jejích tužeb a nic z toho neponechám v její moci. A když sedím na jejím srdci, abych se cítil pohodlněji, je má vláda úplná a já dělám, co chci. Teď nechávám kočár běžet, teď ho nechávám letět, teď Mě přivádí do nebe, teď objíždím celou zemi, teď zastavuji. Ó, jak jsem slavný a vítězný – vládnu a kraluji.“

Pokud však duše neplní Mou Vůli a žije z lidské vůle, vůz se rozpadá. Bere Mi otěže a Já zůstávám bez vlády jako ubohý král, který byl vyhozen ze svého království. A nepřítel zaujímá mé místo, zatímco otěže zůstávají na pospas jejím

vlastním vášním.“

4. října 1917

Bolesti a krev Ježíšova běží za člověkem, aby ho uzdravily a zachránily.

Dnes ráno mě můj vždy milující Ježíš přenesl mimo mě. Byl v mém náručí, s tváří tak blízko mé, líbal mě pomalu, pomalu, jako by nechtěl, abych to vnímala. Ale poté, co své polibky zopakoval, jsem se nemohla udržet, abych Mu je neopětovala svými polibky. Ale jak jsem Ho líbala, napadla mě myšlenka – políbit Jeho nejsvětější rty a pokusit se vysát hořkosti, které v sobě obsahuje... kdo ví, jestli by se Ježíš vzdal. Řečeno a uděláno. Políbila jsem Ho a pokusila se sát, ale nic nešlo ven. Prosila jsem Ho, aby do mě vlil své hořkosti, a opět jsem sála s větší silou, ale... nic. Zdálo se, že můj Ježíš trpí námahou, kterou mu způsobuji. Když jsem to udělala znovu, s horlivostí, potřebí, cítila jsem, jak do mě vchází Ježíšův nejhořčejší dech, a viděla jsem něco tvrdého vzpříčené v Jeho hrdle, co nemohlo ven a bránilo Mu vypustit hořkosti, které v sobě měl, aby je do mě vlil.

A můj trpící Ježíš mi téměř s pláčem řekl: „Má dcero, má dcero, vzdej se. Copak nevidíš, jakou tvrdost do Mne člověk hříchem vložil, která Mi brání sdílet své hořkosti s tím, kdo Mne miluje? Ach, copak si nevzpomínáš, jak jsem ti říkal: „Nech Mě to udělat, jinak člověk dospěje k tomu, že bude páchat tolik zla, až vyčerpá zlo samo, a nebude vědět, co ještě zlého udělat“ - a ty jsi nechtěla, abych zarazil člověka? Člověk je stále horší a horší. Nahromadil v sobě tolik hnisu, že ani válka nedokázala tento hnis vypustit. Válka člověka nesrazila, naopak ho učinila ještě troufalejším. Revoluce ho rozzuří; bída ho přivede k zoufalství a donutí ho oddat se zločinu. To všechno nějak poslouží k tomu, aby z něj vyšla všechna ta hniloba, kterou obsahuje; a pak moje dobrota zasáhne člověka ne nepřímo prostřednictvím tvorů, ale přímo z nebe. Tyto tresty budou jako blahodárná rosa sestupující z nebe, která člověka usmrtí, a on, dotčený mou rukou, pozná sám sebe, probudí se ze spánku hříchu a pozná svého Stvořitele. Proto se, dcero, modli, aby vše bylo pro dobro člověka.“

Ježíš zůstal se svou hořkostí a já jsem zůstala trpět, protože jsem nebyla schopna Ježíšovi ulevit. Cítila jsem jen Jeho hořký dech a ocitla jsem se sama v sobě. Cítila jsem se však neklidná; Ježíšova slova mě trápila. Před očima jsem viděla strašlivou budoucnost. A Ježíš se vrátil, aby mě uklidnil a téměř rozptýlil, řekl mi: „Kolik lásky! Kolik lásky! Vidíš? Když jsem trpěl a tvořila se ve mně bolest, řekl jsem: 'Moje bolesti, jdi, běž, běž. Běž hledat člověka. Pomoz mu, a kéž se moje bolesti stanou silou jeho bolesti!'“ A tak jsem se rozhodl, že mu pomůžu. Když jsem

proléval svou Krev, říkal jsem každé kapce: „Běž, běž, zachraň člověka pro Mne. Je-li mrtvý, dej mu život, ale Božský život. Pokud uniká, běž za ním, obléhej ho ze všech stran, omotej ho láskou, dokud se nevzdá.“ Když se na mém Těle pod bičí tvořily rány, opakoval jsem: „Mé rány, nezůstávejte u Mne, ale jděte hledat člověka. Najdete-li ho zraněného hříchem, položte se jako pečeť, abyste ho uzdravily.“ Tak jsem všechno, co jsem udělal a řekl, položil kolem člověka, abych ho chránil. Také ty, z lásky ke Mně, si nic nenechávej pro sebe, ale nech vše běžet za člověkem, abys ho chránila, a Já na tebe budu pohlížet jako na dalšího Mne. „

8. října 1917

Všechno, co vykonal Ježíš, je věčné. Duše, které milují Ježíše, stojí za Ním.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a měla jsem velké bolesti, přišel můj milovaný Ježíš a řekl mi: „Má dcero, vše, co jsem učinil, je věčné. Mé Lidství nemělo trpět po určitou dobu, ale po celou dobu, po kterou je svět světem. A protože mé Lidství v nebi již nemůže trpět, používám lidství tvorů, nutím je sdílet mé bolesti, abych mohl pokračovat ve svém Lidství na zemi; a to spravedlivě, protože když jsem byl na zemi, ztělesňoval jsem v sobě všechna lidství tvorů, abych je zachránil a udělal pro ně vše. Nyní, když jsem v nebi, rozptyluji v nich své Lidství, své bolesti a vše, co mé Lidství vykonal pro dobro zkažených duší, zvláště v těch, které mě milují, abych řekl Otcí: „Mé Lidství je v nebi, ale také na zemi, v duších, které mě milují a které trpí.“ Proto je Mé zadostiučinění vždy úplné, Mé bolesti jsou vždy v činnosti, protože duše, které Mě milují, stojí za Mnou. Proto se utěšuj, když trpíš, protože se ti dostává cti, že stojíš za Mnou.“

20. října 1917

Duše ze sebe může udělat hostii pro Ježíšovu Lásku.

Po přijetí Ježíše jsem přemýšlela, jak bych mohla vrátit lásku za lásku. Nebylo možné, abych se dokázala zmenšit a stát se menším, jako to dělá Ježíš v Hostii z lásky ke mně. To není v mé moci, jako je to v moci Ježíšově. A můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, pokud se nemůžeš celá zmenšit do malého kolečka hostie pro Moji Lásku, můžeš se velmi dobře celá zmenšit v Mé Vůli, abys mohla tvořit hostie sebe sama v Mé Vůli. Za každý skutek, který vykonáš v Mé Vůli, vytvoříš hostii pro Mne a Já se budu živit z tebe, jako ty ze Mne. Co tvoří hostii? Můj vlastní Život v ní. A co je Má Vůle? Není to snad celý Můj Život? Proto se i ty můžeš stát hostií z

lásky ke Mně. Čím více skutků budeš konat v Mé Vůli, tím více hostií budeš tvořit, abys Mi vracela lásku za Lásku.“

23. října 1917

První úkon, který Ježíš učinil při svátostném přijetí sebe sama.

Dnes ráno, poté co jsem přijala blahoslaveného Ježíše, jsem mu říkala: „Můj Živote, Ježíši, řekni mi: jaký byl první skutek, který jsi udělal, když jsi se svátostně přijal?“. A Ježíš: „Má dcero, první čin, který jsem udělal, bylo rozmnožení mého Života do mnoha životů, pro tolik tvorů, kolik jich jen může na světě existovat, aby každý z nich měl jeden můj Život jen pro sebe; Život, který se neustále modlí, děkuje, sytí, miluje jen pro něj. Stejně tak jsem rozmnožil své bolesti pro každou duši, jako bych trpěl jen pro ni, a ne pro ostatní. V tomto vrcholném okamžiku přijetí Sebe jsem se daroval všem, abych trpěl svá muka v každém srdci, abych mohl srdce dobývat pomocí bolestí a lásky. Tím, že jsem daroval celé své Božství, jsem přišel, abych převzal vládu nad všemi. Ale běda! má Láska zůstala mnohými zklamána. A Já úzkostlivě očekávám milující srdce, která by se při mém přijetí spojila se Mnou, aby se rozmnožila ve všech, toužila a chtěla to, co chci já. Abych si od nich vzal alespoň to, co mi ostatní nedávají, a přijal potěšení, z toho, že je také budu mít přizpůsobené mým přáním a Mé Vůli. Proto, má dcero, až mě přijmeš, udělej to, co jsem udělal já, a já obdržím uspokojení, že alespoň my dva chceme totéž.“

Zatímco to Ježíš říkal, byl velmi zarmoucený, a já: „Ježíši, proč jsi tak zarmoucený?“

„Ach, ach. Jako potopa zaplaví země! Tolik zla! Tolik zla! Itálie prožívá smutné, nejsmutnější časy. Přiblížte se ke Mně a buďte mezi sebou ve shodě. Modlete se, aby se zlo ještě více nezhoršilo.“

A já: „Ach, můj Ježíši! Co se stane s mou zemí? Už mě nemiluješ jako dřív, když jsi z lásky ke mně šetřil jiné. A On, téměř vzlykající: „To není pravda, miluji tě.“

2. listopadu 1917

Ježíšovy nářky. Hrozby trestů pro Itálii.

Pokračujíc ve svém stavu uprostřed nedostatků, bolestí a hořkostí, zvláště kvůli mnoha potížím, o nichž se člověk dozvídá, a kvůli vstupu cizinců do Itálie, jsem se modlila k dobrému Ježíši, aby zastavil nepřátele, a řekla jsem mu: „Je to snad ta potopa, o které jsi mluvil v posledních dnech? A dobrý Ježíš přišel a řekl mi: „Má

dcero, tohle byla přesně ta potopa, o které jsem mluvil, a ta potopa bude proudit dál a dál. Cizinci budou dál napadat Itálii – velmi si to zasloužila. Vybral jsem si Itálii jako druhý Jeruzalém, ale ona na oplátku opomíjela Mé zákony a upřela Mi práva, která Mi náležela. Ach! mohu říci, že se již nechovala lidsky, ale jako zvíře. Nebyl jsem uznán ani pod bičem války a ona chtěla pokračovat jako můj nepřítel. Tuto porážku si právem zasloužila a já ji budu nadále ponížovat až do prachu.“

A já jsem ho přerušila: „Ježíši, co to říkáš? Ubohá moje vlast, jak budeš rozervaný! Ježíši, slituj se – zastav ten proud cizinců!“ A Ježíš: „Má dcero, ke svému zármutku musím dovolit cizinci, aby postupoval. Chtěla bys vítězství, protože nemiluješ duše jako já, ale pokud Itálie zvítězí, bude to pro duše zkáza. Jejich pýcha by dosáhla toho, že by zničila i to málo dobrého, co v národě zbylo; ukázalo by se na ni jako na národ, který se obejde bez Boha. Ach, má dcero, bičování bude pokračovat. Města budou zpustošena; zbavím je všeho; chudí a bohatí budou jedno jediné. Nechtěli uznat mé zákony, že země si udělali boha pro každého; a já je tím, že je svléknu, donutím poznat, co je země. Očistím zemi ohněm, protože zápach, který z ní vychází, je takový, že ho nemohu snést. Mnozí zůstanou pohřbeni v ohni. Tímto způsobem přivedu zemi k rozumu. Je to nutné – vyžaduje to spása duší. Řekl jsem ti o těchto trestech již dávno. Ten čas přišel, ale ještě ne docela. Přejde ještě více trápení. Přivedu zemi k rozumu – přivedu zemi k rozumu.“

A já: „Můj Ježíši, obměkči se – to zatím stačí.“ A On: „Ach, ne! Modli se a já učiním nepřítele méně krutým.“

20. listopadu 1917

Důvod trestů. Ježíš nechá vzniknout Svátost Života v Boží Vůli.

Pokračuji ve svém stavu, který je stále bolestnější, můj vždy milý Ježíš přichází a odchází jako blesk a nedává mi čas ani na to, abych se k Němu modlila za velké zlo, kterým ubohé lidstvo prochází, zejména má drahá vlast. Jaká rána pro mé srdce, vstup cizinců do ní! Myslela jsem, že mi to Ježíš řekl už dříve, aby mě přiměl k modlitbě. Ale když přichází, když ho prosím, říká: „Budu neúprosný.“ A když na Něj tlačím slovy: „Ježíši, nechceš se slitovat? Copak nevidíš, jak jsou města zničená, jak lidé zůstávají nazí a hladoví? Ach, Ježíši, jak jsi se stal tvrdým!“ On odpoví: „Má dcero, mně nejde o města, o velké věci na zemi – jde mi o duše. Města, kostely a další věci, poté co byly zničeny, mohou být znovu postaveny. Nezničil jsem snad všechno při potopě? A nebylo vše znovu obnoveno? Ale pokud jsou duše ztraceny, je to navždy – není nikdo, kdo by Mi je mohl vrátit. Ach, volám po duších. Zapřely

nebe pro zemi a já zemi zničím, nechám zmizet nejkrásnější věci, které jako provaz poutají člověka.“

A já: „Ježíši, co to říkáš?“ A on: „Odvalu. Neztrácej odvalu. Já budu pokračovat, a ty vejdi do Mé Vůle. Žij v ní, aby země už nebyla tvým domovem, ale abych se tvým domovem stal Já Sám. Tak budeš zcela v bezpečí. Má Vůle má moc učinit duši průzračnou, a když je duše průzračná, odráží se v ní vše, co činím. Když myslím, moje myšlenka se odráží v její mysli a stává se světlem, zatímco její myšlenka se jako světlo odráží v Mé. Dívám-li se, mluvím-li, miluji-li atd. odráží se to v ní jako mnoho světél a ona ve Mně. Jsme tedy v neustálých odrazech, ve věčné komunikaci, ve vzájemné lásce. A protože jsem všude, odrazy těchto duší ke Mně docházejí v nebi, na zemi, ve svátostné Hostii, v srdcích tvorů. Všude a vždy dávám světlo a ony posílají světlo Mně. Dávám lásku a lásku dávají ony Mně. Jsou Mými pozemskými domovy, v nichž nacházím útočiště před znechucením ostatních tvorů.

Ach, to krásné žití v Mé Vůli! Mám ji tak rád, že nechám zmizet všechny ostatní svátosti pod vlivem ctnosti v budoucích generacích a nechám vzniknout Svátost života v Mé Vůli, která není a nebude lidskou, ale Božskou Svátostí. Jejich Svátost bude tak vysoká, že jako slunce zastíní nejkrásnější hvězdy svatých minulých generací. Proto chci očistit zemi. Není hodna těchto znaků Svátosti.“

27. listopadu 1917

Svátost života v Boží Vůli je oproštěna od osobních zájmů a ztráty času.

Pokračuji, abych poslechla. Zdá se, že můj vždy milý Ježíš chce mluvit o životě v Jeho Nejsvětější Vůli. Zdá se, že když mluví o své Nejsvětější Vůli, na všechno zapomíná a dává na všechno zapomenout. Duše nenachází nic jiného než nutnost – žádné jiné dobro než žít v Jeho Vůli. A tak poté, co jsem 20. listopadu napsala o Jeho Vůli, mi můj sladký Ježíš, zklamaný mnou, řekl: „Má dcero, neřekla jsi všechno. Chci, abys nic neopomněla napsat, když s tebou mluvím o Mé Vůli – ani ty nejmenší věci, protože všechny poslouží k dobru potomků. Ve všech svátostech vždy byli svatí, kteří jako první začali každý druh svátosti. Tak byl jeden svatý, který začal svátost kající; jiný, který začal svátost poslušnosti; další svátost pokory, a tak je to se všemi ostatními svátostmi. Nyní chci, abys ty byla počátkem Svátosti života v Mé Vůli.

Má dcero, všechny ostatní svátosti nejsou oproštěny od plýtvání časem a od osobních zájmů. Tak například duše, která žije v pečlivé poslušnosti ve všem. Tam dochází k velkému plýtvání časem. Její neustálé říkání a opakování odvádí její

pozornost ode Mne a ona zaměňuje tu ctnost za Mne. Nemá-li možnost udělat všechny příkazy, žije neklidně. Jiná trpí pokušeními – ach, jak velká ztráta času! Nikdy se neunaví vyprávěním o všech svých zkouškách a zaměňuje ctnost za Mne. A mnohokrát tyto svátosti skončí v troskách. Ale Svátost života v Mé Vůli je oprostěna od osobních zájmů a ztráty času. Neexistuje nebezpečí, že by mohly zaměnit ctnost za Mne, protože Já Sám jsem tím žitím v Mé Vůli.

To byla svátost mého Lidství na zemi, a proto dělalo vše pro všechny, bez stínu osobního zájmu. Vlastní zájem totiž odebírá znak Božské Svátosti. Proto nikdy nemůže být Sluncem. Jakkoli je krásná, může být nanejvýš hvězdou.

Proto chci Svátost života v Mé Vůli – v této tak smutné době, tato generace potřebuje tato Slunce, která ji mohou zahřát, osvětit a oplodnit. Nezištnost těchto pozemských andělů, všechno pro dobro druhých, bez stínu vlastního já, otevře v srdcích cestu k přijetí Mé Milosti.

A pak bude kostelů málo a mnohé budou zničeny. Mnohokrát nenajdu kněze, kteří by se Mi zasvětili; jindy dovolí nehodným duším, aby Mě přijaly, a hodným duším, aby Mě nepřijaly; jiné duše Mě nejsou schopny přijmout, a proto se Má Láska ocitá v překážkách. Proto chci, vytvořit Svátost života v Mé Vůli. V ní už nebudu potřebovat kněze, kteří by byli zasvěceni, ani kostely, svatostánky nebo hostie. Tyto duše budou vším dohromady: Kněží, kostely, svatostánky a hostie. Má Láska bude svobodnější. Kdykoli budu chtít Sebe světít, budu to moci udělat – v každém okamžiku, ve dne, v noci, na jakémkoli místě, kde se mohou nacházet. Ó, jak bude mít Má Láska Svě úplné vylití!

Ach, Má dcero, nynější generace si zasloužila být zcela zničena, a pokud z ní něco málo zůstane, je to proto, aby se z ní zformovala tato Slunce svátosti života v Mé Vůli, která Mi po mém příkladu splatí vše, co Mi ostatní stvoření, minulá, současná i budoucí, dlužila. Pak Mi země vzdá pravou slávu a mé „FIAT VOLUNTAS TUA, na zemi jako je v nebi“ dojde svého dovršení a naplnění.“

6. prosince 1917

Důvod, proč se Ježíši nikdy nemohou líbit činy vykonané mimo Jeho Vůli.

Po přijetí Ježíše ve svátosti jsem svému Ježíši říkala: „Líbám Tě polibkem Tvé vůle. Tobě nestačí, když Ti dám jen svůj polibek, ale chceš polibek všech tvorů. Proto Ti dávám polibek ve Tvé Vůli, protože v ní nacházím všechny tvory; a na křídlech Tvé Vůle беру všechna jejich ústa a dávám Ti polibek všech; a když Tě líbám, líbám Tě polibkem Tvé Lásky, abych Tě nelíbala svou láskou, nýbrž Tvou vlastní Láskou,

a Ty abys na rtech všech tvorů pocítil spokojenost, sladkost a něhu Tvé vlastní Lásky, a to tak, jako jsi přitahován Svou vlastní Láskou, mohu Tě nutit líbat všechna stvoření...“ Ale potom, kdo může znát všechny tyto nesmysly, které jsem říkala svému milovanému Ježíši?

Pak mi můj sladký Ježíš řekl: „Má dcero, jak je pro mě sladké vidět a cítit duši v Mé Vůli. Aniž by si to uvědomovala, ocitá se na výšinách mých činů, mých modliteb, způsobu, jakým jsem jednal, když jsem byl na této zemi. Staví se téměř na mou úroveň. Ve svých nejmenších činech jsem uzavřel všechny tvory, minulé, současné i budoucí, abych Otci nabídl úplné činy ve jménu všech tvorů. Neunikl Mi ani jediný dech tvorů, který bych v sobě neuzavřel; jinak by Otec mohl najít nějaké výjimky v poznávání tvorů a všech jejich činů – protože by nebyly učiněny Mnou a nevycházely ze Mne. Mohl by Mi říci: „Neudělal jsi všechno – a pro všechny. Tvé dílo není úplné. Nemohu je všechny uznat, protože jsi je v sobě všechny neztělesnil, a já chci uznat jen to, co jsi vykonal Ty.“ Proto jsem v nesmírnosti Své Vůle, Své Lásky a Moci učinil všechno a pro všechny.

Jak by se Mi tedy mohly líbit jiné věci mimo Mou Vůli, jakkoli by byly krásné? Jsou to vždy nízké, lidské a konečné činy. Naopak činy v Mé Vůli jsou vznešené, Božské, nedozírné a nekonečné – jako je Má Vůle. Jsou podobné Mým a já jim dávám stejnou hodnotu, lásku, sílu svých vlastních činů; rozmnožuju je v každém, rozšiřuju je na všechny generace a na všechny časy. Co mi záleží na tom, že jsou malé? Stále jsou to mé činy, které se opakují, a to stačí. A pak se duše umístí do své pravé nicoty – ne do pokory, v níž vždy cítí něco ze sebe. A jako nicota vstupuje do Všeho a působí se Mnou, ve Mně a jako Já – zcela zbavena sebe sama, nedbá na zásluhy ani na vlastní zájmy, ale celá je zaměřena jen na to, aby Mi udělala radost, dává Mi absolutní panství nad svými činy, aniž by chtěla vědět, co s nimi dělám. Zaměstnává ji jediná myšlenka: žít v Mé Vůli a modlit se ke Mně, abych jí mohl prokázat čest. Proto ji tolik miluji a všechny Mé záliby a Má Lásky jsou určeny této duši, která žije v Mé Vůli. A jestliže miluji ostatní, je to na základě Lásky, kterou mám k této duši a která pochází od ní – stejně jako Otec miluje tvory na základě Lásky, kterou má ke Mně.“

A já: „Jak pravdivé je to, co říkáš, že ve Tvé Vůli duše nic nechce a nechce nic vědět. Pokud chce něco dělat, je to proto, že jsi to udělal Ty. Cítí vroucí touhu opakovat Tvé věci. Všechno mizí, už nechce dál nic dělat.“ A Ježíš: „A já ji nutím dělat všechno a všechno jí dávám“.

12. prosince 1917

Jak je slunce podobenstvím činů konaných v Boží Vůli.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, spojovala jsem se celá ve svaté vůli svého sladkého Ježíše a modlila jsem se, milovala jsem, napravovala jsem. A On mi řekl: „Má dcero, chceš přirovnání pro skutky konané v Mé Vůli? Podívej se nahoru a uvidíš slunce – kruh světla, který má své hranice a svůj tvar. Ale světlo, které vychází z tohoto slunce, z hranic jeho kruhu naplňuje zemi a rozprostírá se všude – ne v kruhovém tvaru, ale všude, kde najde zemi, hory, moře, aby je osvětlilo a vložilo do nich své teplo. Natolik, že se slunce majestátností svého světla, blahodárným vlivem svého tepla a investováním do všech, stává králem všech planet a drží nadvládu nad všemi stvořenými věcmi.

Tak takové jsou činy učiněné v Mé Vůli, a ještě více. Při konání svého úkonu ho tvor činí malý a omezený, ale jakmile vstoupí do Mé Vůle, stává se nesmírným, vše investuje, všemu dává světlo a teplo, všemu vládne, získává nadvládu nad všemi ostatními úkony tvorů – má právo na vše. Proto vládne, panuje, vítězí.

Přesto, její čin je malý, ale jeho vykonáním v Mé Vůli, prošel neuvěřitelnou proměnou, kterou nesmějí pochopit ani andělé. Jen Já Sám mohu změřit přesnou hodnotu těchto činů vykonaných v Mé Vůli. Jsou triumfem Mé Slávy, výlevem Mé Lásky, naplněním Vykoupení. A já se cítím, jako bych byl odměněn za samotné Stvoření. Proto jdi stále kupředu, v mé Vůli.“

28. prosince 1917

Ježíš chce neustálé úkony stvoření. Nezáleží na tom, zda jsou malé; dokud je v nich pohyb, zárodek, spojuje je se svými a činí je velkými.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a trochu jsem trpěla, pomyslela jsem si: „Jak je možné, že nemohu najít klid ani v noci, ani ve dne. Čím jsem slabší a čím více trpím, tím více je má mysl bdělá a nemůže si odpočinout.“ A můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, ty neznáš ten důvod, ale já ano. A nyní ti chci říct. Mé Lidství nemělo žádný oddech. Ani ve spánku jsem si neodpočinul, ale intenzivně jsem pracoval. To proto, že když jsem musel dát život všem a všemu a všechno ve Mně předělat, bylo pro Mne výhodné pracovat, aniž bych se na okamžik zastavil. A ten, kdo má dát život, musí být v neustálém pohybu a nepřetržitě činnosti. Proto jsem byl v nepřetržité činnosti, když jsem ze Sebe vypouštěl životy tvorů a přijímal je. Kdybych chtěl odpočívat, kolik životů by nebylo vydáno? Kolik by se jich bez Mého nepřetržitého jednání nerozvíjelo a zůstalo by zvadlých? Kolik

by jich nevstoupilo do Mne, protože by chyběl akt života od toho jediného, který může dávat život?

Nyní, Má dcero, protože tě chci mít spolu se Mnou v Mé Vůli, chci, abys neustále jednala. Proto je tvá bdělá mysl činem, mumlání tvé modlitby je činem, pohyby tvých rukou, tlukot tvého srdce, pohyb tvých očí jsou činy. Mohou být malé, ale co na tom? Dokud je v nich pohyb, zárodek, spojují je s Mými, činím je velkými a dávám jim ctnost plodit životy.

Také všechny mé činy nebyly zjevně velké. Zvláště když jsem jako malý sténal a sál mléko od své maminky. Těšil jsem se tím, že jsem ji líbal, hladil a proplétal své malé ruce s jejími. Když jsem pak byl o něco starší, trhal jsem květiny, nosil vodu a další věci. Všechno to byly malé úkony, ale byly sjednoceny v Mé Vůli, v mém Božství – a to stačilo. Byly tak velké, že dokázaly stvořit miliony a miliardy životů. Proto když jsem sténal, z mého sténání vycházely životy tvorů. Já jsem sál, líbal, hladil jsem, ale životy vycházely. Duše proudily v mých prstech propletených s rukama mé Mámy. A když jsem trhal květiny a přinášel vodu, duše vycházely z tlukotu mého nestvořeného Srdce a vstupovaly do Něho. Můj pohyb byl nepřetržitý.

To je důvod tvé bdělosti. Když vidím tvůj pohyb a tvé činy v Mé Vůli – tu se kladou po mém boku, tu plynou v mých rukou, tu v mém hlase, v mé mysli nebo v mém Srdci – činím z nich pohyb všech a každému z nich dávám život ve své Vůli, dávám jim ctnost svých vlastních činů. A nechávám je běžet pro spásu a pro dobro všech.“

30. prosince 1917

Ježíšův zármutek kvůli těm, kteří Ho okrádají o náklonnost a srdce tvorů.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se ukázal jako utrápený a naříkal nad mnohými, kteří Mu kradou náklonnost a srdce tvorů tím, že se v duších staví na Jeho místo. Řekla jsem Mu: „Má lásko, je tato neřest tak ošklivá, že Tě tolik zarmucuje?“

A on: „Dcero, je to nejen ošklivé, ale i hrozné. Je to převrácení řádu Stvořitele vzhůru nohama. Stavění sebe nahoru a Mne pod sebe. Říkají Mi: 'Já jsem také dobrý v tom, být Bohem.' Co bys řekla, kdyby někdo ukradl milion někomu jinému a učinil ho chudým a nešťastným?“ A Já: „Měl by je buď vrátit, nebo by si zasloužil odsouzení.“ A Ježíš: „Když mi však ukradnou city a srdce, je to víc než ukrást milion, protože to jsou věci hmotné a nízké, zatímco ty druhé jsou duchovní a vysoké. Když se chce, miliony se dají vrátit. Ale ty druhé věci ne – ty nikdy. Jsou to tedy

nenapravitelné, nezrušitelné krádeže. A pokud oheň očiště tyto duše očistí, nebude nikdy schopen to vrátit a vyplnit prázdnotu po jedné jediné lásce, kterou mi vzaly.

Přesto se na to nebere ohled. Naopak se zdá, že někteří tyto své city prodávají. A jsou šťastní, jen když najdou kupce, který by si bez jakýchkoli skrupulí, koupil lásku někoho jiného. Mají skrupule, když okrádají tvory. Ale oni okrádají Mne a vůbec se nad tím nepozastavují. Ach, Má dcero, dal jsem stvořením všechno a řekl jsem: „Vezmi si pro sebe, co chceš – a Mně nech jen své srdce.“ To je Mi však odepřeno. Nejen to, ale dokonce kradou lásku druhých. A to nedělají jen svěští lidé, ale i posvěcené osoby a zbožné duše. Ó, kolik škod je způsobeno určitými směry, příliš sladkými – určitými zbytečnými povinnostmi, přílišným posloucháním, používáním líbivých zvyků! Místo aby konali dobro, vytvářejí kolem duší bludiště, a když jsem nucen do těch srdcí vstoupit, raději bych utekl, když vidím, že jejich láska není Moje a že jejich srdce není Moje. A to od koho? Od toho, kdo by měl nově uspořádat duše do Mě! On naopak, zaujal mé místo a já cítím takovou nevolnost, že v těch srdcích nemohu vydržet, ale jsem nucen zůstat, dokud se ty nehody neskončí. Jaká jatka duší! To jsou pravé rány Mé Církve. To je důvod, proč je tolik služebníků vytrženo z církví. A ať se ke Mně modlí sebevíc, nevyslyším je – nejsou pro ně žádné milosti. Spíše jim odpovím žalostným křikem z Mého Srdce: „Zloději! Uhněte, odejděte z Mé svatyně, protože vás už nemohu vystát!““

Byla jsem vyděšená, a řekl jsem: „Uklidni se, Ježíši! Pohlédni na nás jako na plod své Krve, svých ran, a proměň biče v milosti!“ A On dodal: „Věci půjdou kupředu. Ponižím člověka na prach a budou se nadále vyskytovat různé náhlé a nečekané nehody, aby člověka ještě více zmátly. Kdekoli se bude domnívat, že najde únik, najde smyčku, kde vítězství, tam porážku, kde světlo, tam tmu, takže si sám řekne: 'Jsem slepý a nevím, co dál. Ničivý meč bude pustošit dál, dokud nebude vše očištěno.“

27. ledna 1918

Věci budou zuřit dál.

Dny jsou velmi hořké. Sladký Ježíš téměř nepřichází, nebo se mihne kolem. A v tom mžiku se zviditelní, zatímco si osušuje slzy. A pak uteče, aniž by řekl důvod. Nakonec mi to po mnoha útrapách řekl: „Dcero, po tak dlouhé době, co se Mnou jednáš, ses stále nenaučila znát Mé cesty a důvod Mé nepřítomnosti. Přece jsem ti to mnohokrát řekl. Jak snadno zapomínáš na Má slova. Budou se dít další věci – to je vše.“

Když jsem se pak ocitla mimo sebe, viděla jsem, že někteří říkají, že dva nebo tři národy musely být zbaveny moci se bránit. Kolik utrpení, kolik zkázy, protože je jiné národy budou omezovat natolik, že na ně vztáhnou ruce tak, aby je učinily bezmocnými.

31. ledna 1918

Rozpustit se v Ježíši, aby bylo možné říci: Co patří Ježíši, je moje.

Opouštěla jsem se celá v Ježíši, když mi řekl: „Má dcero, rozpust' se ve mně. Rozpust' svou modlitbu v Mé, aby tvá a Má modlitba tvořily jednu jedinou modlitbu a nebylo poznat, která je tvá a která Má. Tvé bolesti, tvé skutky, tvá vůle, tvá láska – to všechno rozpust' v mých bolestech, v mých skutcích atd. tak, aby se smísilo jedno s druhým a tvořilo jednu jedinou věc, do té míry, abys mohla říci: 'Co patří Ježíši, je moje', a já mohu říci: 'Co je tvoje, je Moje'.

Představ si sklenici vody, která je nalita do velké nádoby s vodou. Byla bys poté schopna rozlišit vodu ve sklenici od vody v nádobě? Určitě ne. Proto pro svůj největší prospěch a mou nejvyšší spokojenost často opakuj při všem, co děláš: „Ježíši, vlévám to do Tebe, abych nečinila svou vůli, ale Tvou“, a hned do tebe vlijí své působení.“

12. února 1918

Opuštěné kostely a bez duchovních.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se ukázal jako velmi utrápený a já jsem se Ho zeptala: „Lásko, proč jsi tak utrápený?“ A On: „Ach, má dcero, když připouštím, že kostely zůstávají opuštěné, služebníci rozptýlení, Mše omezené, znamená to, že oběti jsou pro Mne urážkou, modlitby urážkou, adorace neúčtou, zpovědi zábavou a bez ovoce. Proto, už nenalézám svou slávu, ale pohoršení a také žádná dobra pro ně. Protože je nepoužívají, tak jim je odebrám. Toto odtržení služebníků od svatyně však také znamená, že věci dosáhly nejošklivějšího bodu a že se rozmnoží rozmanitost pohrom. Jak tvrdý je člověk – jak tvrdý!“

17. února 1918

Žár Boží vůle ničí nedokonalosti.

Cítila jsem se trochu roztržitá, a tak jsem se ponořila do svaté Boží Vůle a požádala o odpuštění za svou roztržitost. A Ježíš mi řekl: „Má dcero, slunce svým žářem ničí miasma – infekční a nakažlivou část hnoje, když je rozmetán do půdy, aby zplodil rostliny. Jinak by shnily a skončily by uschnutím. Nyní, jakmile duše vstoupí do Mé Vůle, její teplo ničí infekci – vady, které duše nabrala ve své roztržitosti. Proto jakmile pocítíš roztržitost, nezůstávej v sobě, ale okamžitě vstup do Mé Vůle, aby tě můj žár očistil a zabránil tvému uvadání.“

4. března 1918

Pevnost plodí hrdinství.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a naříkala jsem Ježíši nad svým špatným stavem a On mi řekl: „Má dcero, odvalu, v ničem se neodchyluj. Pevnost je největší ctnost. Pevnost plodí hrdinství a je téměř nemožné, aby člověk nebyl velkým světcem. Naopak, jak stále opakuje své činy, vytváří dvě tyče – jednu napravo a druhou nalevo, které mu slouží jako opora a obrana; a jak opakuje své činy, vytváří v sobě pramen nové a rostoucí lásky. Pevnost posiluje milost a dává jí pečeť konečné vytrvalosti. Tvůj Ježíš se nebojí, že by jeho milosti mohly zůstat bez účinku, a proto je vylévám v proudech na stálou duši. Od duše, která dnes pracuje, a zítra ne, která teď koná nějaké dobro, a teď něco jiného, se toho nedá příliš očekávat. Nebude mít žádnou oporu a bude se odrážet tu k jednomu, tu k druhému bodu. Umře hladu, protože nebude mít pramen pevnosti, který dává vzniknout Lásce. Milost se bojí vylít, protože taková duše ji zneužije a použije ji k tomu, aby mě urazila.“

16. března 1918

Ježíšova výživa.

Cítila jsem velkou nouzi a obrátila jsem se se svým bolestným nářkem na Ježíše. A On, celá dobrota, vyšel z mého nitra, oděn do roucha posetého nejzářivějšími diamanty, a jako by se probouzel z velkého spánku, celý něžný, mi řekl: „Má dcero, co chceš? Tvé nářky zranily mé Srdce a já jsem se probudil, abych okamžitě odpověděl na tvé potřeby. Musíš vědět, že jsem byl uvnitř tvého Srdce, a když jsi konala své skutky, modlitby, nápravy, vlévala ses do Mé Vůle a milovala Mě, vzal jsem si všechno pro Sebe a použil jsem to, abych se živil a ozdobil Svůj šat drahocennými diamanty. A je pravda, že když jsi Mě milovala, modlila ses ke Mně a tak dále, nezůstával jsem s prázdným žaludkem, jako kdybys nic nedělala. Byl jsem to Já, kdo si vzal všechno, protože jsi Mi dala plnou svobodu. Nyní, když duše takto

jedná, nemohu odpočívat, pokud je v nouzi. Já Sám budu pro ni vším. Řekni mi tedy, co chceš?“

Vyprávěla jsem Mu o svých mimořádných potřebách a prolévala hořké slzy, až jsem smáčela Nejsvětější Ježíšovy ruce. A sladký Ježíš mě přitiskl ke svému Srdci a vlil do mého Srdce nejsladší vodu ze svého Srdce, která mě celou osvěžila. Pak dodal: „Má dcero, neboj se, budu pro tebe vším. Kdyby chyběli tvorové, udělám všechno – svážu tě a uvolním. Nikdy tě nenechám beze Mne, jsi Mi příliš drahá. Vychoval jsem tě ve Své Vůli, jsi Mou součástí. Budu tě střežit a každému řeknu: „Nikdo se jí nedotýkejte.“ Proto se uklidni, neboť tvůj Ježíš tě neopustí.“

19. března 1918

Ježíš cítí nevolnost nad neshodami kněží.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj milovaný Ježíš, celý utrápený, a řekl mi: „Má dcero, jakou nevolnost pociťuji nad neshodami kněží. Je to pro Mne nesnesitelné. Jejich neuspořádaný život je příčinou toho, že Moje Spravedlnost dovoluje, aby nad nimi vládli Moji nepřátelé a špatně s nimi zacházeli. Ti zlí se již chystají zaútočit a Itálie se chystá spáchat svůj největší hřích – pronásledovat mou Církev a ušpinit si ruce nevinnou krví.“ A zatímco to říkal, ukázal naše spojenecké národy zpustošené, mnohá místa zaniklá a jejich pýchu sraženou k zemi.

26. března 1918

Když člověk působí v Boží Vůli, to, co je lidské, zůstává jakoby pozastaveno a Božský život působí a zaujímá jeho místo.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a snažila se splynout s Božskou vůlí, když mi můj sladký Ježíš řekl: „Má dcero, pokaždé, když duše vstoupí do mé Vůle a modlí se, pracuje, trpí atd., získává mnoho nových božských krás. Proto o jeden skutek více nebo méně, vykonaný v mé Vůli, je o jednu krásu více nebo méně, kterou duše získává. Nejen to, ale každým dalším úkonem, který vykoná v mé Vůli, přijímá o jednu božskou sílu, moudrost, lásku, svatost více... A zatímco přijímá božské vlastnosti, zanechává ty lidské. Ba co víc, když působí v Mé Vůli, to, co je lidské, zůstává jakoby pozastaveno. Božský život působí a zaujímá jeho místo a Má Láska má svobodu utvářet svůj postoj ve stvoření.“

27. března 1918

Tím, že duše žije v Božské Vůli, nachází vše božským a nekonečným způsobem.

Naříkala jsem u Ježíše, že nemohu ani poslouchat mši svatou, a Ježíš mi řekl: „Má dcero, nejsem to Já, kdo tvoří Oběť? Nyní, protože jsem přítomen v každé Oběti, ta duše, která žije se Mnou a v Mé Vůli, zůstává obětována spolu se Mnou – ne v jedné Mši, ale ve všech Mších. A protože žije v Mé Vůli, zůstává se Mnou zasvěcena ve všech Hostiích.

Nikdy se nevzdaluj z Mé Vůle a já tě nechám dojít kamkoli budeš chtít. Ba co víc, mezi tebou a Mnou bude taková komunikační elektřina, že neuděláš jediný čin beze Mne a Já neudělám jediný čin bez tebe. Proto, když ti něco chybí, vstup do Mé Vůle a najdeš, připraveno, cokoli chceš: tolik Mší, kolik chceš, tak mnoho Přijímání, tolik Lásky, kolik chceš. V Mé Vůli nic nechybí. Nejen to – ale najdeš věci Božským a nekonečným způsobem.“

8. dubna 1918

Rozdíl mezi životem ve spojení s Ježíšem a životem v Boží Vůli.

Když se vrátím k tomu žití v Boží Vůli, bylo mi řečeno, že je to jako žít ve stavu sjednocení s Bohem. A můj vždy milý Ježíš mi při příchodu řekl: „Má dcero, je velký rozdíl mezi životem ve spojení se Mnou a životem v Mé Vůli.“ Když to říkal, vztáhl ke mně ruce a řekl mi: „Pojď do Mé Vůle, třeba jen na okamžik, a uvidíš ten velký rozdíl.“

Našla jsem se v Ježíši. Můj maličký atom plaval ve Věčné Vůli. A protože tato Věčná Vůle je jeden jediný čin, který obsahuje dohromady všechny činy, minulé, přítomné i budoucí – protože jsem byla ve Věčné Vůli, účastnila jsem se tohoto jediného činu, který obsahuje všechny činy, nakolik je to pro tvora možné. Účastnila jsem se také činů, které neexistují a které ještě musí existovat, až do konce věků a do doby, kdy Bůh bude Bohem. A i za tyto činy jsem Ho milovala, děkovala Mu, žehnala Mu atd. Nebyl žádný čin, který by mi unikl. Vzala jsem Lásku Otce, Syna a Ducha Svatého a učinila jsem Ji svou, stejně tak Jejich Vůle byla má, a dala jsem Jim Ji, jako by byla moje vlastní. Jak jsem byla šťastná, že jsem Jim mohla dát Jejich vlastní Lásku, jako by byla moje vlastní! A jak Oni našli plné uspokojení a dokonalé naplnění v tom, že ode Mne přijímali svou Vlastní Lásku, jako by byla moje! Ale kdo to může všechno vypovědět? Chybí mi slova.

Požehnaný Ježíš mi řekl: „Viděla jsi, co je to žít v Mé Vůli? Znamená to zmizet a vstoupit do sféry Věčnosti. Znamená to proniknout do všemohoucnosti Věčného –

do Nestvořené myslí a podílet se na všem a na každém Božím činu, nakolik je to pro tvora možné. Znamená to využívat i na zemi všech Božských vlastností; znamená to nenávidět zlo Božským způsobem. Znamená to rozšiřovat se na všechny bez vyčerpání, protože Vůle, která oživuje tohoto tvora, je Božská. Je to Svátost, která ještě není známa, kterou Já uvedu ve známost a která umístí tu poslední ozdobu, tu nejkrásnější, a tu nejzářivější mezi všemi ostatními Svátostmi.

A teď, žít ve spojení se Mnou neznamená zmizet. Dvě bytosti se objevují společně. Ale ten, kdo nezmizí, nemůže vstoupit do sféry Věčnosti, aby se účastnil všech Božských činů. Dobře to promysli a uvidíš ten velký rozdíl.“

12. dubna 1918

Duše se musí opřít o Ježíše.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, pocítila jsem, že nesmírně potřebuji Ježíše a že se do něj musím celá opřít. A můj sladký Ježíš přišel a řekl mi: „Má dcero, opři se celá do Mne. Najdeš Mě vždy připraveného – nikdy Mě nebudeš postrádat. Ba co víc, čím více se do Mne opřeš, tím více se do tebe budu vlévat. A protože mnohokrát cítím, že se potřebuji opřít, přijdu k tobě a opřu se do tebe, přičemž použiji svou vlastní oporu, kterou jsem v tobě vytvořil. A když uvidím, že opovrhuješ oporou tvorů, budu tě milovat dvakrát tolik a zdvojnásobím svou oporu.“

Pak dodal: „Když duše dělá všechno, aby se mi líbila, aby mě milovala a žila na úkor Mé Vůle, stává se jakoby údem Mého Těla a já se těmito údy chlubím, jako by byly moje vlastní. Jinak by byly jako údy ode Mne vykloubené, které Mi působí bolest – a nejen Mně, ale i sobě a svým bližním. Jsou to údy, které chrlí hnisavou hmotu, takovou, že nakazí a vysuší i dobro, které konají.“

16. dubna 1918

Ježíš přichází jako skrytý v utrpení.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem, jak je mé ubohé srdce tísněno a jak mě trápí hořké bolesti – což zde není třeba vysvětlovat. Když přišel můj vždy milý Ježíš, řekl mi: „Má dcero, posílám stvořením utrpení, aby Mě v utrpeních našla. Já jsem jakoby zabalen v těchto bolestech, a pokud duše trpí s trpělivostí, s láskou, roztrhne obal, který Mě příkrývá, a najde Mě. Jinak zůstanu skrytý v bolesti, ona nebude mít to dobro, že Mě najde, a Já nebudu mít to dobro, že se zjevím.“

Pak dodal: „Cítím neodolatelnou sílu šířit se směrem k tvorům. Rád bych rozšířil Svou Krásu, abych je všechny učinil krásnými, ale stvoření, které se ušpinilo

hříchem, odmítá Božskou Krásu a zahaluje se ošklivostí. Rád bych šířil svou Lásku. Ale oni milují to, co není Mé a žijí otupělí chladem, a mou Lásku odmítají. Chtěl bych člověku sdělit vše ze Sebe a zcela ho ukrýt ve svých vlastnostech, ale jsem odmítnut. A tím, že Mě odmítá, vytváří mezi Mnou a sebou zeď rozdělení, až přeruší veškerou komunikaci mezi tvorem a Stvořitelem. Přesto však pokračuji v šíření Sebe sama – neustupuji, abych našel alespoň někoho, kdo by Mé kvality přijal. A pokud ho najdu, zdvojnásobuji své milosti, stonásobně je pro něj zvětšuji. Vlévám do něj celého sebe, až z něj udělám předzvěst milosti.

Odstraň proto tento útlak ze svého srdce. Vylíj se do Mě a Já se vylíj do tebe. Toto ti řekl Ježíš – a to stačí. O nic se nestarej a Já se o všechno postarám.“

25. dubna 1918

Ježíš žertuje s Luisou.

Říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Můj živote, jak jsem *cattiva!* [*Cattiva v italštině znamená špatná, zlá, hříšná*] Ale i když jsem *cattiva*, vím, že mě miluješ.“ A můj milovaný Ježíš mi řekl: „Moje malá *cattiva*, ty jsi jistě *cattiva* – uchvátila jsi Mou Vůli. Kdybys uchvátila mou Lásku, mou Moc, mou Moudrost atd. Ale tím, že jsi uchvátila Mou Vůli, jsi uchvátila celou podstatu mé Bytosti, která korunuje všechny Mé Vlastnosti, a tak jsi Mě uchvátila vcelku. Proto k tobě často mluvím nejen o Své Vůli, ale i o životě v Mé Vůli. Protože jsi Ji uchvátila, chci, abys poznala Její vlastnosti a věděla, jak žít v Mé Vůli, abys mohla žít společným a nerozlučným životem spolu se Mnou a abych ti odhalil tajemství své Vůle. Mohla bys být ještě více *cattiva?*“

A já: „Můj Ježíši, děláš si ze mě legraci. Chci Ti říct, že jsem opravdu *cattiva*, a chci abys mi pomohl stát se dobrou.“ A Ježíš: „Ano, ano“ a zmizel.

7. května 1918

Božská vůle rozměňuje to, co je lidské.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, když Mě několik dní neuvidíš jako obvykle, netrap se tím. Zla bude přibývat, nebe a země se spojí, aby člověka zasáhly, a já tě nechci trápit tím, že bys viděla tolik zla.“

A já: „Ach, můj Ježíši, největší bolestí pro mě je, když jsem o Tebe ochuzena. Je to smrt bez umírání – bolest nepopsatelná a bez konce! Ježíši, Ježíši, co to říkáš? Já bez Tebe? Bez života? Rozuměj, Ježíši – už mi to neříkej.“

A Ježíš dodal: „Dcero moje, nebuď vyplašená. Neřekl jsem ti, že nepřijdu vůbec – ale ne často; a řekl jsem ti to dříve, abys neměla obavy. Má Vůle vše vynahradí, protože v Mé Vůli je člověk rozmělněn a Já z něj vybírám květ, plod – řemeslo Mé Vůle, a vkládám to do Sebe, aby měl společný život; takže to lidské, jako otruby, zůstává oddělené venku. Proto ať tě stroj Mé Vůle důkladně rozemele, aby v tobě nezůstalo nic lidského.“

20. května 1918

Vše je soustředěno v Boží Vůli.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Jak bych si přála mít tvé touhy, tvou Lásku, tvé záliby, tvé Srdce atd., abych mohla toužit, milovat atd. jako Ty.“ A můj vždy milující Ježíš mi řekl: „Má dcero, já nemám touhy ani záliby, ale vše je soustředěno v Mé Vůli. Má Vůle je ve Mně vším. Ti, kdo nemohou, touží, ale Já mohu – všechno. Ti, kdo nemají lásku, si přejí lásku. Ale v Mé Vůli je plnost, pramen pravé Lásky. A protože jsem nekonečný, v jediném prostém úkonu Mé Vůle vlastním všechna dobra, která, přetékaají z Mé Bytosti a sestupují k dobru všech. Kdybych měl touhy, byl bych nešťastný, něco by mi chybělo, ale já vlastním všechno, proto jsem šťastný a všechny činím šťastnými.“

Být nekonečný znamená mít moc dělat všechno, vlastnit všechno, dělat všechno šťastným. Stvoření, které je konečné, nevlastní všechno, ani nemůže všechno obsáhnout. Proto má touhy, úzkosti, záliby atd. a může je použít jako mnoho stupňů, aby se povzneslo ke svému Stvořiteli, nasálo jeho božské vlastnosti a bylo naplněno natolik, aby přetékaaly pro dobro druhých.

Pokud se však celá duše koncentruje v Mé Vůli a zcela se v ní rozpustí, pak nejenže bude nasávat Mé vlastnosti, ale jedním douškem Mě do sebe vsřebává. Už v sobě nebude mít své vlastní touhy a záliby, ale jen Život mé Vůle, který ji zcela ovládne. Všechno z ní zmizí a ve všem se znovu objeví má Vůle.“

23. května 1918

Let duše v Boží Vůli.

Toto ráno můj sladký Ježíš nepřišel, a tak jsem ho strávila vzdycháním, v úzkostech a hořkosti, ačkoli jsem byla celá ponořená do Jeho Vůle. Když se blížila noc, už jsem to nemohla vydržet, a tak jsem Ho znovu a znovu volala. Nemohla jsem zavřít oči, cítila jsem neklid, chtěla jsem Ježíše za každou cenu. V tu chvíli On přišel a řekl mi: „Holubičko moje, kdo může říci, kolik letů podnikáš v Mé Vůli, kolik

prostoru pokrýváš, kolik vzduchu polykáš? Nikdo, nikdo – ani ty bys to nedokázala říci. Jenom Já – jen Já sám to mohu říci. Já, který měřím vlákna. Já, který počítám lety tvých myšlenek, úderů tvého srdce. A jak letíš, vidím srdce, jichž se dotýkáš. Ale nezastavuj se – leť k dalším srdcím a klepej, znovu a znovu. Pak leť kolem znovu a na svých křídlech přines Mé „*Miluji tě*“ dalším srdcím, aby Mě milovala. A pak, v jednom letu, přijď k Mému Srdci, aby ses občerstvila. Abys opět vyrazila všude kolem rychlejšími lety. Těším se se svou holubicí a volám anděly a moji malou Maminku, aby se těšili se Mnou. Ale, víš? Neříkám ti všechno. Zbytek ti povím v nebi. Ó, jak mnoho překvapivých věcí ti povím!"

Pak mi položil ruku na čelo a dodal: „Zanechávám ti stín Své Vůle, dech Své Vůle. Spi.“ A já jsem usnula.

28. května 1918

Žárlivost Ježíšovy Lásky k Luise je tak velká, že jí bere všechno.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, říkala jsem svému milovanému Ježíši: „Ježíši, miluj mě. Mám větší právo být milována než ostatní, protože nemiluji nikoho jiného než Tebe a nikdo nemiluje mě. A pokud se zdá, že mě někdo miluje, je to pro dobro, které získává – ne pro mě samotnou. Proto mezi mou a Tvou láskou není žádná jiná láska.“ A sladký Ježíš mi řekl toto: „Má dcero, to není nic jiného, než Má největší Láska a ta je taková, že žárlivost mé Lásky k tobě ti všechno bere. Má žárlivost je taková, že zůstávám na stráž, aby na tebe nedýchl ani stín lásky tvora. Nanejvýš toleruji, aby tě někdo miloval ve Mně, ale ne mimo Mne. Jinak bych ho donutil utéct. To také znamená, že ani ty jsi nevstoupila do žádného srdce, ani nikdo nevstoupil do tvého.“

Pak se poblíž nočního času vrátil Ježíš s královnou maminkou a volali mě jménem, jako by chtěli, abych jim věnoval pozornost. Bylo krásné vidět Mámu a Ježíše, jak spolu mluví. Nebeská Mára říkala: „Můj synu, co to děláš? To, co chceš dělat, je příliš. Mám svá práva jako Matka a mrzí mě, že mé děti musí tolik trpět. Chceš otevřít Nebe pohromám a zničit tvory a potravu, která jim bude sloužit k obživě. Chceš je zaplavit nakažlivými nemocemi. Co mají dělat? Říkáš, že tuto mou dceru miluješ. Jak moc bude trpět, když to uděláš. Abys ji nerozhořčoval – nedělej to.“ Táhla Ho ke Mně. Ale Ježíš rozhodně odpověděl: „Já nemohu. Kvůli ní odstraňuji hodně zla – ale ne všechno. Maminko, nechej ten vír zla projít, tak aby se mohli vzdát.“

Pak si mezi sebou řekli mnoho dalších věcí, kterým jsem plně nerozuměla. Zůstala jsem vyděšená, ale doufám, že se Ježíš obměkčí.

4. června 1918

Opakování Ježíšova napravování.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem svému milovanému Ježíši: „Neopovrhuj mými modlitbami. Jsou to Tvá vlastní slova, která opakuji, Tvé vlastní záměry – duše, které chci, právě tak jako je chceš Ty, a Tvou vlastní Vůli.“ A blahoslavený Ježíš mi řekl: „Má dcero, když tě slyším opakovat má slova, mé modlitby, chtění, jak Já chci, cítím se k tobě přitahován jako mnoha magnety. A když tě slyším opakovat má slova, Mé Srdce cítí mnoho výrazných radostí a mohu říci, že je to pro Mne svátek. A zatímco si to vychutnávám, cítím se oslaben láskou tvé duše a nemám sílu udeřit na tvory. Cítím v tobě stejná pouta, která jsem nasadil Otcí, ke smíření s lidstvem. Ach ano, opakuji to, co jsem udělal – opakuji to stále, chceš-li, aby tvůj Ježíš uprostřed tolika hořkostí mohl najít nějakou radost z tvorů.“

Pak dodal: „Chceš-li být v bezpečí, vždy napravuj a napravuj spolu se mnou. Ztotožni se se Mnou natolik, abys mezi Mnou a tebou vytvořila jedinou ozvěnu nápravy. Tam, kde je náprava, je duše jako v útulku, kde je chráněna před zimou, krupobitím a před vším. Na druhé straně, kde náprava není, je jako uprostřed ulice, vystavena bleskům, krupobití a všemu zlu. Doba je nanejvýš smutná, a pokud se okruh náprav nerozšíří, hrozí nebezpečí, že ti, kdo zůstanou nekrytí, budou zasaženi blesky Boží spravedlnosti.“

12. června 1918

Hříchem se člověk staví proti Boží Spravedlnosti. Ježíš pro nás udělal všechno.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, říkala jsem svému vždy milému Ježíši: „Jak je to možné? Udělal jsi pro nás všechno, všechno jsi vyrovnal, ve všem jsi obnovil Otcovu slávu ze strany tvorů, abys nás tak všechny přikryl pláštěm lásky, milostí, požehnání – a přesto na nás padají tresty, které téměř protrhávají ochranný plášť, jímž jsi nás přikryl.“ A můj sladký Ježíš mě přerušil a řekl mi: „Má dcero, vše, co říkáš, je pravda. Všechno – všechno jsem udělal pro stvoření. Láska Mě k němu tak tlačila, že jsem ho chtěl zahalit do svých děl, jako do ochranného pláště, abych si byl jistý, že ho uvedu do bezpečí. Ale tvor, nevděčný, tento obranný plášť dobrovolným hříchem roztrhne. Unikne zpod Mých Požehnání, Milostí a Lásky. Vyjde ven a zasáhnou ho blesky Boží Spravedlnosti. Já nejsem ten, kdo člověka bije

– on sám se hříchem staví proti Mně, aby přijímal rány. Modli se, modli se kvůli velké slepotě tvorů.“

14. června 1918

Ježíš jí vytýká, že nepíše všechno.

Jednou večer po psaní přišel můj sladký Ježíš a řekl mi: „Má dcero, pokaždé, když píšeš, Má Láska dostává o jeden malý výlev více, o jedno potěšení více, a já se cítím více přitahován, abych ti předal své milosti. Věz však, že když nenapišeš všechno nebo když přejdeš Mé důvěrnosti s tebou – v projevu Mé Lásky, cítím se jako zrazený, protože v tomto projevu Lásky, v těchto důvěrnostech s tebou jsem se snažil upoutat nejen tebe, abys mě více poznala a milovala, ale také ty, kteří by četli Mé důvěrnosti lásky, abych také od nich přijímal více lásky. A pokud nebudeš psát, nebudu mít tuto lásku a zůstanu zarmoucený a zrazený.“

A já: „Ach, můj Ježíši, je třeba takového úsilí, aby člověk přenesl na papír určitá tajemství a důvěrnosti s Tebou. Vypadá to, jako by se chtěl vymykat řádu ostatních.“ A Ježíš: „Ach! ano, to je slabost všech dobrých, kteří z pokory, ze strachu zapírají lásku ke Mně. A tím, že se skrývají, chtějí skrýt Mne. Místo toho by měli prokazovat Mou Lásku, abych byl milován. Tak zůstávám stále Ježíš, zrazený v lásce – dokonce i těmi dobrými.“

20. června 1918

Vykonáváje úřad kněze, Ježíš zasvěcuje duše, které žijí v Jeho Vůli.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš, plný pozornosti, se zjevil poblíž mne. Zdálo se, že mě ve všem pozoruje. Při tom z Jeho Srdce vyšel provaz, který se blížil k mému srdci, a pokud jsem byla pozorná, provaz zůstal upevněn v mém srdci a Ježíš tímto provazem pohyboval a bavil se. Pak mi můj milovaný Ježíš řekl: „Má dcero, jsem celý pozorný k duším. Pokud mi to opětují a věnují mi co nejvíce pozornosti, provazy Mé Lásky zůstávají upevněny v jejich srdci a já rozmnožuju Svou pozornost a bavím se. V opačném případě zůstávají provazy volné a Má Láska odmítnutá a zarmoucená.“

Pak dodal: „V duši, která plní Mou Vůli a žije v Ní, Moje Láska nenajde překážku. Miluji ji a mám v ní takové zalíbení, že se sám starám o vše, co je pro ni potřebné. O pomoc i vedení, o nepředvídané pomůcky a nečekané milosti. Ba co víc, žárlím na to, že jiní smí něco udělat – Já Sám chci pro ni dělat všechno. Dosahuji takové žárlivosti lásky, že když dávám kněžím pravomoc zasvěcovat Mě ve

svátostných Hostiích, abych byl dán duším, vyhrazuji si výsadu zasvěcovat tyto duše, když stále opakují své úkony v Mé Vůli, když ony samy rezignují a když nechávají odejít lidskou vůli, aby mohla vstoupit Boží Vůle. To, co dělá kněz nad hostií, dělám já s nimi – a nejen jednou. Pokaždé, když opakuje své úkony v Mé Vůli, přivolává Mě jako mocný magnet a Já ji zasvěcuji jako privilegovanou hostii, opakující nad ní slova zasvěcení.

Činím tak právem, protože duše, která plní Mou Vůli, se obětuje více než duše, které chodí k přijímání, ale Mou Vůli neplní. Vyprazdňují se, aby Mě přijaly, dávají mi plnou vládu a pokud je třeba, jsou připraveny vytrpět nějakou bolest, aby dělaly Mou Vůli. Nemohu tedy čekat – Má Láska se nemůže zdržet toho, aby jim Mě nesdělila, do doby, kdy je vhodné, aby jim kněz podal svátostnou Hostii. Proto vše dělám Sám. Ach, kolikrát udělím Sebe dříve, než se kněz cítí pohodlně, aby ji sám přijal! Kdyby tomu tak nebylo, zůstala by Má Láska jakoby brzděna a spoutána ve svátostech. Ne, ne, Já jsem svobodný. Svátosti mám ve Svém Srdci. Jsem jejich majitelem a mohu je vykonávat, kdykoli chci".

A zatímco to říkal, zdálo se, že putuje všude, aby zjistil, zda jsou duše, které plní Jeho Vůli, aby je posvětil. Jak krásné bylo vidět milého Ježíše, jak jako by ve spěchu chodí kolem a vykonává úřad kněze, a slyšet Ho, jak opakuje slova zasvěcení nad těmi dušemi, které plní Jeho Vůli a žijí v Ní. Ó, blahoslavené jsou ty duše, které konáním Jeho Nejsvětější Vůle přijímají Zasvěcení od Ježíše!

2. července 1918

Když se duše odevzdává Ježíši, On se odevzdává duši.

Říkala jsem svému milovanému Ježíši: „Ježíši, miluji Tě, ale moje láska je malá, proto Tě miluji ve Tvé Lásce, aby byla velká. Chci se Ti klanět Tvým klaněním, modlit se ve Tvé modlitbě, děkovat Ti ve Tvých díkůvzdáních.“ A tak jsem se klaněla. Když jsem to říkala, můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, když jsi vložila svou lásku do Mé, abys Mě milovala, tvá láska zůstala pevně v Mé a stala se delší a širší v Mé. A já jsem cítil, že jsem milován tak, jak bych chtěl, aby Mě stvoření milovalo. A když jsi adorovala v Mých adoracích, modlila se a děkovala, to zůstávalo upevněno ve mně. A já jsem cítil, že jsem oslavován, žádán a že je mi děkováno Mými Adoracemi, Modlitbami a Děkováním. Ach, má dcero, je třeba velké odevzdanosti ve Mně! Když se duše odevzdá Mně, Já jí odevzdám Sebe. Naplním ji Sebou a Já Sám dělám vše, co ona musí dělat pro Mě. Pokud se však sama neodevzdá, vše, co dělá, zůstává pevně v ní, nikoli ve Mně, a Já tak cítím dílo stvoření

plné nedokonalostí a bídy – což Mne nemůže těšit.“

9. července 1918

Ten, kdo žije v Boží Vůli, žije v prameni Ježíšovy Lásky.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj sladký Ježíš a řekl mi: „Má dcero, já jsem celá Lásky. Jsem jako pramen, který neobsahuje nic jiného než Lásku, a vše, co by do tohoto pramene mohlo vstoupit, ztrácí své vlastnosti a stává se Láskou. Proto Spravedlnost, Moudrost, Dobrota, Statečnost atd. nejsou ve Mně nic jiného než Lásky. Kdo však řídí tento pramen, tuto Lásku a všechno ostatní? Má Vůle. Má Vůle vládne, řídí, nařizuje. Všechny Mé Vlastnosti tedy nesou znamení Mé Vůle – Život Mé Vůle. A kde najdou Mou Vůli, tam hodují – kde ne, tam se zarmoucené stahují.

Nuže, Má dcero, kdo se nechá ovládnout Mou Vůli a žije v Mé Vůli, žije v samotném mém prameni, je ode Mne téměř neoddělitelný a vše se v něm mění v Lásku. Proto jsou jeho myšlenky láskou, láska je jeho slovo, tlukot srdce, čin, krok – všechno. Vždy je pro něj denním světlem. Pokud se však vzdálí od Mé Vůle, to je pro něj vždycky noc. A vše, co je lidské – bída, vášně, slabosti – vystupují do bitvy a provádí na něm své vlastní dílo – ale jaké dílo! Dílo, které je k pláči!"

12. července 1918

Účinky Ježíšova utrpení.

Modlila jsem se za umírající duši s jistým strachem a úzkostí, když přišel můj milovaný Ježíš a řekl mi: „Má dcero, proč se bojíš? Copak nevíš, že pro každé slovo o mém utrpení, pro každou myšlenku, soucit, pokání, vzpomínku na Mé bolesti – se otevírá mnoho cest elektrické komunikace mezi mnou a duší, a proto se duše stále zdobí tolika různými krásami? Ona vykonala *Hodiny mého umučení* a já ji přijmu jako dceru svého umučení, oděnou Mou Krví a ozdobenou Mými ranami. Tato květina vyrostla ve tvém srdci, proto jí žehnám a přijímám ji do svého Srdce jako oblíbenou květinu.“ A zatímco to říkal, z mého srdce vyletěla květina a vzlétla k Ježíši.

16. července 1918

Ten, kdo chce konat dobro všem, musí žít v Boží Vůli.

Dnes ráno přišel můj sladký Ježíš a řekl mi: „Má dcero, nezůstávej v sobě, ve své vůli, ale vstup do Mě a do Mé Vůle. Jsem nesmírný a jen ten, kdo je nesmírný,

může rozmnožit činy tolikrát, kolikrát chce; ten, kdo je vysoko, může dát světlo až na dno. Copak nevidíš slunce? Protože je tam nahoře, je světlem pro každé oko; ba co víc, každý člověk může mít slunce k dispozici, jako by bylo plně jeho vlastní. Naproti tomu rostliny, stromy, řeky, moře, které jsou dole, nejsou každému k dispozici. O těchto věcech nemůže člověk říci, jako by mohl říci o Slunci: „Když chci, udělám to všechno svým, i když je ostatní mohou stále užívat.“ A to je to, co je pro člověka důležité. Na druhou stranu všechny nízké věci dostávají od Slunce užitek: některé dostávají světlo, jiné teplo, další plodnost, další barvu.

Nyní jsem Věčné Světlo, jsem v nejvyšším bodě, a o kolik jsem výše, o tolik více se nacházím všude a hlouběji dole. Proto jsem životem všech a jako bych byl jen pro jednoho každého. Chceš-li tedy konat dobro všem, vstup do Mé nesmírnosti, žij vysoko, odpoutána od všeho a také od sebe. Jinak bude kolem tebe země a ty bys mohla být rostlinou, stromem – ale nikdy ne sluncem. Místo abys dávala, budeš muset přijímat a dobro, které budeš konat, bude tak omezené, že se bude dát spočítat.“

1. srpna 1918

Účinky postrádání Ježíše.

Pokračuji uprostřed strádání a úzkostí a často naříkám ke svému sladkému Ježíši. A On přišel, přiblížil se ke mně, přitiskl mě ke svému Srdci a řekl mi: „Napij se z Mého boku!“ Napila jsem se Nejsvětější krve, která vytékala z rány Jeho Srdce. Jak jsem byla šťastná! Ale Ježíš se nespokojil s tím, že mě nechal napít poprvé, a řekl mi, abych se napil podruhé a pak potřetí. Zůstala jsem žasnout nad Jeho dobrotou – že bez mé prosby sám chtěl, abych se napila.

Pak dodal: „Má dcero, pokaždé, když si uvědomíš, že jsi Mě zbavena, a trpíš, tvé srdce je zraněno Božskou ranou, která, protože je Božská, má tu vlastnost, že se odráží v mém Srdci a zraňuje Ho. Tato rána je sladká – je balzámem pro Mé Srdce a používám ji, abych utišil kruté rány, které Mi způsobují tvorové. Rány jejich lhostejnosti, jejich pohrdání vůči Mně, dosahující až k tomu, že na Mě zapomínají. A tak, když se duše cítí chladná, vyprahlá, roztržitá a trpí to kvůli Mně, zůstává zraněná a zraňuje Mne – a Já se cítím oslavován.“

7. srpna 1918

Vyvrcholení Ježíše v duši.

Naříkala jsem k Ježíši, že Ho postrádám a říkal jsem si: „Všechno skončilo. Jaké to hořké dny. Můj Ježíš se zastínil, vzdálil se ode mě. Jak mohu dál žít?“ Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly, můj vždy milý Ježíš mi skrze intelektuální světlo, které ke mně přišlo od Něho, řekl: „Má dcero, vyvrcholení mého života na kříži stále pokračuje v duších. Když je duše dobře přichystaná a dává mi v sobě život, žiji v ní znovu jako ve svém Lidství. Plameny Mé Lásky Mě spalují a Já se třesu, abych to stvořením dokázal, a říkám: „Vidíte, jak moc vás miluji? Nespokojím se s tím, že jsem se z lásky k vám nechal zahubit na kříži – chci z lásky k vám hynout v této duši, která Mi v sobě dala život.“ Tak dávám duši pocítit, jak se v ní můj Život naplňuje. Duše se ocitá jakoby v těsném koutě; trpí smrtelnými mukami. Už sama v sobě necítí Život svého Ježíše, cítí se zničená. Cítí, že můj Život v ní, se kterým byla zvyklá žít, chybí. Zápasí a chvěje se, téměř jako mé Lidství na kříži, když ho Mé Božství, odebrací Mu sílu, nechalo zemřít.

Toto vyvrcholení v duši není lidské, nýbrž plně Božské, a já cítím uspokojení, jako by se jiný Můj Božský život z lásky ke Mně strávil. Ve skutečnosti to nebyl její život, který byl stráven, ale Můj, který ona již nemůže cítit ani vidět, a jí se zdá, že jsem zemřel pro ni. A Já obnovuji účinky Svého strávení pro tvory, zatímco této duši zdvojnásobuji milost a slávu. Cítím sladké okouzlení, přitažlivost svého Lidství, které Mi umožnilo dělat, co jsem chtěl. Proto i ty Mi dovol, abych v tobě dělal, co chci – nech Mě být svobodným a Já skutečným svůj Život.“

Jindy jsem zase naříkala a říkala Mu: „Jak to, že jsi mě opustil?“ A Ježíš vážně a důrazně: „Bud' zticha, neříkej nesmysly. Neopustil jsem tě – jsem v hloubi tvé duše, proto Mě nevidíš. A když Mě vidíš, je to proto, že vystupuji na povrch tvé duše. Nenech se rozptylovat. Chci, abys byla celá soustředěná ve Mně, abych tě mohl udržet pro dobro všech.“

12. srpna 1918

Převládající Luisina vášeň: aby ji Ježíš vysvobodil z trápení, do kterého ji uvrhla Jeho Vůle.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem si, že kdyby ode mě Pán něco chtěl, měl by mi dát znamení – tedy osvobodit mě od příchodu kněze. A požehnaný Ježíš se objevil v mém nitru s míčem v ruce, jako by ho právě házel na zem. Pak mi řekl: „Má dcero, toto je tvá převládající vášeň – to Já tě osvobodím od obtíží, do nichž tě uvrhla Má Vůle. Ponechávám tě v tomto stavu pro celý svět a

používám tě tak, abych ho neposlal k úplnému zničení. Zatímco ta jiná věc, kterou bys mohla konat dobro, je jen malou částí.“

A já: „Můj Ježíši, já tomu nerozumím. Ty mě držíš bez utrpení. Zdá se, že mě držíš odděleně od stavu oběti, a pak mi říkáš, že mě používáš, abys neposlal svět do záhuby?“ A Ježíš: „To přece není pravda že netrpíš. Nanejvýš netrpíš takovými bolestmi, abys Mě mohla zcela odzbrojit. A pokud jsi někdy pozastavená, tak tvoje část – tvá vůle, ta není. Na druhou stranu, to by sem vstoupila tvoje vůle. Ach! Nemůžeš pochopit to sladké násilí, které Mi působíš svým čekáním, svým pocitem pozastavení, tím, že Mě nevidíš tak, jak jsi zvyklá, a stále zůstáváš na stejném místě, aniž by ses v čemkoli pohnula. A pak, chci mít nad tebou volnost. Kdykoli se mi zlíbí, nechám tě pozastavenou, když ne, nechám tě spoutanou. Chci, abys byla vydána na milost Mé Vůli. Bez tvé vůle. Pokud se ti to líbí, můžeš to udělat – jinak ne.“

Jindy mi bylo špatně, protože jsem neustále zracela, a říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Co bys ztratil, kdybys mi dal milost, abych necítla potřebu přijímat potravu – tak, že jsem pak nucena to vynášet?“ Říkám to, kvůli poslušnosti. A můj milý Ježíš mi řekl: „Dcero, co to říkáš? Ticho, ticho, to už víckrát neříkej. Musíš vědět, že kdybys nic nepotřebovala, nechal bych národy zemřít hlady. Ale protože to potřebuješ, protože to může sloužit tvým potřebám, dávám potřebné věci tvorům z lásky k tobě a kvůli tobě. Proto kdybych tě poslouchal, ublížila bys ostatním. Na druhou stranu tím, přijímáním jídla a pak vyzvracením, prokazuješ dobro jiným a tvé utrpení Mě oslavuje. Ba co víc, kolikrát tě vidím trpět, zatímco zvracíš, a protože trpíš v Mé Vůli, беру toto tvé utrpení, rozmnožím je, rozdělím je pro dobro tvorů a potěšen Sám Sobě říkám: „Toto je chléb mé dcery, který dávám pro dobro svých dětí.““

19. srpna 1918

Ježíš je unavený z ničemnosti kněží.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se zjevil v mém nitru jako v kruhu světla, podíval se na mě a řekl mi: „Podívejme se, co dobrého jsme dnes udělali?“ A díval se a díval... Věřím, že ten kruh světla byla Jeho Nejsvětější Vůle a že to říkal proto, že jsem se spojila s Jeho Nejsvětější Vůli.

Pak dodal: „Rozhodně mne unavuje ta podlost kněží. Nemohu už snést víc – chtěl bych to s nimi skoncovat. Ó, kolik zdevastovaných duší, kolik z nich znetvořených, kolik uctívaných jako modly! Používat svaté věci k tomu, aby Mě

uráželi – to je Moje nejtrpčí bolest, nejodpornější hřích, znamení naprosté zkázy, která přitahuje největší prokletí a přerušuje veškerou komunikaci mezi nebem a zemí. Chtěl bych tyto bytosti vymýtit ze země. Proto budou tresty pokračovat a budou se množit. Smrt zpustoší města, zmizí mnoho domů a silnic, nebude nikdo, kdo by tam žil. Všude zavládne smutek a pustošení.“

Prosila jsem Ho, znovu a znovu. Zůstal se mnou po velkou část noci a trpěl tak, že jsem cítila své srdce pukát bolestí. Doufám však, že můj Ježíš Sebe usmíří.

4. září 1918

Ježíšovy nářky kvůli kněžím.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: „Má dcero, stvoření chtějí vyzvat Mou Spravedlnost. Nechtějí se vzdát, a proto má Spravedlnost vystupuje proti nim. A jsou to tvorové ze všech tříd, nevyjímaje ani ty, o nichž se říká, že jsou mými služebníky – a ti možná více než ostatní. Kolik jedu mají – a otráví ty, kdo se k nim přiblíží! Místo toho, aby do duší vkládali Mne, chtějí vložit sebe. Chtějí být obklopeni, být známí – a Já zůstávám stranou. Jejich jedovatý kontakt – místo aby soustřeďovali duše a činili je uvědomělými, odvádějí je ode Mne. Místo aby je činili zdrženlivými, činí je povolnějšími, více chybujícími – až do té míry, že lze vidět, jak duše, které s nimi nemají žádný kontakt, jsou lepší a uvědomělejší. Nemohu tedy nikomu důvěřovat. Jsem nucen dopustit, aby lidé odešli daleko od kostelů, od svátostí, aby je kontakt s nimi více neotrávil a nestali se ještě zlejšími. Můj zármutek je veliký. Ty rány Mého Srdce jsou hluboké. Proto se modli a spojená s těmi několika dobrými, kteří jsou ještě kolem, měj soucit s mým hořkým zármutkem.“

25. září 1918

Úřad oběti.

Byla jsem velmi sklíčená a cítila jsem ve svém nitru sílu, která mě nutila vyjít ze svého obvyklého stavu. Ó Bože, jaká bolest! Cítila jsem smrtelnou agónii. Jen Ježíš může znát muka mé duše. Nemám slova, kterými bych to vyjádřila. Mimoto chci, aby všechny mé bolesti znal jenom Ježíš, a proto jdu dál.

Zatímco jsem plavala mezi hořkostmi, přišel můj milovaný Ježíš celý zarmoucený, položil mi prst na ústa a řekl mi: „Učinil jsem tě spokojenou, utiš se. Nepamatuješ si, kolikrát jsem ti ukazoval velkou smrtelnost, města vylidněná, téměř opuštěná, a ty jsi mi říkala: „Ne, nedělej to. A jestli to opravdu chceš udělat, musíš

jim dopřát čas na přijetí svátostí?“ Já to dělám. Co jiného chceš? Ale srdce člověka je tvrdé, a ne zcela unavené. Člověk se ještě nedotkl vrcholu všeho zla, a proto ještě není nasycen. Proto se nevzdává a lhostejně se dívá i na epidemii. To jsou však přede hry. Ten čas přijde! To přijde – až učiním, že toto zlé a zvrácené pokolení téměř zmizí ze země.“

Když jsem to slyšela, trásla jsem se a modlila se. Chtěla jsem se Ježíše zeptat: „A já, co mám udělat?“ Ale neodvážila jsem se. Pak Ježíš dodal: „Co Já chci je, aby ses nechystala něco udělat, i když, protože jsi svobodná, to udělat můžeš. Chci, abys byla vydána na milost Mé Vůli. V těchto posledních dnech jsem to byl Já, kdo tě postrčil, abys vyšla ze svého obvyklého stavu. Chtěl jsem rozšířit bič epidemie a nechtěl jsem tě v tom stavu držet, abych byl svobodnější.“

3. října 1918

Jak musí být spravedlnost vyvážená.

Modlila jsem se k Ježíši, aby se usmířil, a on přišel jen na chvíli a já jsem mu řekla: „Lásko moje, Ježíši, jak strašné je žít v této době. Všude je slyšet pláč a vidět bolest. Mé srdce krvácí, a kdyby mě Tvá svatá vůle nepodporovala, určitě bych už nemohla žít. Ale, ach, o kolik sladší by pro mě byla smrt!“ A můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, má Spravedlnost musí být vyvážená. Všechno ve Mně je v rovnováze. Bič smrti se však dotýká duší se znamením Milosti natolik, že téměř všechny žádají o poslední svátosti. Člověk dospěl do takového stádia, že když vidí, že se to dotýká jeho vlastní kůže, a cítí, že je ničen, třese se. Zatímco ostatní, dokud zůstávají nedotčeni, žijí lehkovážně a pokračují ve svém hříšném životě. Je nutné, aby smrt sklidila úrodu, aby odnesla mnoho životů, které nedělají nic jiného, než že jim pod kroky vyrůstá trní. A to ve všech třídách – laických i řeholních. Ach, má dcero, toto je doba trpělivosti. Nelekej se a modli se, aby se vše rozhojnilo k Mé Slávě a k dobru všech.“

14. října 1918

Pravý mír pochází od Boha. Největším trestem je vítězství zla.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu plném hořkosti a strádání. Přišel můj sladký Ježíš, řekl mi: „Má dcero, vlády cítí, že jim chybí půda pod nohama. Použij všechny prostředky, abych je přiměl vzdát se, a přivedl je zpět k rozumu, a aby poznaly, že jen ode mne mohou doufat v opravdový mír – a trvalý mír. A tak ponižuji tu jednoho, tu druhého, tu z nich dělám přátele, tu nepřátele. Budu si počínat

všelijak. Způsobím, že jim upadnou ruce; budu dělat nepředvídané a nečekané věci, abych je zmátl a přiměl je pochopit nestálost lidských věcí i jich samotných. To, aby pochopili, že jedině Bůh je stabilní bytost. Od Něho mohou očekávat veškeré Dobro, a že pokud chtějí spravedlnost a mír, musí přijít k Pramenu pravé Spravedlnosti a pravého Míru. Jinak nebudou schopni nic dělat. Budou dál bojovat. A pokud se bude zdát, že si sjednají mír, nebude trvalý a šarvátky začnou znovu a silněji. Má dcero, tak, jak se věci mají nyní, je může napravit jen můj všemocný prst. V pravý čas jej umístím, ale na světě je třeba velkých zkoušek a ty se ještě objeví. Proto je třeba velké trpělivosti.“

Pak ještě dojemněji a smutněji dodal: „Má dcero, největším trestem je vítězství zla. Je třeba více očist a jejich triumfem zlo očistí mou Církev. Pak je rozdrtím a rozptýlím jako prach ve větru. Proto se neznepokojuj nad triumfy, o kterých slyšíš, ale plač se Mnou nad jejich smutným údělem.“

16. října 1918

Předpovídá války a úděl některých zemí.

Cítila jsem se velmi ztrápená, protože mi scházel můj milovaný Ježíš, a moje mysl byla sklíčená myšlenkou, že všechno ve mně bylo výplodem mé fantazie nebo nepřítel. Objevily se zvěsti o míru a vítězství Itálie, zatímco já jsem si vzpomněla, že mi můj milý Ježíš řekl, že Itálie bude pokořena. Jaká bolest – jaká smrtelná muka při pomyslení, že můj život byl neustálý podvod. Cítila jsem, že Ježíš chce se mnou mluvit, a já jsem nechtěla poslouchat. Odmítla jsem Ho. Tři dny jsem s Ježíšem bojovala a mnohokrát jsem byla tak vyčerpaná, že jsem neměla sílu Ho odmítnout. Ježíš potom mluvil a mluvil a já, čerpajíc sílu z Jeho řeči, jsem Mu říkala: „Nechci nic slyšet.“

Nakonec mi Ježíš položil ruku kolem krku a řekl mi: „Uklidni se, uklidni se, to jsem Já – poslouvej Mě. Copak si nepamatuješ, jak jsem ti před několika měsíci, když jsi Mi naříkala kvůli chudé Itálii, řekl: „Má dcero, ti, kteří vyhrávají, prohrávají – ti, kteří prohrávají, vyhrávají?“ Itálie a Francie již byly poníženy a už víc nebudou, pokud se očistí a navrátí se ke Mně, svobodně, dobrovolně a pokojně. V pouhém zdánlivém vítězství, kterému se těší, již trpí největším ponížením. Nedokázaly to samy, ale přišel cizinec, dokonce ani ne Evropan, aby nepřítel zahnal. Takže pokud by se toto dalo nazvat vítězství – což není – pak patří cizinci. Ale to nic není. Nyní ztrácejí víc než kdy jindy. V morálních věcech, stejně jako ve světských. Protože to bude u nich vytvářet sklon k páchaní větších zločinů, k zuřivým vnitřním revolucím,

takovým, které překonají samotnou tragédii války. A pak, to, co jsem ti řekl, se netýkalo jen přítomné doby, ale i budoucnosti, a všechno, co se neděje nyní, se bude dít potom. A pokud bude někdo vyzvedat obtíže a pochybnosti, znamená to, že málo zná můj způsob řeči. Má řeč je věčná, stejně jako Já Sám.

Nyní ti chci říct něco utěšujícího. Itálie a Francie nyní prohrávají, zatímco Německo vítězí. Všechny národy mají nějaké černé skvrny a všechny si zaslouží ponížení a rozdrčení. Nastane všeobecná vřava – všude bude zmatek. Obnovím svět mečem, ohněm a vodou, náhlými úmrtími a nakažlivými nemocemi. Stvořím nové věci. Národy vytvoří jakousi babylonskou věž. Dospějí k tomu, že si nebudou schopny porozumět. Národy se mezi sebou vzbouří. Nebudou už chtít krále. Všichni budou poníženi a mír přijde jen ode Mne. A pokud je uslyšíš říkat „mír“, nebude to pravda, ale zdání. Jakmile vše očistím, vložím svůj prst překvapivým způsobem a dám pravý Mír. Pak všichni, kteří jsou poníženi, se vrátí ke Mně. Německo bude katolické, mám s ním velké plány. Anglie, Rusko a všechna místa, kde byla prolita krev, znovu povstanou k Víře a budou začleněny do Mé Církve. Dojde k velkému triumfu a sjednocení mezi národy. Proto se modli – a je třeba trpělivosti, protože to nebude tak brzy, ale bude to trvat dlouho.“

24. října 1918

Duše se musí vložit do Ježíše, aby ho mohla přijmout ve svátosti.

Připravovala jsem se na přijetí svého sladkého Ježíše ve svátosti a modlila jsem se, aby On sám přikryl mou velkou bídu. A Ježíš mi řekl: „Dceruško, abych učinil, že tvorové mají všechny potřebné prostředky, aby Mě mohli přijmout, chtěl jsem ustanovit tuto svátost, poslední v mém životě, abych celý svůj Život vložil do každé hostie, jako přípravu pro každého tvora, který Mě chce přijmout. Duše by Mě nikdy nemohla přijmout, kdyby neměla Boha, který by ji připravil a který jediný by byl zachvácen přemírou lásky, aby se chtěl duši darovat. A protože stvoření nebylo schopno mě přijmout, právě tato přemíra lásky mě přivedla k tomu, abych dal celý svůj život k přípravě stvoření. Tak to postavilo Mé kroky, Mé skutky a Mou Lásku před jeho vlastní. A protože ve Mně bylo i Moje Utrpení, umístilo také Mé bolesti, aby ho připravily. Vlož se tedy do Mne. Přikryj se každým z Mých činů a pojď.“

Potom jsem Ježíši naříkala, že už mě nenechává trpět jako dřív, a On dodal: „Má dcero, nedívám se tolik na utrpení, ale na dobrou vůli duše – na lásku, s jakou trpí. Kvůli ní se i to nejmenší utrpení stává velkým. Maličkosti ožívají ve Všem a

nabývají hodnoty a nedostatek utrpení je dokonce větší než utrpení samo. Jaké sladké násilí je pro Mne vidět tvora, který chce trpět z lásky ke Mně. Co mne zajímá, že netrpí, když vidím, že netrpět je pro něj trýznivějším hřebem než utrpení samo? Na druhé straně nedostatek dobré vůle, věci vynucené a bez lásky, ať už jsou jakkoli velké zůstávají malé. Já se na ně nedívám. Naopak. Jsou Mi přítěží.“

7. listopadu 1918

Duše, která plní Boží vůli, uvěznuje Ježíše.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Když jsi chtěl, abych opustila svůj obvyklý stav, jak je možné, že mě po tak dlouhou dobu neuspokojuješ?“ A On mi řekl: „Dcero, ten, kdo plní Mou Vůli a žije v Mé Vůli – a ne na krátkou dobu, ale po dobu svého života, tvoří ve svém srdci vězení pro Mne. Zcela a plně z Mé Vůle. Proto, když duše stále plní Mou Vůli a snaží se žít v Mé Vůli, zvedá zdi tohoto božského a nebeského vězení a k Mé nejvyšší spokojenosti v něm zůstávám uvězněna. A jak mě duše pohlcovala, pohlcoval jsem ji v sobě tak, že jsem tvořil její vězení ve Mně. Tak zůstala uvězněna ve Mně a Já v ní. Když pak duše něco chce, říkám jí: „Vždycky jsi plnila Mou Vůli, je správné, že někdy plním tvou.“ Tím spíše, že tato duše žije z Mé Vůle, a proto to, co chce, může být plodem, přáním Mé vlastní Vůle, která v ní žije. Proto si nedělej starosti – až to bude nutné, splním tvou vůli.“

15. listopadu 1918

Jak lze žít na úkor Ježíšovy svatosti.

Přemýšlela jsem, zda je lepší myslet na posvěcení sebe sama, nebo se zabývat pouze Ježíšem, vykonat pro něj zadostiučinění a za každou cenu, spolu s Ježíšem, usilovat o spásu duší.

A blahoslavený Ježíš mi řekl: „Má dcero, ten, kdo myslí jen na to, jak Mě odškodnit a zachránit duše, žije na úkor Mé Svatosti. Když vidím, že duše nechce nic jiného než napravovat pro Mne a že ozvěnou Mého horoucího tlukotu srdce Mne prosí o duše, vidím v ní vlastnosti Mého Lidství. A uchvácen bláznovstvím vůči ní ji nutím žít na úkor Mé Svatosti, Mých přání, Mé Lásky, Mé Síly, Mé Krve, Mých ran atd. Mohu říci, že jí dávám k dispozici svou Svatost, protože vím, že ona nechce nic jiného než to, co chci já. Na druhé straně ten, kdo myslí na posvěcení pouze sebe sama, žije na úkor své vlastní svatosti, své vlastní síly, své vlastní lásky... Ó, jak se bude trápit! Pocítí celou tíhu své bídy a bude žít v neustálém boji sám se sebou. Na

rozdíl od té, která žije na úkor Mé Svatosti. Její cesta bude plynout klidně a ona bude žít v míru sama se sebou i se Mnou. Budu střežit její myšlenky a každé vlákno jejího srdce. Budu žárlit tak, že ani jediné vlákno jejího srdce nesmí prosit o duše. Její bytost musí být stále v nepřetržitém aktu vlévání se do Mne, aby Mě odškodňovala. Cožpak necítíš tuto mou žárlivost?“

16. listopadu 1918

Ponížení jsou trhliny, kterými proniká světlo.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj Ježíš sotva přišel. Zdálo se, že cítí silnou bolest ve svém Srdci, a když mě požádal o pomoc, řekl mi: „Má dcero, jaké řetězy zločinů v těchto dnech – jaký satanský triumf! Prosperita zla je nejhorším znamením – jsou to rány, skrze které Víra opouští své národy, které zůstávají uvězněny v temném vězení. Naopak ponížení zla jsou jako mnohé trhliny, jimiž vniká světlo. Světlo, které je přivádí zpět k rozumu a přináší Víru jim i jejich národům. Proto jim ponížení prospěje více než jakékoli vítězství či dobytí území. Jakými kritickými a bolestnými situacemi budou procházet! Peklo a zlo se šírají hněvem, aby začaly své úklady a zlé skutky. Mé ubohé děti! Ubohá Má Církev!“

29. listopadu 1918

Kdo se odchýlí od Boží Vůle, odchází od Světla.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, modlila jsem se ke svému vždy milovanému Ježíši podle toho, co mi jindy slíbil – že když duše vždy plní Jeho Vůli, někdy souhlasí s tím, aby On plnil vůli duše. Proto jsem Mu řekla: „Dnes opravdu musíš plnit mou vůli.“

Ježíš mi při svém příchodu řekl: „Má dcero, copak nevíš, že když duše odchází z Mé Vůle, je to pro ni jako den bez slunce, bez tepla, bez života božského postoje v ní?“ A já: „Má lásko, kéž mě nebe ochrání před tím, abych to udělala. Raději zemřu, než abych odešla z Tvé Vůle. Proto do mě vlož Svou Vůli a pak mi řekni: „Je to Má Vůle, abych dnes plnil tvou vůli.““ A Ježíš: „Ach, *cattivella!* [Zlá maličká!] Dobrá, učiním tě spokojenou. Budu tě u sebe držet tak dlouho, jak budu chtít, a pak tě sám opustím.“ Ach, jak jsem byla šťastná, že aniž bych plnila svou vůli, Ježíš, ztotožňující Svou Vůli s mou, plní mou vůli a zároveň plní Svou Vůli.

Poté se mnou můj milovaný Ježíš strávil nějaký čas. Zdálo se mi, že namáčí špičku svého prstu do své nejcennější Krve a pak mi s ní přejíždí po čele, očích, ústech a srdci. Pak mě políbil. Když jsem Ho viděla tak láskyplného a sladkého,

snažila jsem se z Jeho úst vysát hořkosti, které Jeho Srdce obsahovalo, jak jsem to dělávala dříve. Ale Ježíš se hned trochu vzdálil a ukázal mi svazek, který měl v ruce, plný dalších trestů; a řekl mi: „Podívej se, kolik dalších trestů musí být vylito na zemi, proto nevlévám svou hořkost do tebe. Nepřátelé mají uvnitř připravené všechny plány, jak provádět revoluce. Nyní nezbývá nic jiného než dokončit přípravu vnějších plánů. Ach, má dcero, jak se Mé Srdce rmoutí! Nemám nikoho, u koho bych si mohl vylít svůj žal. Chci si ho vylít u tebe. Budeš muset být trpělivá, když Mě budeš poslouchat, jak velmi často mluvím o smutných věcech. Vím, že trpíš, ale je to Láska, která Mě k tomu nutí. Láska chce dát najevo své bolesti Svým milovaným. Téměř bych se neobešel bez toho, abych si k tobě přišel vylít Svě srdce.“

Cítila jsem se špatně, když jsem viděl Ježíše tak rozhořčeného. Cítila jsem jeho bolest ve svém srdci a Ježíš, aby mě povzbudil, mi dal vypít několik doušek nejsladšího mléka. Pak dodal: „Nyní se stahuji a ponechávám ti svobodu.“

4. prosince 1918

Účinky Ježíšova uvěznění při umučení.

Minulou noc jsem strávila s Ježíšem ve vězení. Soucítila jsem s ním, přitiskla jsem se k jeho kolenům, abych ho podepřela, a Ježíš mi řekl: „Má dcero, během svého utrpení jsem také chtěl trpět vězením, abych vysvobodil stvoření z vězení hříchu. Ach, jak strašným vězením je pro člověka hřích! Jeho vášně ho spoutávají jako odporného otroka, zatímco mé uvěznění a mé řetězy ho osvobodily a rozvázaly.

Pro milující duše tvořilo mé uvěznění jejich vězení lásky, v němž zůstávaly v bezpečí a chráněny před všemi a vším. A propustil jsem je, abych si je ponechal jako živé vězení a svatostánky, které Mě měly zahřívát před chladem kamenných příbytků, a ještě více před chladem tvorů, kteří Mě uvězněním v sobě nechávají umírat chladem a hladem. Proto mnohokrát opouštím vězení příbytků a přicházím do tvého srdce, abych se zahřál a občerstvil tvou láskou. A když tě vidím, jak Mě hledáš ve svatostáncích církví, říkám ti: „Nejsi snad pro Mě pravým vězením lásky? Hledej Mě ve svém srdci a miluj Mě!““

10. prosince 1918

Účinky modliteb duší, které jsou důvěrně spjaty s Ježíšem.

Říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Podívej, já nic neumím, ani Ti nemám co dát, ale chci Ti dát své maličkosti. Spojuji tyto své maličkosti se Vším, jako jsi Ty, a prosím Tě o duše. Proto, když dýchám, můj dech Tě prosí o duše; tlukot mého

srdce s neustálým voláním Tě prosí o duše; pohyb mých paží, krev, která ve mně koluje, mrkání mých víček, pohyby mých rtů – to jsou duše, o které Tě prosím. A žádám o to spojena s Tebou, s Tvou Láskou a ve Tvé Vůli, aby všichni slyšeli mé neustálé volání v Tobě, které stále prosí o duše.“

Když jsem to a další věci říkala, můj Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: „Má dceró, jak sladká a milá je Mi modlitba duší, které jsou Mi blízké! Jak cítím, že se opakuje můj skrytý Život v Nazaretu. Bez vnějšího projevu, bez okruhu lidí, bez zvuku zvonů. Úplně opuštěný a osamělý, do té míry, že jsem byl sotva známý. Stále jsem stoupal mezi nebem a zemí a prosil o duše – neunikl Mi ani dech nebo úder srdce, který by neprosil o duše. A během toho, můj hlas zněl v nebi a přitahoval Lásku Otce, aby Mi dala duše. Tentýž zvuk, ozývající se v srdcích, volal zvučným hlasem: „Duše!“ A kolik jsem udělal zázraků během svého skrytého Života, o nichž věděl jen Můj Otec v nebi a Moje Matka na zemi!

Totéž platí pro skrytou duši, která je se Mnou důvěrně spjata. Když se modlí. Ačkoli na zemi není slyšet žádný zvuk, její modlitby znějí v nebi jako zvony. A ještě živěji. Až vyzývají celé nebe, aby se s ní spojilo a nechalo sestoupit na zem milost, která zní ne sluchu, ale srdcím tvorů, aby je přiměla k obrácení.“

25. prosince 1918

Ježíš opakuje svůj život v duši.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se z mnoha různých důvodů celá sklíčená. A blahoslavený Ježíš přišel a téměř soucitně mi řekl: „Má dceró, netrap se příliš. Odvahu, jsem s tebou, ba co víc, jsem právě v tobě a pokračuji ve svém Životě. Proto nyní cítíš tíhu spravedlnosti. A ty bys chtěla, aby se rozložila na tebe. Nyní cítíš rozervanost duší, které chtějí být ztraceny. Nyní cítíš neklid, abys Mě milovala za všechny. Ale když vidíš, že nemáš dostatek lásky, zaplavuješ se v Mé Lásce a bereš si všechnu lásku, kterou by Mi měl každý dát. Pak, uvolňuješ svůj stříbrný hlas, a miluješ Mě za všechny... a všechny ostatní věci, které děláš. Myslíš si, že to děláš ty? Vůbec ne. Jsem to Já. Jsem to Já, kdo v tobě opakuje Můj Život. Cítím se neklidný, abych byl tebou milován – ne láskou tvora, ale Mou vlastní. Proto tě přetvářím, chci tě mít ve Své Vůli, protože v tobě chci najít toho, kdo Mne odškodní za všechny tvory. Chci tě jako varhany, pro všechny druhy zvuků, které chci vydávat.“

A já: „Má Lásko, jsou chvíle, kdy mi život zhořkne, zejména kvůli podmínkám, do kterých jsi mě postavil.“ A Ježíš, který věděl, co Mu chci říct, dodal:

„Čeho se bojíš? Já se o všechno postarám. A když tě někdo řídí, Já mu dávám Svou Milost. Když to dělá jiný, dávám Milost tomu druhému. A pak to nebudeš ty, komu budou pomáhat, ale Já. A budu k nim štedrý podle toho, jak ocení Mé dílo, Mé výroky a Mé učení.“ A já: „Můj Ježíši, Zpovědník si velmi vážil toho, co jsi mi řekl. Velmi mu na tom záleželo a velmi se snažil, abych psala. Co mu dáš?“ A Ježíš: „Dám mu nebe jako odměnu. A Já budu považovat jeho službu za stejnou, jako tu od Svatého Josefa a Mojí Maminky. Kterí, když pomáhali Mému Životu na zemi, museli projít těžkostmi, aby Mě živili a pomáhali Mi. Nyní, když je Můj Život v tobě, považuji jeho pomoc a oběti za takové, jako by je Moje Maminka a svatý Josef konali znovu pro Mne. Nejsi šťastná?“ A já: „Děkuji Ti, ó Ježíši.“

27. prosince 1918

Ježíšovo slovo je slunce.

Během uplynulých dní jsem si nic z toho, co mi Ježíš řekl, nezapsala na papír. Cítila jsem hroznou netečnost a Ježíš mi při svém příchodu řekl: „Má dcero, proč nepíšeš? Mé slovo je světlo. A jako slunce svítí do každého oka tak, že všichni mají dostatek světla pro všechny své potřeby, každé Mé slovo je víc než slunce, které může být světlem dostatečným k osvětlení každé mysli a k zahřátí každého srdce. Každé Mé slovo je sluncem, které ze Mne vychází. Nyní slouží tobě, ale až ho napíšeš, bude sloužit ostatním. Pokud nepíšeš, dusíš ve Mně toto slunce, a bráníš tak vylítí Mé Lásky a veškerému dobru, které by slunce mohlo vykonat.“

A já: „Ach, můj Ježíši, kdo bude počítat, na papíře, slova, která mi říkáš?“ A On: „To nezáleží na tobě ale na Mně. A i kdyby nebyly počítány – což se nestane, – majestátně vzejdou mnohá slunce Mých Slov a umístí se pro dobro všech. Na druhou stranu, kdybys nepsala, zabránila bys tomu, aby slunce vyšlo, a způsobila bys velkou škodu. Kdyby někdo dokázal zabránit slunci, aby vyšlo na modrém nebi. Kolik škody by způsobil Zemi? Ten jeden, přírodě – a ty duším.“

A pak, je to sláva slunce, že majestátně svítí a jakoby ve svých rukou nese svým světlem zemi a všechny. Škodu mají ti, kteří toho nevyužívají. Totéž se stane se sluncem Mých slov. Mou slávou bude, že nechám vyjít tolik různých okouzlujících a krásných sluncí pro tolik slov, kolik jich řeknu. Škodu budou mít ti, kteří toho nevyužijí.“

2. ledna 1919

Stejně jako v Ježíši, i v duších musí vše mlčet.

Dnes ráno se můj milovaný Ježíš zjevil pod bouří ran, pohlédl na mě svým sladkým pohledem a prosil o pomoc a útočiště. Vrhla jsem se k Němu, abych Ho z těch ran vytáhla a uzavřela Ho ve svém srdci. A Ježíš mi řekl: „Má dcero, Mé Lidství pod ranami bičů mlčelo. Mlčela nejen má ústa, ale mlčelo ve Mně všechno. Mlčela Úcta, Sláva, Moc i Čest. Ale němou řečí výmluvně promlouvala má Trpělivost, Mé ponížení, Mé rány, Má Krev, zničení Mé Bytosti téměř na prach. A Moje vroucí Láska ke spáse duší dávala ozvěnu všem Mým bolestem.

Zde je, má dcero, skutečný portrét milujících duší. Všechno v nich a kolem nich musí mlčet: úcta, sláva, rozkoše, pocty, velikost, vůle, tvorové. A kdyby duše tyto věci měla, musí zůstat jako hluchá a jako by nic neviděla. Na druhé straně v ní musí převládnout moje trpělivost, moje sláva, moje úcta, moje bolesti a všechno, co dělá, co si myslí a co miluje, nebude nic jiného než láska, která bude mít jednu jedinou ozvěnu s Mou a bude mě prosit o duše. Má Láska k duším je veliká. A protože chci, aby všichni byli spaseni, jdu hledat duše, které Mě milují. A které, uchváceny stejnými pošetilostmi Mé Lásky, by trpěly a prosily Mě o duše. Ale běda! Jak málo je těch, kteří Mi naslouchají!“

4. ledna 1919

Účinky bolestí vytrpěných v Boží Vůli.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a byla jsem celá ztrápená kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše. Snažila jsem se však zůstat s Ním spojená při *hodinách umučení*. Právě jsem byla v hodině Ježíše na kříži, když jsem při dovršení pocítila, jak ve svém nitru spojuje ruce a jasným hlasem říká: „Otče Můj, přijmi oběť této Mé dcery – bolest, kterou cítí kvůli mému nedostatku. Copak nevidíš, jak trpí? Bolest ji činí téměř neživou, zbavenou Mne, a to do té míry, že, ač skrytě, jsem nucen trpět spolu s ní, abych jí dodal sílu. Jinak by podlehla. Ó, prosím, Otče, přijmi ji, spojenou s bolestí, kterou jsem trpěl na kříži, když jsem byl opuštěn i od Tebe. A připusť, aby Moje nepřítomnost, kterou bolestně pocítuje, byla světlem, poznáním, Božským životem, v jiných duších a vším, co jsem sám vyprosil Svým odevzdáním.“

Poté, co to řekl, se opět skryl. Cítila jsem se jako zkamenělá bolestí, a přestože jsem plakala, řekla jsem: „Můj živote, Ježíši – ach! Ano, dej mi duše. Kéž by nejsilnějším poutem, které Tě nutí mi je dát, byla mučivá bolest Tvé nouze. Kéž tato

bolest probíhá ve Tvé Vůli, aby všichni pocítili dotek mé bolesti, můj neustálý pláč a mohli se poddat.“

Kolem večera pak blahoslavený Ježíš přišel jen na chvíli a dodal: „Dcero a útočiště Mé, jakou sladkou harmonii dnes vytvořila tvá bolest v Mé Vůli! Má Vůle je v nebi, a protože tvá bolest byla v Mé Vůli, harmonizovala v nebi a svým voláním prosila Nejsvětější Trojici o *'duše!'*. A protože Má Vůle proudila ve všech andělech a svatých, tvoje bolest je žádala o *„Duše!“*. - do té míry, že všichni zůstali zasaženi tvou harmonií a společně s tvou bolestí všichni volali před Mým Majestátem: *'Duše, duše!'* Má Vůle vlétla do všech tvorů a tvá bolest se dotkla všech srdcí a volala ke všem: *„Bud'te spaseni, bud'te spaseni!“*. Má Vůle se v tobě soustředila a jako zářící slunce se postavila na stráž všem, aby je obrátila. Pohleď, jak velké dobro – a přece, kdo se stará o to, aby poznal tu hodnotu, tu nevyčísitelnou cenu Mé Vůle?“

8. ledna 1919

Božská Vůle má moc učinit nekonečným vše, co do ní vstoupí.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, byla jsem celá utrápená, zbavená svého sladkého Ježíše. On však najednou přišel, ačkoli byl unavený a ztrápený, takřka hledal útočiště v mém srdci, aby se vymanil z těžkých urážek, které přijal. S povzdechem mi řekl: „Má dcero, skryj Mě, copak nevidíš, jak Mě pronásledují? Běda! Chtějí Mě vyhnat nebo Mi dát poslední místo. Dovol Mi, abych si vylil srdce. Je to již mnoho dní, co jsem k tobě mluvil o osudu světa a o trestech, které ze Mne tahají svým zlem. Celá tato bolest je soustředěna v mém Srdci. Chci ti o ní vyprávět, abys na ní měla účast. Tak budeme sdílet osud tvorů, abychom se společně modlili, trpěli a plakali za jejich dobro.

Ach, má dcero, budou mezi nimi boje. Smrt si vyžádá mnoho životů, včetně kněží. Ach, kolik masek převlečených za kněze! Chci je odstranit dříve, než povstane pronásledování mé Církve a revoluce. Kdoví, třeba se obrátí v okamžiku smrti. Jinak, když je tam nechám, během pronásledování si tyto masky sundají masku, spojí se se sektáři, budou nejzuřivějšími nepřáteli Církve a jejich spása bude obtížnější.“

Celá zarmoucená jsem řekla: „Ach, můj Ježíši, jaká je to bolest, když Tě slyším mluvit o těchto požehnaných trestech! A národy? Jak si poradí bez kněží? Už tak je jich dost málo – a Ty jim chceš vzít další? Kdo bude udělovat svátosti? Kdo bude učit Tvé zákony?“ A Ježíš: „Má dcero, netrap se tolik. Ten mizivý počet nic neznamená. Jednomu dám milost a sílu, kterou dávám deseti, dvaceti. A jeden bude mít cenu deseti, nebo dvaceti z nich. Já mohu nahradit všechno. A pak, mnozí kněží,

kteří nejsou dobří, jsou jedem národů. Místo dobra konají zlo, proto neudělám nic jiného, než že odstráním prvotní živly, které otravují národy.“

Ježíš zmizel a já jsem zůstala s hřebíkem v srdci kvůli tomu, co mi řekl, a téměř bez odpočinku jsem myslela na bolesti svého sladkého Ježíše a na osud ubohých tvorů. Pak se Ježíš vrátil, objal mě svou paží kolem krku a dodal: „Moje milovaná, odvalu. Vejdí do Mne, pojď a plav v nesmírném moři Mé Vůle, Mé Lásky. Skryj se do nestvořené Vůle a Lásky svého Stvořitele. Má Vůle má moc učinit nekonečným vše, co vstoupí do Mé Vůle. Pozvednout a proměnit činy tvorů ve věčné činy. Ve skutečnosti vše, co vstupuje do mé Vůle, získává Věčnost, Nekonečnost, Nesmírnost a ztrácí vše, co má počátek, co je konečné, malé. Všechno, co je Má Vůle, přetváří jejich činy. Proto řekni – křič hlasitě v Mé Vůli: „*Miluji tě*“. Uslyším tón své věčné Lásky, pocítím stvořenou lásku skrytou v nestvořené Lásce a pocítím, že jsem stvořením milován věčnou, nekonečnou, nesmírnou Láskou. Láskou, která je Mne hodna, která Mne zastupuje a která Mi může nahradit lásku všech.“

Zůstala jsem překvapená a okouzlená. A řekla jsem: „Ježíši, co to říkáš?“ A On: „Má drahá, nebuď překvapená. Ve Mně je všechno věčné – nic nemá začátek ani nebude mít konec. Ty sama i všechna stvoření jste byli věční v Mé Mysli. Láska, kterou jsem stvořil stvoření, která se ze Mne uvolnila a která obdařila každé srdce, byla věčná. Jaký je to zázrak, když to stvoření, opouštějící svou vlastní vůli, vstupuje do Mé, a sjednocující sebe do té Lásky, která po něm toužila, a milovala ho od věčnosti, a sjednocuje se s tou věčnou Láskou, ze které vyšlo, pak koná své činy, miluje Mne, a získává neustálou, nekonečnou, úžasnou hodnotu a sílu. Ó, jak málo se toho ví o Mé Vůli! Proto není milována ani oceňována, a proto se stvoření spokojuje s tím, že zůstává tam dole a dělá, jako by nemělo věčný původ, nýbrž dočasný.“

Sama nevím, zda neříkám nesmysly. Můj milovaný Ježíš vrhá do mé mysli takové světlo o své Nejsvětější Vůli, že nejenže to nedokážu pojmout, ale chybí mi i správná slova, abych se vyjádřila. A tak zatímco má mysl bloudila v tomto světle, blahoslavený Ježíš mi dal přirovnání a řekl mi: „Abys lépe pochopila, co jsem ti řekl, představ si Slunce. Toto Slunce šíří mnoho malých světél, rozptyluje je po celém Stvoření a dává jim plnou svobodu žít, buď se šíří ve Stvoření, nebo uvnitř samotného Slunce, z něhož vyšla. Copak není správné, že světýlka, která žijí ve Slunci – jejich činy, jejich láska – získávají žár, lásku, sílu a nesmírnost samotného Slunce? Koneckonců, bývala uvnitř Slunce, jsou součástí Slunce, žijí na úkor Slunce,

a žijí stejným životem jako Slunce. V žádném případě toto slunce nezvětšují ani nezmenšují, protože to, co je nesmírné, nemůže růst. nebo se zmenšovat. Slunce jenom přijímá slávu, poctu, kterou mu tato drobná světélka vracejí, když s ním tvoří společný život. To vše je úspěch a zadostiučinění Slunce. Já jsem Slunce. Ta malá světýlka, která vycházejí ze Slunce, jsou tvorové. Světla, která žijí uvnitř Slunce, jsou duše, které žijí v Mé Vůli. Pochopila jsi to nyní?“

„Myslím, že ano... Ale kdo může říct, co jsem pochopila?“ Ráda bych zůstala mlčet, ale Ježíšovo FIAT to nechtělo. Tak jsem políbila Jeho FIAT a napsala do Jeho Vůle. Ať On je vždy požehnán.

25. ledna 1919

Boží Vůle je světlo a ten, kdo v ní žije, se stává světlem. Ježíš přebývá v tom, kdo žije v Božské Vůli, stejně jako to udělal ve svém Lidství.

Poté, co jsem strávila nejtrpčí dny v nedostatku svého sladkého Ježíše, svého života, svého všeho, mé ubohé srdce už nemohlo dál. Říkala jsem si: „Jak těžký úděl mi byl vyhrazen! Po tolika slibech mě opustil. Kde je teď Jeho Láska? Ach, kdo ví, jestli jsem příčinou Jeho opuštění nebyla já sama, když jsem se pro Něj stala nehodnou! Ach, možná to bylo té noci, kdy chtěl mluvit o problémech světa a začal tím, že srdce člověka je stále krvežíznivé a že bitvy nejsou ukončeny, protože žízeň po krvi v lidském srdci ještě nevyhasla, a já jsem Mu řekla: „Ježíši, vždycky chceš mluvit o těchto problémech. Nechme je stranou – pojďme si povídat o něčem jiném.“ A zarmoucený zůstal mlčet. Ach! Možná byl uražený. Můj Živote, odpusť mi. Už to neudělám – ale přijď!“

Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly, cítila jsem, že ztrácím vědomí, a viděla jsem svého sladkého Ježíše v sobě, jak osamělý a mlčky přechází z jednoho bodu do druhého v mém nitru, jako by tu klopýtl o jeden bod, tu narazil do jiného. Byla jsem celá zmatená a neodvažovala jsem se Mu něco říct. Ale myslela jsem si: „Kdo ví, kolik je ve mně hříchů, kvůli kterým Ježíš naráží?“ Ale On se na mě díval, všechno Dobro, ačkoli se zdál být unavený a kapal z něj pot. A řekl mi: „Má dcero, ubohá mučednice – ne z víry, ale z lásky, ne lidská, ale božská mučednice, protože tvé nejkrutější mučednictví je to, že Mne postrádáš. To ti dává pečeť božské mučednice. Proč se bojíš a pochybuješ o Mé Lásce? A pak, jak bych tě mohl někdy opustit? Přebývám v tobě stejně jako ve svém Lidství.“

A právě tak, jak jsem ve svém Lidství uzavřel celý svět, uzavírám ho v tobě. Copak jsi neviděla, že když jsem kráčel, tu jsem narazil, a tu jsem klopýtl? To byly hříchy, zlé duše, s nimiž jsem se setkal. Jaká bolest pro mé Srdce! To z tebe rozhoduji o osudu světa. Je to tvoje lidství, které mě ukrývá. Stejně jako to Moje ukrývalo mé Božství. Kdyby mé Božství nemělo jako úkryt mé Lidství, ubohá stvoření by neměla úniku ani v čase, ani ve Věčnosti a Božská Spravedlnost by se již nedívala na stvoření jako na své vlastní, zasluhující ochranu, ale jako na nepřítele, zasluhujícího zničení.

Nyní je Mé Lidství oslavené a já potřebuji Lidství, které může truchlit, trpět, sdílet se mnou bolesti, milovat duše spolu se mnou a nasadit svůj život, aby je zachránilo. Vybral jsem si tebe, nejsi šťastná? Proto ti chci říci všechno – své bolesti, tresty, které si stvoření zaslouží, abys měla na všem účast a byla se Mnou jedno. Proto také chci, abys byla ve výšinách Mé Vůle, protože tam, kam nemůžeš dojít se svou vlastní vůlí, dojdeš s Mou a dosáhneš všeho, co přísluší úřadu Mého Lidství. Proto se již neboj. Netrap se svými bolestmi a obavami, že bych tě mohl opustit. Dostávám dost od jiných tvorů – chceš zvětšovat mé bolesti svými? Ne, ne, buď si jistá, že tvůj Ježíš tě neopustí.“

Pak se opět vrátil, ukázal se ukřižovaný, proměnil mě v Sebe a do Svých bolestí a dodal: „Má dcero, Má Vůle je světlo a ta, která z ní žije, se stává světlem a jako světlo snadno vstupuje do Mého nejčistšího světla. Má klíč k otevření a bere si cokoli chce. Ale aby mohla otevřít, musí být klíč bez rzi a bláta. A samotný zámek musí být ze železa, jinak klíč nemůže otevřít. Stejně tak, aby mohla otevřít klíčem Mé Vůle, nesmí duše přimíchat rez své vlastní vůle, ani stín bláta pozemských věcí. Jenom tímto způsobem se můžeme spojit dohromady. Ta duše může dělat to, co chce ode Mne, a Já, to co chci od Ní.“

Poté jsem viděla svou maminku a jednoho svého zesnulého zpovědníka. Chtěla jsem jim říci o svém stavu a oni mi řekli: „V těchto dnech jsi riskovala, že tě Pán zcela vyřadí ze stavu oběti. A my, celý očistec i nebe, jsme se velmi modlili. Jak moc jsme se modlili, aby to Pán neudělal! Z toho můžeš pochopit, jak je Spravedlnost stále plná těžkých trestů. Proto buď trpělivá a neunavuj se.“

27. ledna 1919

Tři smrtelné rány Srdce Ježíšova.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milovaný Ježíš mi při svém příchodu ukázal své rozkošné Srdce plné ran, z nichž tryskaly potoky krve. Celý zarmoucený mi řekl: „Má dcero, mezi mnoha ranami, které mé Srdce obsahuje,

jsou tři rány, které mi způsobují smrtelné bolesti a takovou hořkost smutku, že převyšují všechny ostatní rány dohromady. Jsou to bolesti mých milujících duší. Když vidím duši, celou Mou, jak kvůli Mně trpí, je mučená, zdrcená, připravená vytrpět pro Mě třeba i tu nejbolestivější smrt, cítím její bolesti, jako by byly Mé – a možná ještě víc. Ach, láska dokáže otevřít ty nejhlubší rány, a to až do té míry, že nejsou cítit žádné jiné bolesti.

Moje drahá maminka vstupuje nejdříve do této první rány. Ach, jak její Srdce, probodené mými bolestmi, přetévalo do Mého a živě pociťovalo všechny jeho rány! Když jsem ji viděl umírat, aniž by umírala kvůli mé smrti, pocítil jsem ve svém Srdci trýzeň, krutost jejího mučednictví a pocítil jsem bolesti své smrti, které pocítilo Srdce mé drahé Maminky, a Mé Srdce zemřelo spolu s Jejím. Proto všechny Mé bolesti, spojené s bolestmi mé Maminky, překonaly všechno. Bylo správné, že moje Nebeská Maminka měla v mém Srdci první místo, a to jak v bolesti, tak v lásce, protože každá bolest vytrpěná z lásky ke Mně otvírala moře milostí a lásky, které se vlévaly do jejího probodeného Srdce. Všechny duše, které trpí kvůli Mně, a to pouze z lásky, vstupují do této rány.

Ty sama do ní vstupuješ, a i kdyby Mě všichni uráželi a nikdo Mě nemiloval, našel bych v tobě lásku, která Mi může vše vynahradiť. Proto, když Mě tvorové od sebe odhánějí a nutí Mě, abych od nich utíkal, velmi rychle přijdu, abych v tobě našel útočiště, jako ve svém úkrytu.

A když nacházím svou vlastní Lásku, ne jejich vlastní, a Lásku trpící jen pro Mě, říkám: „Nelituji toho, že jsem stvořil nebe a zemi a že jsem tolik trpěl. Duše, která Mě miluje a která pro Mě trpí, je celá moje radost, moje štěstí, moje odměna za všechno, co jsem udělal.“ A jako bych všechno ostatní odložil stranou, raduji se a hraji si s ní.

Ačkoli je však tato rána mého Srdce nejbolestivější, taková, že překonává všechno, obsahuje současně dva účinky: dává Mi silnou bolest a nejvyšší radost; nevýslovnou hořkost a nepopsatelnou sladkost; bolestnou smrt a slavný život. To jsou přemíry Mé Lásky – nepředstavitelné pro stvořenou mysl. Ve skutečnosti, kolik potěšení mé srdce nenašlo, ve smutku mé probodené maminky?

Druhou smrtelnou ranou mého Srdce je nevděk. Nevděkem zavírá stvoření Mé Srdce. Ba co víc, samo otáčí klíčem s dvojitými zámky. Mé Srdce se nadouvá, chce vylít milosti a lásku, ale nemůže, protože ho stvoření uzavřelo a zapečetilo svým

nevďekem. A Já začínám blouznit – trápím se, bez naděje, že by se tato moje rána mohla zahojit, protože nevďek ji rozhořčuje, stále víc a působí mi smrtelnou bolest.

Třetí je zatvrzelost. Jaká smrtelná rána pro mé Srdce! Zatvrzelost je zničením všech dober, která jsem pro stvoření učinil. Je to podpis, který stvoření připojuje ke svému prohlášení, že Mě už neuznává – že Mi už nadále nepatří. Je to klíč od pekla, do kterého se stvoření samo vrhá. Mé Srdce cítí toto trhání. Je roztrháno na kusy – a Já cítím, jak Mi jeden z těchto kusů odnímají. Jaká smrtelná rána je zatvrzelost!

Má dcero, vstup do Mého Srdce a účastni se těchto Mých ran. Měj soucit s Mým zmučeným Srdcem. Trpme společně a modleme se.“ Vstoupila jsem do Jeho Srdce. Jak bolestné, ale krásné bylo trpět a modlit se s Ježíšem.

29. ledna 1919

Bůh uskuteční třetí obnovu lidstva tím, že projeví to, co učinilo Jeho Božství v Jeho Lidství.

Klaněla jsem se ranám blahoslaveného Ježíše a na závěr jsem odříkala Vyznání víry s úmyslem vstoupit do nesmírnosti Boží Vůle, v níž jsou obsaženy všechny skutky tvorů, minulé, přítomné i budoucí, a dokonce i ty, které měl tvor vykonat, ale z nedbalosti nebo špatnosti tak neučinil. A já jsem říkala: „Můj Ježíši, má Lásko, vstupuji do Tvé Vůle a s tímto vyznáním víry hodlám znovu vykonat a napravit všechny skutky víry, které stvoření neučinila, všechny nevíry a nedostatky v uctívání, které náleží Bohu jako Stvořiteli...“.

Zatímco jsem říkala tyto a další věci, cítila jsem, jak se moje inteligence rozpouští v Boží vůli a celý můj intelekt zalévá světlo, v němž jsem viděla svého sladkého Ježíše. Toto světlo mluvilo a mluvilo... Ale kdo umí říci všechno? Řeknu to zmateně, a pak cítím takovou nechut', že kdyby poslušnost nebyla tak přísná, ale trochu shovívavější, nenutila by mě k takovým obětem. Ale Ty, můj Živote, dej mi sílu a nenechávej tuto ubohou nevědomou samotnou.

Zdálo se mi, že mi říká: „Má milovaná dcero, chci ti dát vědět, jaký je řád Mé Prozřetelnosti. Každých dva tisíce let obnovuji svět. V prvních dvou tisících letech jsem ho obnovil potopou, ve druhých dvou tisících jsem ho obnovil svým příchodem na zem, kdy jsem zjevil své Lidství, z něhož jako z mnoha trhlin vyzařovalo Mé Božství. Ti dobří a samotní Světci následujících dvou tisíc let žili z plodů Mého Lidství. a v kapkách, užívali Mého Božství.

Nyní jsme kolem třetího dvoutisíciletí a dojde ke třetí obnově. To je důvod všeobecného zmatku. Není to nic jiného než příprava třetí obnovy. Jestliže jsem při

druhé obnově projevoval to, co dělalo a trpělo Mé Lidství, a jen velmi málo z toho, co působilo Mé Božství, nyní, při této třetí obnově, poté, co bude země očištěna a velká část současného pokolení zničena, budu k tvorům ještě štedřejší a obnovu skutečným tím, že projevím to, co dělalo Mé Božství v mém Lidství. Jak moje Božská Vůle působila v Mé lidské Vůli. Jak vše zůstalo spojeno ve Mně. Jak jsem vše udělal a předělal a jak dokonce každá myšlenka každého tvora byla Mnou předělána a zpečetěna mou Božskou Vůlí.

Má Láska se chce vylít. Chce dát poznat, nadměrnost, kterou mé Božství v mém Lidství působilo na stvoření. Nadměrnost, která značně převyšuje nadměrnost, kterou Mé Lidství působilo navenek. Proto tedy, s tebou často mluvím o životě v Mé Vůli. což jsem doposud nikomu nezřejmil. Nanejvýš poznali stín Mé Vůle, milost a sladkost jejího plnění. Ale proniknout do Jejího nitra, obsáhnout nesmírnost, být rozmnožen se Mnou a – dokonce i během života na zemi – proniknout všude, do nebe i do srdcí, odložit lidské způsoby a jednat Božskými. To není doposud známé. A to natolik, že se to málokomu nebude zdát divné. A ti, kteří nemají mysl otevřenou světlu Pravdy, nic nepochopí. Ale postupně jim budu razit cestu, zjevovat tu jednu, tu druhou pravdu o tomto životě v Mé Vůli, takže nakonec pochopí.

Tedy, prvním článkem, který spojoval skutečné žití v Mé Vůli, bylo Mé Lidství. Mé Lidství, ztotožněné s Mým Božstvím, plavalo ve Věčné Vůli a stále sledovalo všechny činy tvorů, aby je učinilo svými vlastními, aby Otcí poskytlo Božskou slávu ze strany tvorů, a přineslo hodnotu, lásku, polibek Věčné Vůle všem činům tvorů. V této sféře Věčné Vůle, jsem mohl vidět všechny činy tvorů. Ty, které mohly být vykonány a nebyly vykonány, a také dobré skutky vykonané špatně – a Já jsem vykonal ty, které nebyly vykonány, a předělal ty, které byly vykonány špatně. Nyní, tyto činy, které nebyly vykonány, nikým jiným, jenom Mnou samotným, jsou všechny pozastaveny v Mé Vůli. A Já očekávám tvory, kteří přijdou žít v Mé Vůli, a opakovat v Mé Vůli to, co jsem dělal Já.

Proto jsem si, jako druhý článek spojení s Mým Lidstvím, vybral tebe. Spojení, které se sjednocuje s Mým, když žiješ v Mé Vůli a opakuješ Mé vlastní činy. Jinak by na této straně zůstala Má Láska bez svého vylití, bez slávy od stvoření za vše, co mé Božství působilo v mém Lidství, a bez dokonalého záměru Stvoření, který musí být uzavřen a zdokonalen v Mé Vůli. To by bylo, jako bych prolil všechnu svou krev a tolik trpěl, a nikdo by to nevěděl. Kdo by mě miloval? Které srdce by se zachvělo? Žádné, a proto bych v nikom neměl své plody – Slávu Vykoupení.“

Přerušila jsem Ježíšovu řeč a řekla jsem: „Má Lásko, když je tolik dobra v tomto životě v Boží Vůli, proč jsi to neprojevil dříve?“ A On: „Má dcero, nejprve jsem musel dát najevo, co Mé Lidství dělalo a trpělo navenek, abych mohl duším umožnit poznat, co Mé Božství dělalo uvnitř. Stvoření není schopno pochopit Mé dílo celé, proto se stále projevují postupně. Pak, z tvého spojení se Mnou, budou propojeny vazby dalších duší, a Já budu mít skupinu duší, které, žitím v Mé Vůli, zopakují všechny činy stvoření. Já přijmu slávu mnoha pozastavených činů, vykonaných pouze Mnou, také od tvorů – a to ze všech skupin: panny, kněží, laici, podle jejich povolání. Nebudou již působit lidsky, nýbrž, jak pronikají do Mé Vůle, jejich činy se budou pro všechny násobit způsobem který je plně Božský. Od stvoření obdržím Božskou Slávu mnoha Svátostí, které byly udělovány a přijímány lidským způsobem. Jiných, které byly znesvěceny, dalších, které byly poskvrněny zisky, a mnoha dobrých skutků, v nichž zůstávám více zneuctěn než poctěn. Velmi toužím po tomto čase... A ty se modli a prahni po něm spolu se mnou, a nepřerušuj své spojení s Mým, nýbrž začni, jako ta první.“

4. února 1919

Vnitřní utrpení, které Božství přimělo Ježíšovo Lidství vytrpět v průběhu celého Jeho života.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a asi tři dny jsem cítila, že jsem rozpuštěna v Bohu. Mnohokrát mě dobrý Ježíš vtáhl do svého Nejsvětějšího Lidství a já jsem plavala v nesmírném moři Božství. Ó, kolik věcí bylo možné vidět! Jak jasně bylo vidět, co všechno působí Božství v Jeho Lidství! Můj Ježíš velmi často přerušoval má překvapení a říkal mi: „Vidíš, má dcero, s jakou přemírou lásky jsem miloval stvoření? Mé Božství bylo příliš žárlivé na to, aby svěřilo stvoření úkol Vykoupení, a proto Mě nechalo trpět Umučení. Stvoření nemělo sílu přinutit Mě zemřít tolikrát, za tolik tvorů, kolik jich přišlo a mělo přijít na světlo Stvoření, a za tolik smrtelných hříchů, kolik zneuctění chtěli spáchat. Božství chtělo život za každý život tvora a život za každou smrt, kterou si přivodil smrtelným hřichem. Kdo by nade Mnou mohl mít takovou moc aby Mi přivodil tolik smrtí, když ne Mé vlastní Božství? Kdo by měl mít sílu, lásku, vytrvalost, aby se díval, jak tolikrát umírám, když ne Mé vlastní Božství? Stvoření by se unavilo a vzdalo by to.

A nemysli si, že toto tvoření mého Božství začalo pozdě, ale hned, jak se uskutečnilo Mé početí. Dokonce už v lůně mé Maminky, která mnohokrát poznala

Mé bolesti a byla mučena a cítila smrt spolu se Mnou. Proto už od mateřského lůna na sebe mé Božství vzalo závazek milujícího kata – ale protože milujícího, náročnějšího a nepřizpůsobivého. A to natolik, že mému sténajícímu Lidství neušetřilo ani trn – ani hřebík... Ale ne jako trny, hřeby, bičování, které jsem vytrpěl v utrpení, jež mi dali tvorové a které se nerozmnožily. Kolik jich způsobili, tolik jich zůstalo. Naopak, ty z mého Božství se množily při každém provinění. Kolik trnů za tolik zlých myšlenek. Kolik hřebů za tolik hanebných skutků. Kolik ran za tolik rozkoší. Kolik bolestí za tolik různých provinění. Byla to moře bolestí, trnů, hřebů a nesčetných ran. Tváří v tvář utrpení, které Mi dalo mé Božství, nebylo utrpení, které Mi dali tvorové v posledních dnech mého života, ničím jiným než stínem – obrazem toho, co Mi dalo mé Božství vytrpět v průběhu mého života. Proto tak miluji duše. Jsou to životy, které Mě tolik stály. Jsou to bolesti, nepředstavitelné pro stvořenou mysl. Proto vstup do mého Božství a dívej se a dotkni se vlastní rukou všeho, co jsem vytrpěl.“

Nevím jak – ocitla jsem se uvnitř Božské Nesmírnosti, která pro každé stvoření stavěla trůny Spravedlnosti, těm musel sladký Ježíš odpovídat za každý z jejich činů. Musel trpět jejich bolesti a smrt. Platit za všechno. A Ježíš, jako sladký beránek, byl zabit Božskými rukama, aby znovu vstal z mrtvých a vytrpěl další smrti... Ach, Bože! Ach Bože, jaká to byla mučivá bolest! Zemřít, aby znovu vstal – a znovu vstát, aby vytrpěl ještě mučivější smrt!

Měla jsem pocit, že umírám, když vidím, jak mého sladkého Ježíše zabíjejí. Mnohokrát jsem si přála ušetřit jednu jedinou smrt Toho, který mě tolik miluje. Ach, jak dobře jsem chápala, že jen Božství mohlo způsobit to, aby můj sladký Ježíš tolik trpěl. A mohlo si nárokovat zásluhy za to, že miloval lidi až k bláznovství a v přemíře. S neslychanými bolestmi a s nekonečnou láskou. Ani anděl, ani člověk neměli v rukou takovou moc – schopnost milovat nás s takovým hrdinstvím oběti – jako Bůh. Ale kdo dokáže všechno vypovědět? Moje ubohá mysl plavala v tom nesmírném moři Světla, Lásky a bolesti. A já zůstala jako utopená, neschopná se vynořit. Kdyby mě můj milovaný Ježíš nevtáhl do malého moře svého Nejsvětějšího Lidství, v němž mysl není tak zaplavená – neschopná vidět hranici, nemohla bych nic říct.

Poté můj sladký Ježíš dodal: „Milovaná dcero, novorozeně mého Života, pojď do Mé Vůle – pojď a podívej se, kolik je toho k nahrazení, za mnohé Mé činy, dosud pozastavené, dosud nenahrazené tvory. Má Vůle musí být v tobě jako základní ozubené kolo hodin. Když se pohne, pohnou se i všechna ostatní kola a hodiny

signalizují hodiny a minuty. Tak je veškerý soulad v pohybu tohoto primárního kolečka. A pokud toto první kolečko nemá žádný pohyb, hodiny se zastaví. Stejně tak, prvním kolem v tobě musí být Má Vůle, která musí dát pohyb tvým myšlenkám, tvému srdci, tvým touhám – všemu. A protože Má Vůle je ústředním kolem mého Bytí, Stvoření a všech věcí, tvůj pohyb, vycházející z tohoto středu, přijde nahradit tak mnoho činů tvorů. Násobí se v pohybech všech jako centrální pohyb, a jejich jménem postaví před můj trůn činy stvoření, a bude za všechno náhradou. Proto buď pozorná – tvé poslání je velké a plně Božské.“

6. února 1919

Jak může duše v Božské Vůli tvořit Hostii, kterou se živí Ježíš.

Celá jsem se tavila ve svém sladkém Ježíši, dělala jsem, co jsem mohla, abych vstoupila do Boží Vůle, abych našla řetěz své věčné lásky, odplaty a neustálého volání po duších, s čímž můj vždy milující Ježíš po mně od věčnosti toužil. Chtěla jsem spoutat řetězem svou malou lásku v čase s tou Láskou, s níž po mně Ježíš toužil od věčnosti, abych Mu mohla dát nekonečnou lásku, nekonečné odškodnění, náhradu za všechno – tak, jak mě to Ježíš učil. Zatímco jsem to dělala, můj sladký Ježíš přišel ve spěchu a řekl mi: „Má dcero, mám velký hlad.“ A zdálo se, že mi z úst vytahuje mnoho malých bílých kuliček a jí je. Pak, jako by chtěl svůj hlad ukojit úplně, vstoupil do mého srdce a oběma rukama popadl mnoho drobků, velkých i malých, a spěšně je snědl.

Pak, jako by se nasytil, posadil se na mou postel a řekl mi: „Má dcero, tak jako duše stále uzavírá Mou Vůli a miluje Mě, v Mé Vůli uzavírá Mě. A tím, že Mě miluje, vytváří kolem Mě nehody, v nichž Mě uvězní, a tvoří pro Mě hostii. Tak, když trpí, když napravuje atd. a uzavírá Mou Vůli, tvoří mnoho hostií, aby Mě sdílela a ukojila můj hlad způsobem, který je božský a hodný Mne. Jakmile vidím, že se tyto hostie v duši tvoří, jdu a uchopím je, abych se nasytil, abych ukojil svůj nenasytný hlad – tak Mi tvor odevzdává lásku za lásku. Proto Mi můžeš říci: „Ty ses sdělil mně a také já jsem se sdělila Tobě.““

A já: „Ježíši, mé hostie jsou tvé vlastní věci, zatímco tvé jsou stále tvé, a tak zůstávám stále pod tebou.“ A Ježíš: „Pro toho, kdo mě opravdu miluje, to nemohu a ani nechci brát v úvahu. A pak, ve svých hostiích ti dávám Ježíše, a ve tvých dáváš také celého Ježíše. Chceš to vidět?“ A já: „Ano.“

Natáhl ruku do mého srdce, vzal malou bílou kuličku, rozbil ji a z ní vyšel jiný Ježíš. A On: „Viděla jsi to? Jak jsem šťastný, když stvoření dospěje k tomu, že je

schopno sdílet Mne samotného! Proto mi vytvoř mnoho hostií, a Já přijdu, abych Se v tobě živil. Obnovíš pro Mne spokojenost, slávu a lásku z doby, kdy jsem se sdílel při ustanovení Svě svátostné přítomnosti.“

9. února 1919

Obavy Luisy. Ježíš jí říká, že ji od věčnosti vyvolil pro svátost života v Boží vůli.

Pokračuji v řeči o tom, co je napsáno 29. ledna.

Říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Jak je možné, že jsem druhým článkem spojení s tvým Lidstvím? Jsou duše, které jsou Ti tak drahé a pod jejichž nohama si nezasloužím být. A pak je tu Tvá nerozlučná Maminka, která zaujímá první místo ve všem a nade vším. Zdá se mi, má sladká Lásko, že mi opravdu chceš lhát. A nyní jsem nucena poslušností, nejkřutějšími mukami své duše, dát to na papír. Můj Ježíši, smiluj se nad mým těžkým mučednictvím!“

Zatímco jsem to říkala, můj vždy milý Ježíš mě pohladil a řekl mi: „Má dcero, proč se trápíš? Není snad mým obvyklým způsobem volit z prachu a tvořit velké zázraky – zázraky milosti? Veškerá čest patří Mně, a čím slabší a nižší je osoba, tím více jsem oslaven. A pak, má Maminka nevstupuje do druhotné části Mé Lásky, Mé Vůle. Nýbrž tvoří se Mnou jeden jediný článek. Je také jisté, že mám duše, které jsou Mně nejdražší. Ale to nevyklučuje, že si mohu zvolit jednoho raději než někoho jiného do výšiny úřadu – a nejen úřadu, ale do takové výšiny Svatosti, jaká přísluší žijícím v Mé Vůli. Milosti, které nebyly nutné pro jiné, které jsem nepovolal k životu v této nesmírné Svatosti Mé Vůle, jsou nutné pro tebe, kterou jsem si vyvolil od Věčnosti. V těchto nejsmutnějších časech jsem si tě vyvolil, abys mi životem v Mé Vůli dávala Božskou Lásku, Božské zadostiučinění a uspokojení, které lze nalézt pouze žitím v Mé Vůli. Tyto časy, Má Lásko a Má Vůle vyžadovaly větší projev lásky uprostřed tolika lidského zla. Nemám snad svobodu dělat, co chci? Může mě snad někdo spoutat? Ne, ne. Proto se uklidni a buď Mi věrná.“

10. února 1919

Ježíš se ptá Luisy, zda chce žít v Jeho Vůli; zda chce přijmout funkci druhého článku s Jeho Lidstvím a zda chce přijmout Jeho Lásku za svou a Jeho Vůli za Život.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš, vzal mé ruce do svých, pevně je sevřel a s majestátní přívětivostí mi řekl: „Má dcero,

řekni Mi, chceš žít v Mé Vůli? Chceš přijmout úřad druhého článku mého Lidství? Chceš přijmout celou Mou Lásku jako svou vlastní, Mou Vůli jako Život a samotné bolesti, které Božství působilo Mému Lidství – kterých bylo tolik, že Má Láska cítí neodolatelnou potřebu nejen je dát poznat, ale také se o ně podělit – nakolik je to pro tvora možné? Mohu se o ně podělit a dát je poznat jen tomu, kdo žije v Mé Vůli – a to vše na úkor Mé Lásky. Moje dcero, to je můj obvyklý způsob. Požádat bytost o „ano“, abych s ní pak mohl svobodně nakládat.“

Ježíš mlčel, jako by čekal na moje „FIAT“. Byla jsem překvapena a řekla jsem: „Můj živote, Ježíši, Tvá Vůle je moje. Ty sám je spojuješ dohromady a vytváříš jedno jediné FIAT, proto řeknu „ano“ spolu s Tebou. Prosím Tě, smiluj se nade mnou, moje ubohost je veliká, a jen proto, že Ty to chceš, říkám: „FIAT, FIAT“.“ Ale – Ó, jak jsem se cítila zničená a rozprášená v propasti své nicoty. Tím spíše, že tato nicota byla povolána k životu ve Všem.

A tak můj sladký Ježíš spojil obě vůle dohromady a vtisknul FIAT. Mé „ano“ vstoupilo do Boží Vůle a zdálo se, že to není lidské, ale Boží „ano“, protože bylo vysloveno v Ježíšově Vůli. Toto „ano“ v Božské Vůli se rozmnožilo na mnoho, pro tolik odmítnutí, kolik jich stvoření dala mému sladkému Ježíši. A vykonalo nejsvětější odškodnění a objalo všechny, jako by chtělo všechny přivést k Ježíši, náhradou za všechny. Bylo to „ano“, které mělo pečeť a sílu Božské Vůle, vyslovené ne ze strachu ani v zájmu osobní svatosti, ale jen proto, aby žilo v Ježíšově Vůli, aby běželo pro dobro všech a aby Ježíši přineslo Božskou Slávu, Lásku a odškodnění. Můj milovaný Ježíš se zdál s mým „ano“ tak šťastný, že mi řekl: „Nyní tě chci ozdobit a obléci jako Sebe, abys mohla se mnou předstoupit před Majestát Věčného Boha, a zopakovat Moji vlastní službu.“ Ježíš mě tedy oblékl, jako by mě ztotožnil se Svým Lidstvím, a ocitli jsme se spolu před Nejvyšším Majestátem. Nevím, jak to říci... tento Majestát byl nedostupným, nesmírným, rozmanitým Světlem nepochopitelné krásy, na němž vše záviselo. Zůstávala jsem v Něm rozpuštěná, a dokonce i Ježíšovo Lidství bylo malé. Už jen vstoupit do ovzduší tohoto Světla bylo rozkošné, zkrášlující... Jenže já nevím, jak to mám vyjádřit.

Můj sladký Ježíš řekl: „Uctívej Nestvořenou Sílu spolu se mnou v nesmírnosti Mé Vůle, tak abych nejenom Já Sám, ale také další stvoření uctívalo Božským způsobem, a ve jménu všech svých bratří z generací všech věků Toho, který všechno stvořil – na kterém všechno závisí.“

Jak krásné bylo klanět se společně s Ježíšem! Rozmnožili jsme se pro všechny. Postavili jsme se před Trůn Věčného Boha, jako bychom Ho chtěli bránit před těmi,

kdo nechtějí uznat Věčný Majestát, nebo Ho dokonce chtějí urážet a běželi jsme pro Dobro všech, aby ho poznali. Dělalí jsme i další skutky, Ježíš a já společně, ale cítím, že nevím, jak dál. Moje mysl kolísá a nedokáže mi propůjčit správná slova. Proto nebudu pokračovat. Bude-li Ježíš chtít, tak se k tomuto bodu vrátím. Pak mě můj sladký Ježíš přivedl zpět do sebe. Ale moje mysl zůstala připoutána k věčnému bodu, z něhož se nemůže pohnout... Ježíši! Ježíši, pomoz mi, abych odpovídala tvým milostem! Pomoz své malé dceři, pomoz malé jiskřičce!

13. února 1919

Ježíš mluví k Luise o jejím novém úřadu.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a s úzkostí jsem hledala svého vždy milovaného Ježíše. A On, celé dobro, přišel a řekl mi: „Milovaná dcero Mé Vůle, chceš vstoupit do Mé Vůle a nahradit Božským způsobem mnohé skutky, které nebyly vykonány našimi bratry, mnohé jiné skutky vykonané lidsky a jiné skutky, ano, svaté, ale lidské a nevykonané v božském řádu? Učinil jsem vše v božském řádu, ale ještě nejsem spokojen. Chci, aby stvoření vstoupilo do mé Vůle a přišlo políbit mé skutky Božským způsobem a nahradilo vše, tak jako jsem to učinil já. Proto přijď – přijď. Toužím po tom, toužím po tom tak moc, že se dávám do hodování, když vidím, že stvoření vstupuje do tohoto Božského prostředí a rozmnožuje se se Mnou, rozmnožuje se ve všech a miluje, napravuje, nahrazuje za všechny a za každého Božským způsobem. Už v něm nepoznávám lidské věci, ale všechny své věci. Má Láska se zvedá a násobí se. Nápravy se násobí do nekonečna, náhrady jsou božské. Jaká radost! Jaký svátek! Sami svatí se se Mnou spojují a hodují. Vroucně čekají na svou sestru, aby nahradila jejich vlastní činy, svaté v lidském řádu, ale ne v božském. Prosí Mě, abych brzy nechal toto stvoření vstoupit do tohoto Božského prostředí. A aby všechny jejich skutky byly nahrazovány pouze Božskou Vůlí a se znamením Věčného Boha. Učinil jsem to pro všechny. Nyní chci, abys to pro všechny učinila ty.“

A já: „Můj Ježíši, tvá slova mě matou. Víím, že Ty sám stačíš na všechno. A kromě toho je všechno Tvé.“ A Ježíš: „Cožpak nejsem svobodný, abych si vybral jedno stvoření, dal mu tento úřad spolu se mnou a učinit ho dostatečným pro všechny? A potom, co si děláš starosti, když je to všechno Mé? Nemohu ti snad dát to, co je Mé? Vždyť je to Mé potěšení – dát ti všechno. Pokud Mi neodpovídáš a nepřijímáš to, činíš Mě nespokojeným a ošidíš Mě o celý ten řetězec milostí, který jsem ti dal, abych tě přivedl k tomu, že tě povolám k tomuto úřadu.“

Vstoupila jsem do Ježíše a dělala to, co dělal Ježíš. Ach, jak jasně jsem viděla, co mi Ježíš řekl! Zůstala jsem s Ním rozmnožena ve všech, dokonce i ve svatých... Když jsem se však vrátila do sebe, vyvstaly ve mně jisté pochybnosti a Ježíš dodal: „Jeden jediný úkon Mé Vůle, dokonce jeden okamžik, je plný tvůrčího Života, a kdokoli tento Život obsahuje, může v tomto okamžiku všechno oživit a všechno zachovat. Z tohoto aktu Mé Vůle, samotné Slunce získává život Světla, země zachování, stvoření život. Proč tedy pochybuješ? A pak, Já mám svůj soudní dvůr v nebi a chci další soudní dvůr na zemi. Hádej: kdo bude formovat tento soudní dvůr?"

A já: „Duše, které budou žít v Tvé Vůli.“ A on: „*Brava*, to jsou přesně ti, kteří bez stínu důležitosti a osobní svatosti – ale spíše, plně božští – budou žít pro dobro svých bratří, a tvořit jednu jedinou ozvěnu s Nebem.“

20. února 1919

Do každé stvořené věci Bůh vložil vztah, kanál Milostí, zvláštní Lásku mezi Nejvyšším Majestátem a stvořením. Luisa je povolána vzdát Bohu hold za každou věc ve jménu všech.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a strávila jsem ho se svým sladkým Ježíšem. Ukázal se mi tu jako Dítě, tu jako Ukřižovaný, a proměnil mě v Něho, řekl mi: „Má dceru, vstup do Mne – do Mého Božství a běž v Mé Věčné Vůli. V ní najdeš Tvořivou Sílu, jako by právě dodávala stroj celému vesmíru. Do každé věci, kterou jsem stvořil, jsem vložil vztah, kanál milostí, zvláštní lásku mezi Nejvyšším Majestátem a stvořením. Stvoření však nechtělo brát v úvahu tyto vztahy, tyto milosti, tuto lásku. Proto by Bůh mohl suspendovat stvoření, které nebylo uznáno ani oceněno. Ale když viděl mé Lidství, které by ho tak dobře ocenilo a které by pro každou stvořenou věc mělo Své vztahy s Bohem – uznávalo by Ho, milovalo by Ho nejen pro sebe, ale pro celou lidskou rodinu – tak by nehleděl na špatnost svých ostatních dětí a s nejvyšší spokojeností rozšířil nebesa, posetá hvězdami. Protože věděl, že tyto hvězdy budou mnoha a různými vztahy, nesčetnými milostmi, řeckami lásky, které budou proudit mezi Mým Lidstvím a Nejvyšší Bytostí.

Ten Věčný pohlédl na nebesa a zůstal spokojen, když viděl nesmírnou harmonii, komunikaci lásky, kterou otevřel mezi Nebem a zemí. Proto se pohnul kupředu a jediným tvůrčím slovem stvořil Slunce, jako nepřetržitého příbuzného Své Nejvyšší Bytosti, poskytl mu světlo a žár, umístil ho zavěšené mezi Nebe a Zemi, aby vše udržovalo, plodilo, zahřívalo a osvětlovalo. Svým pátravým pohledem plným světla, jako by každému říkalo: „Jsem nejdokonalejší hlasatel Božského Bytí.

Odrazte se ve mně a poznáte Ho. On je nesmírné Světlo, On je nekonečná Láska, On dává život všemu, On nic nepotřebuje, nikdo se Ho nemůže dotknout. Dobře se na mě dívejte a poznáte Ho. Já jsem Jeho stín, odraz Jeho vznešenosti, Jeho nepřetržitý příbuzný...”

Ó, jaké oceány lásky a vztahů se otevřely mezi mým Lidstvím a Nejvyšším Majestátem! A tak vše, co vidíš, dokonce i ta nejmenší kytička na poli, byla dalším vztahem mezi stvořením a Stvořitelem. Proto bylo správné, že od stvoření požadoval uznání – další lásku od stvoření. Podstoupil jsem všechno, uznával jsem Ho a uctíval jsem Stvořitelskou Moc za všechny. Ale Má láska vůči tolika Dobrům není uspokojena. Chtěl bych další tvory, aby poznali, milovali a obdivovali tuto Stvořitelskou Moc a – nakolik je to pro tvora možné – se podíleli na těchto vztazích, které Věčný Bůh rozšířil po celém světě, a vzdávali hold tomuto aktu Stvoření od Věčného Boha ve jménu všech.

Ale víš, kdo může vzdávat tuto čest? Duše, které žijí v Mé Vůli. Jakmile do ní vstoupí, najdou všechny činy Nejvyššího Majestátu jako by byly v jedné. A protože tato Vůle je ve všem a ve všech, zůstávají ve všem rozmnoženy a jsou schopny vzdávat všem čest, slávu, uctívání a lásku. Proto vstup do Mé Vůle. Vstup se Mnou před Božskou Výsost, abys byla tou první k uctění Stvořitele ode všech.”

Nedokážu říct jak. Vstoupila jsem do této Božské Vůle, ale vždy společně s mým sladkým Ježíšem a viděl jsem tento Nejvyšší Majestát při aktu vykoupení celého stvoření. Ó Bože, jaká láska! Každá stvořená věc dostala znamení lásky, klíč ke komunikaci, němý jazyk, aby výmluvně mluvila o Bohu. Ale ke komu? K tomu nevděčnému stvoření.

Nevím, jak to dál vysvětlovat. Moje malá inteligence se ztrácela, když jsem viděla ta četná otevření komunikace, tu nesmírnou lásku, která z nich vycházela – a to stvoření, které odmítá všechna tato dobra jakoby cizí... Pak jsme se spolu s Ježíšem, rozmnoženi ve všech, klaněli, děkovali a uznávali Stvořitelskou Sílu ve jménu všech. A Věčný Bůh přijal slávu Stvoření. Ježíš zmizel a já jsem se vrátila do sebe.

24. února 1919

Člověk, mistrovské dílo Tvůrčí síly. Luisa musí vzdát Bohu hold za každý čin člověka.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: „Má dcero, neřekla jsi nic o stvoření člověka, o mistrovském díle Stvořitelovy Síly, do něhož Věčný ne kropením, ale ve vlnách – v řekách vлил svou Lásku, svou krásu, své mistrovství. A uchvácen přemírou lásky se postavil do středu člověka. Chtěl však mít sídlo, které by Ho bylo hodno. Co tedy tento Nestvořený Majestát dělá? Stvoří člověka ke Svému obrazu a podobě. Nabírá dech z hlubin své Lásky a vlévá do něj život svým všemohoucím dechem, obdarovává člověka všemi svými vlastnostmi, přiměřenými stvoření, a činí z něj malého Boha. Proto vše, co vidíš ve Stvoření, bylo naprostým ničím ve srovnání se stvořením člověka. Ó, kolik krásnějších nebes, hvězd a sluncí rozšířil ve stvořené duši. Kolik rozmanitosti krásy, kolik harmonií! Stačí říci, že pohlédl na stvořeného člověka a shledal ho tak krásným, že se do něj zamiloval. Žárlivý na tento svůj zázrak se sám stal strážcem a vlastníkem člověka a řekl: „Všechno jsem stvořil pro tebe. Dávám ti vládu nad vším. Všechno je tvé a ty budeš celý Můj.“

Nebudeš schopná pochopit všechno – moře lásky, důvěrné a přímé vztahy, podobnost, která panuje mezi Stvořitelem a stvořením. Ach! dcero mého Srdce, kdyby stvoření vědělo, jak krásná je jeho duše, kolik božských vlastností obsahuje, jak převyšuje všechny stvořené věci v kráse, síle, světle – až do té míry, že lze říci, že je malým bohem a obsahuje v sobě malý svět. Ach, o kolik více by si vážilo samo sebe, a neušpinilo by sebemenším hříchem tak vzácnou krásu, takový zázrak Stvořitelovy Moci. Ale stvoření, téměř slepé v poznání sebe sama a mnohem slepější v poznání svého Stvořitele, se stále špiní mezi tisíci špinavými věcmi, až do znetvoření díla Stvořitele. A to natolik, že ho lze jen stěží poznat. Ty sama přemýšlej o tom, co je Náš zármutek. Proto vstup do Mé Vůle a pojd' se Mnou nahrazovat za naše bratry před Trůn Věčného. Za všechny skutky, které by měli vykonat. Za to, že byli stvořeni jako zázrak Lásky Jeho Všemohoucnosti, a přesto jsou tak nevděční.“

V jediném okamžiku jsme se ocitli před tímto Nejvyšším Majestátem a ve jménu všech jsme mu vyjádřili svou lásku, vzdávali dík a klaněli se za to, že nás stvořil s takovou přemírou lásky a obdařil nás tolika krásnými vlastnostmi.

27. února 1919

V Božské vůli neexistuje žádná překážka, která by bránila Boží lásce.

Pokračuji-li v obvyklém stavu, jakmile přijde blahoslavený Ježíš, téměř vždy mě povolá do Své Vůle, abych božským způsobem napravila nebo nahradila skutky tvorů. Nyní mi při svém příchodu řekl: „Má dcero, jaký zápach vychází ze země!

Nemohu pro sebe najít místo a kvůli zápachu jsem nucen ze země utéct. Ty však pro Mne můžeš připravit nějaký sladce vonící vzduch, vhodný pro Mne. Víš jak? Konáním toho, co děláš, v Mé Vůli.

Když budeš konat své skutky, vytvoříš pro Mne božský vzduch. A Já ho přijdu dýchat a najdu pro Mne místo na zemi. A protože Má Vůle obíhá všude, všude pocítím vzduch, který pro Mne vytvoříš, a ten odfoukne pryč špatný vzduch, který mi země posílá.“

Po chvíli se vrátil a dodal: „Dcero moje, jaká tma! Je taková, že se zdá, jako by země byla zahalena černým pláštěm, takže stvoření už nemůže nic vidět. Buď zůstali slepí, nebo nemají světlo, aby mohli vidět. A Já pro sebe chci nejen božský vzduch, ale také světlo. Proto ať jsou tvé činy v Mé Vůli nepřetržité, abys pro svého Ježíše mohla tvořit nejen vzduch, ale také světlo. Budeš Mým reflektorem, odrazem Mé Lásky a samotného Mého Světla. Ještě více, Já ti říkám, že když budeš konat své skutky v Mé Vůli, povýšíš sebe na svatostánky. Nejen to, ale jak budeš stále utvářet své myšlenky, touhy, slova, nápravy a skutky lásky, bude z tebe vypuštěno mnoho Hostií, protože jsou posvěceny Mou Vůlí.

Ó, jak svobodný výlev bude mít moje Láska! Budu mít ve všem volné pole působnosti – už žádné překážky. Budu mít tolik svatostánků, kolik budu chtít. Hostií bude nespočet. Budeme spolu komunikovat v každém okamžiku a já budu také volat: „Svoboda! Svoboda! Pojd'te všichni do Mé Vůle a budete se těšit z opravdové svobody!“. Kolik překážek najde duše mimo Mou Vůli. Ale v Mé Vůli je svobodná. Ponechávám jí svobodu milovat Mě, jak chce. Ba co víc, říkám jí: „Odlož své lidské ostatky – vezmi si to, co je Božské. Nejsem zlý a žárlivý na své statky. Chci, aby sis vzala všechno. Miluj Mě nesmírně – vezmi si, vezmi si všechnu Mou Lásku. Učiň Mou Sílu svou vlastní. Učiň Mou Krásu svou vlastní. Čím více si vezmeš, tím šťastnější bude tvůj Ježíš.“ Země pro Mne tvoří jen málo Svatostánků. Hostie jsou téměř sečteny. A pak, ty svatokrádeže, ty neúcty, které Mi dělají. Ó jak urážená a blokována je Moje Láska! Ale v Mé Vůli není žádná překážka, ani stín urážky. Stvoření Mi dává lásku, božské odškodnění a úplnou shodu. Nahrazuje spolu se Mnou všechna zla lidské rodiny. Buď pozorná a neuhýbej z místa, kam tě volám a kde tě chci.“

3. března 1919

Pozemský ráj a božský ráj.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu. Byla jsem celá ponořená do Boží Vůle. Můj vždy milý Ježíš přišel, přitiskl mě ke Svému Srdci a řekl mi: „Ty jsi má prvorozená dcera Mé Vůle. Jak jsi drahá a vzácná v mých očích! Budu tě tak ochraňovat, že jestliže jsem při stvoření člověka připravil pozemský Eden, pro tebe jsem připravil Eden božský. Jestliže v pozemském Edenu bylo spojení prvních předků lidské a Já jsem jim dal k užívání nejkrásnější požitky země, pro jejich potěšení, zatímco oni Mne těšili jen v intervalech – v Božském Edenu je spojení Božské. Dopřeji ti užívat nejkrásnějších nebeských požitků a ty budeš těšit Mne, tak moc jak budeš chtít. Ba co víc, budu tvým Životem a budeme sdílet spokojenost, radosti, sladkosti, a bude-li třeba, i bolesti. Do pozemského ráje měl přístup nepřítel a byl spáchán první hřích. Do božského ráje je vstupu ďábla, vášní a slabostí, zamezeno. Ba co víc, on nechce vstoupit, protože ví, že Má Vůle by ho spálila víc než samotný pekelný oheň. A při pouhém tušení pocitu Mé Vůle nepřítel prchá. V Mé Vůli začneš první činy v Božském stylu – činy, které jsou nesmírné, věčné, nekonečné a zahrnují všechno a všechny.“

Přerušila jsem Ježíše a řekla: „Ježíši, má Lásko, čím více mluvíš o této Boží Vůli, tím více jsem zmatená a ustrašená, a cítím takovou zkázu, až mám pocit, že jsem zničená, a proto nejsem schopná odpovídat Tvým návrhům.“ A On, veškerá dobrota, dodal: „To je má Vůle, která v tobě ničí to lidské, a místo strachu by ses měla vrhnout do nesmírnosti Mé Vůle. Mé záměry s tebou jsou vysoké, vznešené a božské. Samotné Dílo Stvoření – Ó, jak zůstává za tímto Dílem povolání, abys žila v Boží Vůli, abys žila ne lidský, ale Božský život. To je větší vylití Mé Lásky – je to Má Láska sužovaná stvořeními. A neschopen Ji déle zadržovat, vylévám ji v proudech na toho, kdo Mě miluje. A abych měl jistotu, že Moje Láska nebude odmítnuta a poražena, povolávám tě do Své Vůle. Tak, že ani ty, ani to, co je Moje, nemůže zůstat bez jejího plného účinku a plně chráněno. Má dcero, neztěžuj dílo svého Ježíše svými obavami, a pokračuj v letu tam, kam tě volám.“

6. března 1919

Různé kroky, které Ježíš podniká v duši, aby ji přiměl žít v Boží Vůli.

Byla jsem celá znepokojená tím, co mi můj sladký Ježíš neustále říká o Božské vůli, a říkala jsem si: „Jak je možné, že duše může dosáhnout takového bodu – žít více v nebi než na zemi?“ A Ježíš, když přišel, mi řekl: „Má dcero, to, co je nemožné pro stvoření, je možné pro Mne. Je pravda, že je to největší zázrak Mé

Všemohoucnosti a Mé lásky. Ale když chci, mohu udělat cokoli, a co se zdá být obtížné, je pro Mne velmi snadné. Nicméně, chci „ano“ toho stvoření, a aby bylo k dispozici jako měkký vosk pro vše, co z něj chci udělat. A co víc, musíš vědět, že než ho definitivně povolám k životu v Mé Vůli, každou chvíli ho volám, zbavuji ho všeho, nutím ho podstoupit jakýsi soud, protože v Mé Vůli žádné soudy nejsou – věci zůstávají plně potvrzeny Mnou. Soud je mimo Mou Vůli. Ale cokoli vstoupí do mé Vůle – kdo se kdy může odvážit to podrobit soudu? Já sám Sebe nikdy nesoudím ... Nejen to, ale mnohokrát ho nechávám zemřít i tělesně, a pak mu znovu vrátím život. A duše žije, jako by nežila. Jeho srdce je v nebi. A žít je jeho největší mučednictví. Kolikrát jsem to udělal s tebou? To všechno jsou přípravy, abych duši disponoval k životu v Mé Vůli. A pak, řetězy Mých Milostí, mé opakované návštěvy – kolik jsem ti jich už dal? Všechno bylo proto, abych tě disponoval k výšinám života v nesmírném moři Mé Vůle. Proto nechtěj bádát, ale pokračuj ve svém letu.“

9. března 1919

Božská Vůle musí být středem a potravou duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj vždy milující Ježíš mě stále více vtahoval do Své Vůle. Jaká nekonečná propast! Pak mi řekl: „Má dcero, podívej se, jak Mé Lidství, které bys měla napodobovat, plave v Božské Vůli.“ V tu chvíli se mi zdálo, že se před mou myslí objevilo Slunce – ne tak malé jako to, které září na našem obzoru, ale tak velké, že přesahuje celý povrch země. Ba co víc, nebylo vidět, kam až sahají jeho hranice, a paprsky, které šířilo a které tvořily okouzující harmonii, dopadaly nahoru a dolů a pronikaly všude. Ve středu tohoto Slunce jsem viděla Lidství Našeho Pána, které se živilo ze Slunce, jež tvořilo celý Jeho život. Všechno od Slunce přijímal a všechno Mu vracel, což se jako blahodárny déšť rozlévalo po celé lidské rodině. Jak okouzující pohled!

Pak můj sladký Ježíš dodal: „Viděla jsi, jak tě chci? Slunce, které vidíš, je Má Vůle, v níž bylo Mé Lidství jako ve Svém Vlastním středu. Vše jsem přijímal ze své Vůle, žádný jiný pokrm do Mne nevstoupil. Nevstoupila do Mne ani jediná myšlenka, jediné slovo nebo jediné dech, který by byl živěn pokrmem cizím Mé Vůli. Bylo správné, že jsem Jí vše vracel. Stejně tak chci, tebe – ve středu Mé Vůle, ze které budeš čerpat potravu pro všechno. Vyvaruj se užívání jakékoli jiné potravy. Klesla bys ve své vznešenosti, a ponížila by ses, jako ty královny, které se snižují k přijímání odporných a špinavých jídel, která jich nejsou hodna. A jakmile si vezmeš, musíš Mi všechno hned vracet. Proto tedy nebudeš dělat nic jiného než brát a dávat

Mně. Tímto způsobem budeš také ty tvořit okouzující harmonii mezi Mnou a tebou.“

12. března 1919

Jak je země obrazem toho, kdo nežije v Boží Vůli.

Byla jsem nadále ve svém ubohém stavu, můj sladký Ježíš přišel jen na chvíli, přitiskl mě celou ke svému Nejsvětějšímu Srdci a řekl mi: „Má dcero, kdyby země nebyla pohyblivá a hornatá, ale pevná a zcela plochá, měla by větší užitek ze slunce. Na celé zemi by bylo vždy poledne, teplo by bylo na každém místě stejné, proto by přinesla více ovoce. Protože je však pohyblivá a tvořená výškami a hloubkami, nedostává se jí slunečního světla a tepla stejně – tu zůstává v temnotě jeden bod, tu druhý, dalším bodům se slunečního světla dostává jen málo. Mnohé země se stávají neplodnými, protože hory svou výškou brání světlu a slunečnímu žáru proniknout do jejich hlubin. A tolik, tolik dalších nepříjemností…

Nyní ti, má dcero, říkám, že země je obrazem těch, kteří nežijí v Mé Vůli. Lidské činy je činí pohyblivými. Slabosti, vášně a vady tvoří hory, ponorná místa, v nichž se tvoří hloučky neřestí. Jejich pohyblivost jim tedy způsobuje temnotu a chlad. A pokud se těší troše světla, je to v určitých intervalech, protože hory jejich vášní se proti tomuto světlu staví. Kolik bídy je pro ty, kdo nežijí v Mé Vůli!

Na druhé straně Má Vůle činí tu, která žije v Mé Vůli, pevnou. Srovnává všechny hory jejich vášní tak, že z ní činí úplnou rovinu. Slunce Mé Vůle skrze ni proniká, jak chce, a není úkrytu, kde by nezářilo její světlo. Jaký je to div, stane-li se duše za jediný den prožitý v Mé Vůli svatější než za sto let mimo Mou Vůli?“

14. března 1919

Účinky volby konané v Boží Vůli. Luisa se podílí na bolestech, které Ježíšovo lidství obdrželo od Jeho Božství. První duše stigmatizovaná v Boží Vůli.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a uviděla jsem svého zesnulého zpovědníka. Hlavou mi bleskla myšlenka: „Zeptej se na tu věc, kterou jsi Zpovědníkovi neřekla, zda jsi povinna ji říci, a tedy napsat, či nikoliv.“ Zeptala jsem se ho, a vysvětlila o co jde, a on mi odpověděl: „Samozřejmě, že jsi povinna.“ Pak dodal: „Kdysi jsi pro mě udělala krásnou volbu. Kdybys věděla, jaké dobro jsi pro mě udělala, jaké osvětlení jsem pocítil, těch let, která jsem splatil!“ A já: „Nepamatuji se. Řekni mi, co to bylo, a já to pro tebe zopakuji.“ A on: „Ponořila ses do Božské Vůle a přijala Její Sílu, nesmírnost její Lásky, nesmírnou hodnotu bolestí Syna Božího a všech Božských Ctností. Pak jsi přišla za mnou a vylilas je na

mě. A když jsi je vylila, přijal jsem koupel Lásky, kterou obsahuje Božská Síla, koupel Krávy, koupel z Ježíšovy Krve, a všech Božských ctností. Kdo ti může říct, jaké dobro jsi mi prokázala? Byly to všechno koupele, které obsahovaly Božskou Sílu a Nesmírnost. Zopakuj to pro mne, zopakuj to pro mne!“

Když to říkal, ocitla jsem se zase sama v sobě. Nyní, abych byla poslušná, v mém nejvyšším zmatku a nechuti, řeknu to, co jsem opomněla říci a napsat. Vzpomínám si že jednoho dne mi můj sladký Ježíš, když mluvil o své Nejsvětější Vůli a o bolestech, kterými, Božství nechalo trpět Jeho Nejsvětější Lidství, řekl: „Má dcero, protože jsem si tě vybral, jako tu první k životu v Mé Vůli, chci, abys i ty sdílela bolesti, které dostalo Moje Lidství od Božství v Mé Vůli. Pokaždé, když vstoupíš do mé Vůle, najdeš bolesti, které Mně dalo Božství. Ne ty, které mi dali tvorové, i když i ty chtěla Věčná Vůle. Ale protože ty mi byly dány tvory, byly konečné. Proto tě chci ve své Vůli, v níž najdeš nekonečné a nesčetné bolesti. Budeš mít nespočet hřebů, četné trnové koruny, opakované smrti, nekonečné bolesti, všechny podobné Mým – Božské a nesmírné, které se budou nekonečným způsobem rozprostírat na všechny, minulé, přítomné i budoucí. Budeš první, kdo bude, spolu se Mnou, malým beránkem zabitým rukama Mého Otce, aby znovu vstal a byl znovu zabit – ne omezeným počtem násobků, jako u těch, kdo sdíleli rány mého Lidství, ale tolikrát, kolikrát mě Mé Božství přinutilo trpět. Budeš ukřižována se Mnou věčnými rukama, abys v sobě přijala znamení věčných, nesmírných a božských bolestí. Společně předstoupíme před Trůn Věčného s nesmazatelným písmem napsaným na čele: „Chceme smrt, abychom dali život našim bratřím. Chceme bolesti, abychom je osvobodili od věčných bolestí. Nejsi šťastná?“

A já: „Ježíši! Ježíši, cítím se příliš nehodná a myslím, že děláš velkou chybu, když sis mě vybral, chudinku malou. Proto, hled' na to, co děláš.“ A Ježíš mě přerušil a dodal: „Proč se bojíš? Ano, ano, Já hledím. Za třicet dva let, co jsem tě držel v posteli, jsem tě vystavil mnoha zkouškám, a dokonce i smrti. Všechno jsem naplánoval. A jestliže se mýlím, bude to omyl tvého Ježíše, který ti nemůže ublížit, ale jen ti dělá nesmírné dobro. Ale věz, že mi bude patřit čest a sláva, první duše označené v Mé Vůli.“

18. března 1919

Ve svém početí Ježíš počal všechny duše, jejich bolesti a smrt.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš se mi zjevil a vtáhl mě do nesmírnosti své Nejsvětější Vůle. V níž jakoby ve filmu,

předváděl své početí v lůně nebeské Matky. Ó Bože, jaká propast lásky! Můj sladký Ježíš mi řekl: „Dcero Mé Vůle, pojď se účastnit prvních smrtí a bolestí, které mé malé Lidství přijalo od mého Božství v aktu mého Početí. Když jsem byl počat, počal jsem se sebou všechny duše, minulé, přítomné i budoucí, jako svůj vlastní Život, a počal jsem také všechny bolesti a smrti, které jsem musel vytrpět pro každou z nich. Musel jsem do sebe zahrnout vše – duše, bolesti a smrti, které měla každá z nich vytrpět, abych mohl Otcí říci: „Můj Otče, nehleď už na stvoření, ale jen na Mě. Ve Mně najdeš každého a já budu zadostiučiněním za všechny. Kolik bolestí budeš chtít, tolik Ti jich dám. Chceš, abych za každou z nich trpěl smrtí? Já ji vytrpím. Přijímám všechno, abych zajistil, že dáš všem život.“ Proto bylo zapotřebí Božské Moci a Vůle, aby Mi bylo dáno tolik smrtí a bolestí, a Božské Moci a Vůle, abych to vytrpěl. A od té doby jsou vskutku v Mé Vůli všechny duše a všechny věci – nikoliv abstraktně nebo v představách, jak by si někteří mohli myslet.

Přesněji, Já jsem je všechny držel ztotožněné se Mnou. A spolu se Mnou tvořily Můj vlastní Život – ve skutečnosti jsem za každou z nich zemřel a trpěl jsem bolestmi všech. Je pravda, že k tomu bylo zapotřebí zázraku Mé Všemohoucnosti, zázraku Mé nesmírné Vůle. Bez Mé Vůle by mé Lidství nemohlo najít a obejmout všechny duše, ani by nemohlo tolikrát zemřít.

A tak, když se počalo mé malé Lidství, začalo střídavě trpět bolestmi a smrtí. Všechny duše ve mně plavaly jako v obrovském moři a tvořily údy mých údů, krev Mé Krve, srdce Mého Srdce. Kolikrát Moje Maminka, zaujímající první místo v mém Lidství, pociťovala Mé bolesti a Mé smrti a umírala spolu se Mnou! Jak sladké pro Mne bylo nalézt ozvěnu Své Lásky v lásce Mé Mámy! To jsou hluboká tajemství, v nichž se lidský intelekt, který není schopen je dobře pochopit, jako by ztrácel. Proto vstup do Mé Vůle a účastni se smrtí a bolestí, které jsem trpěl od okamžiku Svého Početí. Z toho budeš moci lépe pochopit, co ti říkám.“

Nedokážu říct jak, ale ocitla jsem se v lůně své Královny Mámy, kde jsem viděla malinké Jezulátko. Ale ačkoli byl maličký, obsahoval všechno. Šíp světla probleskl z Jeho Srdce do mého. A jak do mě pronikl, cítila jsem, jak mi dává smrt. A jakmile vyšel ven, život se ke mně vrátil. Každý dotek toho šípu vyvolával nejostřejší bolest. Takovou, že jsem se cítila zničená a skutečně umírající. Pak, skrze ten samý dotek, jsem cítila, že znovu přijímám život. Nemám však ta správná slova, abych se vyjádřila, proto zde zastavím.

20. března 1919

Smrt a bolesti, které Božství nechalo vytrpět Ježíšovo lidství za každou duši, nebyly jen záměrem, ale byly skutečné. Luisa se jich účastní.

Cítila jsem mou ubohou mysl ponořenou do bolestí mého milovaného Ježíše. A když jsem říkala, že se to zdá nemožné, aby Ježíš mohl vytrpět tolik smrtí a tolik bolestí pro každého, jak je řečeno výše, můj Ježíš mi řekl: „Má dcero, Má Vůle obsahuje Moc na všechno. Stačilo, že to Moje Vůle chtěla, aby se to stalo. A kdyby tomu tak nebylo, měla by Má Vůle ve Své Moci hranice, zatímco Já jsem bez hranic a nekonečný ve všech Svých věcech. Proto cokoli chci, to udělám. Ach, jak málo jsem chápán tvory, a proto nejsem milován! Pojd' do Mého Lidství a já ti dovolím vidět a dotknout se rukou toho, co jsem ti řekl.“

V tu chvíli jsem se ocitla v Ježíši, který byl neoddělitelný od Božství a od Věčné Vůle. Tato Vůle jen tím, že chtěla, stvořila opakované smrti, nesčetné bolesti, rány bez bičů, nejostřejší bodání bez trnů, s takovou lehkostí, jako když jedním „FIAT“ stvořila miliardy hvězd... Nebylo potřeba tolika „FIAT“, kolik bylo stvořeno hvězd – stačilo jedno. Přesto, nevyšla na světlo jen jedna hvězda, zatímco ostatní zůstaly v Božské Mysli nebo v Jejím záměru. Přesněji, ve skutečnosti vyšly všechny. A každá z nich měla své vlastní světlo, aby zdobilo naši atmosféru, Stejně tak se zdálo, že v nebi Nejsvětějšího Lidství našeho Pána, stvořila Božská Vůle svým tvůrčím „FIAT“ život a smrt tolikrát, kolikrát chtěla.

Když jsem byla v Ježíši, ocitla jsem se v bodě, kdy Ježíš trpěl bičováním z Božích rukou. Stačilo, aby to Věčná Vůle chtěla, a bez ran, bez bičů, se tělo Ježíšova Lidství rozpadlo na kusy. Vznikly hluboké brázdy, ale trýznivým způsobem a v Jeho nejintimnějších částech. Ježíšova poslušnost oné Boží Vůli byla taková, že se Jeho Lidství samo roztavilo, ale tak bolestným způsobem, že lze říci, že bičování, které dostal od Židů, bylo obrazem a stínem toho, co vytrpěl od Věčné Vůle. Pak se Jeho Lidství z vůle Božské Vůle znovu složilo. To se stalo, když trpěl smrtí za každé stvoření a za všechny ostatní. Zúčastnila jsem se těchto Ježíšových bolestí. Ó, jak živě jsem pochopila, že Božská Vůle nás může nechat zemřít tolikrát, kolikrát chce, a pak nám znovu dát život. Ach, Bože, to jsou nevýslovné věci, přemíra lásky, hluboká tajemství, téměř nepředstavitelná pro stvořenou mysl.

Cítila jsem se neschopná vrátit se k životu, k užívání smyslů, k pohybu, když jsem trpěla těmi bolestmi. A můj blahoslavený Ježíš mi řekl: „Dcero Mé Vůle, Má Vůle ti dala tyto bolesti a Má Vůle ti vrací život, pohyb a všechno. Budu tě často

volat ve svém Božství, aby ses účastnila mnoha smrtí a bolestí, které jsem ve skutečnosti vytrpěl pro každou duši. Není to, jak se někteří domnívají, že to bylo jen v Mé Vůli, nebo že jsem měl v úmyslu jenom dát život každé z nich. Špatně, špatně! Neznají zázračnost, Lásku a Sílu Mé Vůle. Ty, která jsi nějakým způsobem poznala skutečnost mnoha smrtí vytrpěných pro všechny, neměj žádné obavy, ale miluj Mě, buď vděčná za všechno a buď připravená, až tě Má Vůle zavolá.“

22. března 1919

Všechny věci vyšly k životu z Věčného FIAT. Přemíra lásky ve stvoření člověka.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a viděla jsem veškerý řád stvořených věcí. A můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, podívej se, jaká harmonie, jaký řád je ve všech stvořených věcech a jak všechny vyšly k životu z Věčného FIAT. Všechno mě stálo FIAT. Ta nejmenší hvězda stejně, jako bohaté a nádherné Slunce, ta nejmenší rostlina stejně jako velký strom, ten nejmenší hmyz stejně jako největší zvíře – všichni jako by si mezi sebou říkali: „Jsme vznešení tvorové. Naším původem je Věčná Vůle. Všichni neseme znamení Nejvyššího FIAT. Je pravda, že jsme odlišní a lišíme se jeden od druhého. Máme různost funkcí, světla, tepla, ale to nic nevypovídá. Naše hodnota je jedna – FIAT od Boha. Jeden náš život a ochrana – FIAT Věčného Majestátu...“ Ó, jak výmluvně hovoří Stvoření o Síle Mé Vůle. Učí, že od největší věci až po tu nejmenší, je jedna hodnota, protože mají život z Božské Vůle! Ve skutečnosti by hvězda řekla Slunci: „Je pravda, že máš mnoho světla a tepla, tvůj úkol je velký, tvé statky nesmírné. Země je na tobě téměř závislá, a to natolik, že já ve srovnání s tebou, nedělám nic. Ale to Boží FIAT tě tak učinilo. Proto je naše hodnota stejná – sláva, kterou vzdáváme svému Stvořiteli, je úplně stejná.““

Pak dodal ještě sklíčenějším hlasem: „Tak tomu nebylo při stvoření člověka. Je pravda, že jeho původ je Mé FIAT, ale to Mi nestačilo. Uchvácen přemírou lásky jsem na něj dýchl, protože jsem chtěl do něj nalít Svůj vlastní Život. Obdařil jsem ho rozumem, učinil jsem ho svobodným a ustanovil jsem ho králem celého stvoření. Ale člověk, nevděčný – jak Mi odpovídal? Uprostřed celého Stvoření se on jediný stal smutkem Mého Srdce, skřípající notou. A pak, kolik bych ti toho mohl říci o mém díle při posvěcování duší. Nejen jedno FIAT, nejen Svůj dech, jim dávám k dispozici, ale Můj vlastní Život, Mou Lásku, Mou Moudrost. A přece, kolik odmítnutí, kolik porážek dostává má Lásko! Ach, má dcero, měj soucit s mým těžkým zármutkem, a

přijď do Mé Vůle nahradit lásku celé lidské rodiny, abys utišila Mé probodené Srdce.“

7. dubna 1919

Účinky Boží Vůle. Hrozby trestů.

Nacházela jsem se ve svém obvyklém stavu. Můj sladký Ježíš přišel celý unavený a prosil mě o pomoc. Opřel Své Srdce o mé a dal mi pocítit Své bolesti. Každá bolest, kterou jsem cítila, mi mohla způsobit smrt, ale Ježíš, který mě podporoval, mi dal sílu nezemřít. Pak se na mě podíval a řekl mi: „Má dcero, trpělivost. V určitých dnech jsou pro Mne tvé bolesti nezbytné, více než kdy jindy, aby se celý svět nezměnil v plamen. Proto chci, abys trpěla ještě víc.“ A kopím, které držel v ruce, mi rozpáral srdce. Velmi jsem trpěla, ale cítila jsem se šťastná, když jsem si pomyslela, že Ježíš se mnou sdílí své bolesti a vylévá se se mnou, aby ušetřil národy od hrozících a strašných trestů, které propuknou. Pak, po několika hodinách intenzivních bolestí, mi Můj milovaný Ježíš řekl: „Má milovaná dcero, velmi trpíš. Pojď se tedy do Mé Vůle občerstvit a pojďme se společně modlit za ubohé lidstvo.“

Ani nevím jak, ocitla jsem se v nesmírné Boží Vůli, v Ježíšově náruči, a opakovala jsem po Něm vše, co říkal tichým hlasem. Zkusím nastítnit, co říkal, protože je pro mě nemožné, říci všechno. Vzpomínám si, že v Ježíšově Vůli jsem mohla vidět všechny Jeho Myšlenky, všechno dobro, které nám prokázal dary svého ducha, a jak všechny lidské inteligence přijímaly život z Jeho Mysli. Ale – Ó Bože, jakého nadávání se dopouštěli – kolik urážek! A řekla jsem: „Ježíši, rozmnožuju své myšlenky ve Tvé Vůli, abych každé Tvé Myšlence dala polibek Božské Myšlenky, klanění, uznání Tebe, zadostiučinění, Lásku Božských Myšlenek, jako by to dělal jiný Ježíš. To ve jménu všech a za všechny lidské myšlenky, minulé, přítomné i budoucí. Mám v úmyslu to vynahradit i inteligencím ztracených duší. Chci, aby sláva ze strany tvorů byla úplná a aby nikdo nepromeškal jmenovité volání. A cokoli neudělají, to udělám ve Tvé Vůli, abych Ti vzdala Božskou a úplnou Slávu.“

Pak se na mě Ježíš zadíval a čekal, jako by chtěl ulevit Svým očím. A já jsem řekla: „Ježíši, rozmnožuju se ve Tvých Pohledech, abych i já měla tolik pohledů, kolikrát jsi se podíval na stvoření s láskou. Rozmnožuji se ve Tvých slzách, abych i já plakala za všechny hříchy tvorů, abych Ti mohla věnovat pohledy Božské Lásky a Božské Slzy ve jménu všech. A bych Ti mohla vzdát úplnou slávu a zadostiučinění za všechny pohledy všech tvorů.“

Pak, Ježíš chtěl, abych pokračovala v odškodnění všeho – Jeho úst, Jeho Srdce, Jeho přání atd., abych se rozmnožovala v Jeho Vůli. Takže, říkat všechno, by trvalo příliš dlouho. Proto jdu dál. Pak Ježíš dodal: „Má dcero, jak jsi konala své skutky v Mé Vůli, vznikalo mezi nebem a zemí mnoho Sluncí, a já se dívám na zemi jen skrze tato Slunce, jinak by Mi byla země tak odporná, že bych se na ni nemohl dívat. Země však přijímá jen málo z těchto Sluncí, protože temnota, kterou stvoření šíří je tak velká, že se staví před tato Slunce, a ona pak nemůže přijímat všechno jejich světlo, ani jejich teplo.“

Poté mě přenesl do středu stvoření. Ale kdo může říct, co dělali? Řeknu jen, že můj Ježíš smutným hlasem dodal: „Jaký nepořádek na světě! Za tento nepořádek však mohou vedoucí představitelé, jak civilní, tak církevní. Jejich sobecké a zkažené životy neměly sílu napravit své podřízené. A tak zavírali oči před zlem jednotlivých členů, protože už předtím projevovali svá vlastní zla. A pokud tak činili, tak jen povrchně. Protože když neměli život toho dobra v sobě, jak by ho mohli vštípit druhým? Kolikrát tito zvrácení vůdci upřednostňovali zlo před dobrem, v takovém rozsahu, že těch několik dobrých bylo otřeseno chováním vedoucích představitelů. Proto, nechám vůdce zasáhnout zvláštním způsobem.“

A já: „Ježíši, ušetři představené církve – těch už je málo. Když je zasáhneš, budou chybět vzory.“ A Ježíš: „Copak si nevzpomínáš, že jsem svou církev založil s dvanácti apoštoly? Stejně tak těch několik, kteří zůstanou, bude stačit k reformě světa. Nepřítel je už u jejich dveří. Převraty jsou již v poli. Národy budou plavat v krvi. A jejich vůdci budou rozprašeni. Modli se, modli se a trp, aby nepřítel neměl svobodu, všechno zničit.“

15. dubna 1919

Větší věci se dějí po těch menších a jsou jejich naplněním a završením. Vzkříšené Ježíšovo Lidství, symbol těch, kteří budou žít v Jeho Vůli.

Splynula jsem se Svatou Vůli svého vždy milovaného Ježíše a spolu s mým Ježíšem putoval můj duch v Díle Stvoření, uctíval a děkoval Nejvyššímu Majestátu za všechno a za všechny. A můj Ježíš, celá vlídnost, mi řekl: „Má dcero, při stvoření nebes jsem nejprve stvořil hvězdy jako menší sféry a pak jsem stvořil Slunce jako hlavní sféru. Obdařil jsem ho takovým množstvím světla, že zastínilo všechny hvězdy, jako by je v sobě skrývalo, a ustanovil jsem ho králem hvězd a celé přírody. Obvykle dělám nejprve menší věci jako přípravu na ty větší, které korunují ty menší

věci. Když je Slunce mým zjevením, zakrývá také duše, které budou tvořit svou svatost v Mé Vůli. Svatí, kteří žili v zrcadle mého Lidství a současně ve stínu Mé Vůle, budou hvězdami. Ty první duše budou Slunci, i když přicházejí později v čase.

Toto pořadí jsem zachoval i ve Vykoupení. Mé narození bylo bez lesku, spíše bylo nepozorované. Mé dětství bylo bez lesku velkých věcí před lidmi. Můj život v Nazaretě byl tak skrytý, že jsem žil jakoby nikým nepozorován. Přizpůsobil jsem se, abych dělal ty nejmenší a nejobyčejnější věci lidského života. Během mého veřejného Života se událo několik velkých věcí. A přesto, kdo poznal Mé Božství? Nikdo. Dokonce ho nepoznali ani všichni apoštolové. Procházel jsem davem jako každý jiný člověk. Takže se ke Mně mohl kdokoli přiblížit, promluvit si se Mnou, a případně Mnou pohrdnout.“ Přerušila jsem Ježíše a řekla: „Ježíši, má Lásko, jak šťastné byly ty časy, a ještě šťastnější ti lidé, kteří se k Tobě mohli přiblížit, pokud chtěli. Mluvit s Tebou a být s Tebou!“ A Ježíš: „Ach, má dcero, jen Má Vůle přináší pravé štěstí! Jedině Ona uzavírá v duši všechna dobra a dělá ze sebe korunu kolem duše a dělá ji královnou pravého štěstí. Pouze tyto duše budou královnami mého Trůnu, protože se rodí z Mé Vůle. Je pravda, že tito lidé nebyli šťastní. Mnozí Mě viděli, ale nepoznali, protože v nich nesídlila Má Vůle jako střed života. Proto, i když Mě viděli, zůstávali nešťastní. Pouze ti, kteří obdrželi dobro, a přijetím semínka Mé Vůle do svého srdce, se připravili k přijetí dobra, vidět Mě vzkříšeného.

A teď, zázrakem Mého Vykoupení bylo Vzkříšení, které korunovalo Mé Lidství víc než zářivé Slunce, takže i Mé nejmenší skutky zazářily takovým leskem a úžasem, že ohromily nebe i zemi. Vzkříšení bude počátkem, základem a naplněním všech dober. Bude korunou a slávou všech blažených. Mé Vzkříšení je pravým Sluncem, které důstojně oslavuje Mé Lidství. Je Sluncem katolického náboženství. Je slávou každého křesťana. Bez Zmrtvýchvstání by to bylo jako nebe bez Slunce, bez tepla a bez života.

Nyní, Mé Vzkříšení je symbolem duší, které budou tvořit svou svatost v Mé Vůli. Svatí minulých staletí symbolizují mé Lidství. Ačkoli se podrobili, neměli nepřetržité působení v Mé Vůli. Proto neobdrželi znamení Slunce mého Vzkříšení, ale znamení skutků Mého Lidství před Mým Vzkříšením. Proto jich bude mnoho. Téměř jako hvězdy budou tvořit krásnou ozdobu nebe Mého Lidství. Svatých živých v Mé Vůli, kteří budou symbolizovat Mé Vzkříšené Lidství, však bude málo. Ve skutečnosti, mnoho zástupů a davů lidí vidělo Mé Lidství, ale jen málo z nich vidělo mé Vzkříšené Lidství. Jen věřící, ti, kteří byli nejvíce připraveni. A mohu říci, jen ti, kteří obsahovali semínko Mé Vůle. Když by totiž toto semeno neměli, chyběl by jim

potřebný zrak, aby byli schopni vidět Mé vzkříšené a slavné Lidství, a být tak diváky mého výstupu na nebesa. Tedy, Mé Vzkříšení symbolizuje svaté, kteří žijí v Mé Vůli. A to právem. Protože každý čin, každé slovo, každý krok atd., který se děje z Mé Vůle je Božské Vzkříšení, které duše přijímá. Je otiskem slávy, který se do ní otiskuje. Je vycházením ze sebe samé, aby vstoupila do Božství, kde se skrývá v zářivém slunci Mé Vůle a tam miluje, pracuje, myslí. Co je na tom zázračného, jestliže duše zůstává plně vzkříšená a ztotožněná se samotným Sluncem mé Slávy a symbolizuje mé Vzkříšené Lidství?

Ale jen málo je těch, kteří se k tomu odhodlají, protože i ve svatosti, duše chtějí něco pro své vlastní dobro. Zatímco svatost života v Mé Vůli nemá nic vlastního. Vše je od Boha. Duše potřebují příliš mnoho, aby se k tomu odhodlaly. Zbavit se svého vlastního dobra. Proto jich nebude mnoho.

Nepatříš mezi mnohé, ale mezi několik málo. Proto buď vždy pozorná k tomu volání a k tvému pravidelnému letu.“

19. dubna 1919

Ježíš udělal pro každou duši vše, co měla udělat vůči svému Stvořiteli.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu. Cítila jsem se celá sklíčená a můj vždy milý Ježíš, který ke mně přišel, mě sevřel, položil mi ruku na krk a řekl mi: „Má dcero, co se děje? Tvé trápení tíží Mé Srdce a probodává Mě víc než mé vlastní bolesti. Ubohá dcero, mnohokrát jsi se Mnou cítila a vzala jsi mé bolesti na sebe. Nyní chci Já cítit s tebou a vzít tvou bolest na sebe.“ A celou mě přitiskl ke Svému Srdci, vytáhl mě mimo mne a dodal: „Buď veselá, má dcero. Pojď do Mé Vůle, abys mohla lépe pochopit a vidět vše, co Mé Lidství vykonalo pro dobro tvorů.“

Nevím, jak říct, co všechno jsem pochopila. V mnoha případech mi chybí slova. Řeknu jen to, co mi řekl můj sladký Ježíš: „Má dcero, Mé Lidství bylo jediným nástrojem, který znovu uspořádal harmonii mezi Stvořitelem a stvořením. Udělal jsem pro každou duši vše, co měla udělat vůči svému Stvořiteli, nevyjímaje ani ztracené duše, protože jsem měl vzdát Otci plnou Slávu, Lásku a Zadostiučinění za všechny stvořené věci. S tímto jediným rozdílem: Duše, které nějakým způsobem plní své povinnosti vůči Stvořiteli – téměř nikdo nedosáhne uspokojení všech – spojují svou slávu s Mou a vše, co dělají, zůstává jakoby naroubováno na Mne. Zatímco ty ztracené zůstávají jakoby vyprahlými údy, protože v nich schází životní síly, nejsou způsobilé k přijetí jakéhokoli štěpu Dobra, které jsem pro ně vykonal. Jsou vhodné pouze ke spálení ve věčném ohni. Proto Mé Lidství obnovilo ztracenou

harmonii mezi tvory a Stvořitelem a zpečetilo ji za cenu krve a neslýchaných bolestí.“

4. května 1919

Ježíš má svůj trůn na zemi v tom, kdo žije v Jeho vůli.

Žiji uprostřed strádání a hořkosti. Mou jedinou silou a životem je Vůle mého Ježíše. Můj sladký Ježíš se na chvíli zjevil v mém nitru, celý utrápený a zamyšlený, a rukou si držel čelo. Když jsem Ho viděla tak sklíčeného, řekla jsem Mu: „Ježíši, co se děje – proč jsi tak utrápený a zamyšlený?“ On se na mě podíval a řekl mi: „Ach, dcero, z hloubi tvého srdce rozdělují osud světa. Tvé srdce je Středem mého Trůnu na zemi. A ze svého středu hledím na svět, na to šílenství tvorů, na propast, kterou připravují, zatímco Já jsem odložen stranou, jako bych pro ně nic neznamenal. Tak jsem nucen odejmout světlo nejen milosti, ale i samotného přirozeného rozumu, abych je zmátl a nechal je dotknout se vlastníma rukama toho, co člověk je a co člověk může udělat. A z nitra tvého srdce se na něj dívám a pláču a modlím se za nevděčného člověka. Chci, abys spolu se mnou plakala, modlila se a trpěla pro mou úlevu a společnost.“

A já: „Můj ubohý Ježíši, jak moc s Tebou cítím! Ach, ano, budu plakat a modlit se spolu s Tebou! Ale řekni mi, má Lásko, jak je možné, že mé srdce je středem Tvého Trůnu na zemi, když je tolik dobrých duší, v nichž přebýváš – a já jsem tak špatná?“ A On dodal: „I v nebi mám také střed svého Trůnu, ačkoli jsem životem každého Blahoslaveného, a tím, že jsem životem každého Blahoslaveného, nevylučuji skutečnost, že mám Trůn, v němž jakoby v ústředním bodě přebývá celý můj Majestát, má Všemohoucnost, Nesmírnost, Krása, Moudrost atd. Neboť každý Blahoslavený je nemůže pojmout – nemá schopnost pojmout celou Nesmírnost Mé Bytosti. Stejně tak mám svůj střed na zemi. Ačkoli přebývám i v jiných, mám Svůj ústřední bod, z něhož rozhoduji, prikazuji, působím, konám dobro, trestám – což v jiných Svých příbytcích nedělám. A víš, proč jsem si jako ústřední bod vybral právě tebe? Protože jsem si tě vybral, abys žila v Mé Vůli. A ten, kdo žije v Mé Vůli, je schopen Mě zcela obsáhnout jako Můj ústřední bod, protože žije ve středu Mé Bytosti a Já žiji ve středu jeho Bytosti. Ale zatímco žiji v jeho středu, žiji, jako bych byl ve Svém vlastním středu. Na druhou stranu ten, kdo nežije v Mé Vůli, Mě nemůže zcela obsáhnout. Proto v něm mohu nanejvýš přebývat, ale ne postavit Svůj Trůn. Ach, kdyby všichni pochopili, jak velké dobro je žít v Mé Vůli, soupeřili by! Ale běda – jak málo z nich to chápe a žije více v sobě než ve Mně.“

8. května 1919

Příčina a nutnost bolestí, které Božství dalo Ježíšovu Lidství. Důvod, proč otálel s jejich zveřejněním.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o bolestech mého zbožňovaného Ježíše, zvláště o těch, které Jeho Božství způsobilo Nejsvětějšímu Lidství našeho Pána. Mezitím jsem se cítila vtahována do Srdce mého Ježíše, a účastnila jsem se bolestí Jeho Nejsvětějšího Srdce, jež Ho, Jeho Božství, přimělo trpět v průběhu Jeho život na zemi. Tyto bolesti se velmi liší od těch, které blahoslavený Ježíš vytrpěl v průběhu Svého umučení z rukou Židů. Jsou to bolesti, které téměř nelze popsat. Z toho mála, co jsem na nich sdílela, mohu říci, že jsem cítila ostrou, hořkou bolest, doprovázenou trhlinou v samotném srdci, takovou, až jsem cítila, že skutečně umírám. A pak mi Ježíš, zázračným projevem Své Lásky, dal znovu život.

Potom, co jsem trpěla, mně můj sladký Ježíš řekl: „Dcero mých bolestí, věz, že bolesti, které Mi způsobili Židé, byly stínem těch, které Mi dalo Božství. A to bylo podle práva, aby bylo přijato plné zadostiučinění. Tím, že člověk hřeší, uráží Nejvyšší Velebnost nejen navenek, ale i vnitřně. A ve svém nitru hyzdí Božskou část, která do něj byla vložena při jeho stvoření. Proto se hřích utváří nejprve v nitru člověka a pak přichází ven. Ba co víc, mnohdy to, co vychází ven, je nejmenší část. Zatímco největší část zůstává v jeho nitru. Nuže, tvorové nebyli schopni proniknout do Mého nitra a přimět Mě, abych bolestmi uspokojil Slávu Otce, kterou mu tolika vnitřními přestupky odepřeli. Tím spíše, že tato provinění zraňovala nejušlechtlejší část stvoření. Tedy intelekt, paměť a vůli, v níž je vtisknut Božský Obraz. Kdo tedy měl vzít na sebe tento úkol, když tvor byl neschopný? Proto bylo téměř nezbytné, aby tento závazek na sebe vzalo samo Božství a stalo se Mým milujícím katem – ale náročnějším, i když milujícím – aby se dostalo plného zadostiučinění za všechny hříchy spáchané v nitru člověka.

Božství chtělo úplné dílo a plné zadostiučinění (za hříchy) stvoření, a to jak vnitřní, tak vnější. Proto jsem v utrpení, které mi připravili Židé, uspokojil vnější slávu Otce, kterou mu stvoření odebrala. V utrpení, které mi dalo Mé Božství v průběhu celého Mého Života, jsem uspokojil Otce za všechny vnitřní hříchy člověka. Z toho můžeš pochopit, jak bolesti, které jsem vytrpěl z rukou Božství, daleko předčily bolesti, které Mi dali tvorové. Ba co víc, téměř se nedají srovnat a jsou méně přístupné stvořené mysli. Podobně jako je velký rozdíl mezi nitrem a vnějškem

člověka, tak mnohem větší je rozdíl mezi bolestmi, které Mi způsobilo Mé Božství, a těmi, které Mi způsobili tvorové v poslední den Mého Života. Ty první byly kruté, bolestivé, nadlidské rány, schopné Mi způsobit smrt. A to opakovanou smrt v mých nejintimnějších částech, jak duše, tak těla. Nebylo Mi ušetřeno ani jedno vlákno. Druhé bolesti byly hořké, ale ne trhání, schopné Mi při každé bolesti způsobit smrt. Ale Božství mělo Moc a Vůli tak učinit.

Ach, kolik mě člověk stojí! Ale člověk, nevděčný, se o Mne nestará. Nesnaží se pochopit, jak moc jsem ho miloval a jak moc jsem pro něj trpěl. A to do té míry, že ani nepochopil, co všechno jsem snášel v Utrpení, které Mi tvorové způsobili. A když nechápu to nejmenší, jak mohou pochopit to největší, co jsem pro ně vytrpěl? Proto otálím s odhalením nesčetných a neslýchaných bolestí, které Mi Božství kvůli nim dalo.

Ale, Má Láska se chce vylévat a přijímat lásku na oplátku. Proto tě volám v nesmírnosti a výšce Mé Vůle, kde všechny tyto bolesti působí. A nejenže se jich účastníš, ale ve jménu celé lidské rodiny je ctíš a oplácíš láskou. A spolu se mnou nahrazuješ vše, co tito tvorové dluží. Ale k mé nejvyšší bolesti a velké škodě jich samých, na to nemyslí.“

10. května 1919

Božský život trvá v duši tak dlouho, dokud je v ní Boží Vůle.

Byla jsem velmi sklíčená a téměř jsem se obávala svého špatného stavu, a Ježíš, který mě chtěl rozptýlit od přemýšlení o sobě, mi řekl: „Má dcero, co děláš? Myšlení na sebe tě nutí odejít z Mé Vůle. Copak nevíš, že Božský Život v tobě trvá tak dlouho, dokud je v tobě Má Vůle? A že jakmile má Vůle ustane, ustane i Božský Život a ty si vezmeš zpět svůj lidský život? Krásná výměna, co děláš! Totéž se děje s poslušností. Dokud panuje poslušnost, život toho, kdo přikazoval, trvá v tom, kdo poslouchá. Jakmile poslušnost přestane, člověk si vezme zpět svůj vlastní život.“

Pak, jako by si povzdechl, dodal: „Ach, ty nevíš, jakou zkázu svět zakusí! Všechno, co se dosud stalo, lze nazvat hrou ve srovnání s tresty, které přijdou. Neukazuji ti je všechny, abych tě příliš nermoutil. A když vidím lidskou tvrdohlavost, zůstávám jakoby schovaný v tobě. A ty se modli spolu se Mnou a nechtěj myslet na sebe.“

16. května 1919

Účinky činů konaných v Boží Vůli. Slunce je obrazem těchto činů.

Přemýšlela jsem: „Jak je možné, že jeden jediný skutek vykonaný v Boží Vůli se rozmnožuje na tolik, že působí dobro všem?“ V tu chvíli se můj sladký Ježíš pohnul v mém nitru a světlem, které mi poslal do mysli, mi řekl: „Má dceru, obraz toho najdeš ve Slunci. Jedno je Slunce – jedno teplo, jedno světlo. Přesto se toto Slunce množí v každém, a dává každému své světlo a teplo, podle různých okolností. Pro člověka, je světlem každého oka, každého činu, každého kroku. a pokud tvor mění činnost nebo cestu, světlo ji následuje, i když je Slunce jen jedno. Slunce se množí v celé přírodě a dává své různé účinky každé věci. Při svém východu zkrášluje celou přírodu a jeho světlo, násobící se v nočním mrazu, tvoří rosu, která pokrývá všechny rostliny stříbrným pláštěm, který dává tolik lesku a krásy celé přírodě, až to udivuje a okouzluje lidský pohled. Tak moc, že člověk, při vši své pracovitosti, není schopen vytvořit jedinou kapku rosy... Dále: květinám dává barvu a vůni – a nejen jednu barvu, ale každé z nich její vlastní výraznou barvu a vůni. Svým světlem a teplem dává sladkost a zrání plodům – a každému plodu jinou sladkost. Plodí a dává růst dalším rostlinám, ačkoli Slunce je jedno. Proto celá příroda získává život ze Slunce, a každá věc má svůj vlastní účinek, který se k ní hodí.

Nyní, jestliže to dokáže Slunce, protože je vysoko a stává se životem celého stvoření, které žije dole – ačkoli Slunce je jedno – tím spíše to platí pro činy konané v Mé Vůli, protože duše stoupá ve Mně a působí ve výšce Mé Vůle. Více než Slunce se staví jako strážce všech tvorů, aby jim dávala život. Ačkoli je čin jeden, vystřeluje na všechny tvory jako Slunce a některé zkrášluje, jiné oplodňuje milostí, u jedněch rozpouští chlad, u jiných obměkčuje srdce, některým odstraňuje temnotu, jiné očišťuje a spaluje. Každému dává jiné účinky, které jsou potřebné, podle větších či menších dispozic každého z nich.

To se děje i se Sluncem, které svítí na vašem obzoru. Je-li půda neplodná, Slunce dává rostlinám jen malý vzrůst. Pokud tu není semínko květu, tak ho Slunce, se vším svým světlem a teplem, nepřiměje růst. Nezačne-li člověk sám pracovat, od Slunce nic nezíská. Proto Slunce vytváří ve Stvoření statky podle plodnosti zemí a podle postoje člověka. Stejně tak, i když tyto úkony v Mé Vůli probíhají pro dobro všech, působí podle dispozic každého z nich a podle postoje duše, která žije v Mé Vůli. Tak je každý další úkon vykonaný v Mé Vůli dalším Sluncem, které svítí na všechny tvory.“

Poté jsem se snažila splynout se svým Ježíšem, s Jeho Vůlí, znásobit své myšlenky v Jeho, abych napravila a nahradila všechny stvořené inteligence, minulé, současné i budoucí. A ze srdce jsem řekla svému Ježíši: „Jak ráda bych Ti svou myslí vzdala veškerou slávu, čest a zadostiučinění za celou lidskou rodinu, dokonce i za ztracené duše, které Ti je svým vlastním rozumem nevzdaly.“ A On, potěšen, mě políbil na čelo a řekl mi: „A já, svým polibkem, pečetem všechny tvé myšlenky Mými, abych v tobě vždycky nacházel všechny stvořené mysli a přijímal v jejich jménu nepřetržitou Slávu, Čest a Zadostiučinění.“

22. května 1919

V éře života v Boží vůli duše dokončí Slávu Boží na straně stvoření.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, bloudila moje malá mysl ve svaté Boží Vůli a, nevím jak, pochopila jsem, že stvoření nedává Bohu slávu, kterou je povinno dávat. A cítila jsem se rozhořčená. A můj sladký Ježíš, chtěje mě poučit a utěšit, mi skrze intelektuální světlo řekl: „Má dcero, všechna Má díla jsou úplná, proto i sláva, kterou Mi musí stvoření vzdát, bude úplná. Poslední den nenastane, dokud Mi celé stvoření nevzdá čest a slávu, kterou jsem sám chtěl a ustanovil, a co Mi někteří nedávají, přebírám od jiných. V nich zdvojnásobuji milosti, které ode Mne jiní odmítají, a od nich přijímám dvojnásobnou lásku a slávu. Jiným podle jejich dispozic dávám milosti, které bych dal deseti, jiným ty, které bych dal stovce, dalším ty, které bych dal tisíci. Někdy dávám milosti, které bych dal městům, provinciím, a dokonce celým královstvím. A ty mě milují a vzdávají mi slávu za deset, za sto, za tisíc atd. Tímto způsobem je Má sláva na straně stvoření dovršena. A když vidím, že to stvoření navzdory své dobré vůli nedokáže, vtahuji ho do své Vůle, v níž nachází ctnost rozmnožit jeden jediný čin tolikrát, kolikrát chce, a vzdává Mi slávu, čest a lásku, kterou Mi ostatní nedávají.

Proto připravuji éru Života v Mé Vůli. A za všechno, co stvoření v minulých generacích neudělala a neudělají, v této éře Mé Vůle dovrší lásku, slávu a čest celého Stvoření a Já jim dám ohromující a neslýchané milosti. Proto tě volám, abys žila v Mé Vůli, a šeptám ti do ucha: „Ježíši, kladu ti k nohám klanění, poddanství celé lidské rodiny. Vkládám ti do Srdce „*Miluji Tě*“ všech. Na tvé rty tisknu svůj polibek, abych zpečetil polibek všech generací. Svírám tě svými pažemi, abych tě sevřel pažemi všech, abych ti přinesl slávu všech skutků všech tvorů...“. A cítím v tobě zbožňování, to „*miluji Tě*“, polibek atd. celé lidské rodiny. Jak bych ti mohl nedat lásku, polibky, milosti, které bych chtěl dát ostatním?

Ted', věz má dcero, že to, co stvoření dělá na zemi, je kapitál, který tvoří pro Nebe. Proto když udělá málo, bude mít málo. Když hodně, bude mít hodně. Kdyby Mě někdo miloval a oslavoval za deset, dostane desetkrát víc radostí. Což odpovídá stejnému množství slávy, a bude Mnou milován desetkrát víc. Kdyby Mě jiný miloval a oslavoval za sto a za tisíc, obdrží radost, lásku a slávu za sto a za tisíc. Takto dám Stvoření vše, co jsem se rozhodl dát, a stvoření mi dá vše, co od něj musím dostat. A Má Sláva bude dovršena ve všem.“

24. května 1919

Duše, v níž přebývá Ježíš, pocít'uje to, co jí svět posílá: tvrdost, temnotu, hříchy atd.

Cítila jsem se velmi sklíčená a ztrápená kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše a z celého srdce jsem Mu říkala: „Přijď, můj Živote, bez Tebe cítím, že umírám – ale neumřu jednou, spíše umírám neustále! Přijď, už nemohu dál, už nemohu!“ Můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a já cítila, jak intenzivně líbá mé srdce. Pak se mi odhalil a řekl: „Má dcero, pocítil jsem neodolatelnou potřebu vylít ti svou lásku“ A já hned: „Ježíši, jak moc mě nutíš trpět! Nedostatek Tebe mě zabíjí. Všechny ostatní bolesti by byly nicotné, nebo spíše úsměvy a polibky od Tebe, ale Tvoje nepřítomnost je smrt bez slitování. Ach, Ježíši! Ježíši, jak ses změnil!“ A On, mě přerušil a řekl mi: „Dcero Mé Lásky, nechceš se přesvědčit, že se dívám na svět skrze tebe. A protože v tobě přebývám, jsi nucena pocít'ovat to, co mi svět posílá – tvrdost, temnotu, hříchy, běsnění Mé Spravedlnosti atd. Proto místo toho, abys myslela na Můj nedostatek, musíš myslet na to, jak Mě bránit před zlem, které Mi posílají tvorové, a jak zlomit běsnění Mé Spravedlnosti. Tak v tobě zůstanu chráněný a tvorové budou zasaženi méně.“

4. června 1919

Aby bylo Vykoupení dokonáno, měl Ježíš trpět nespravedlností, nenávisť, výsměchem; a protože Božství Mu nebylo schopno tyto bolesti poskytnout, proto v posledních dnech svého smrtelného života vytrpěl Utrpení z rukou tvorů.

Přemýšlela jsem o utrpení mého vždy milého Ježíše, zvláště když se ocitl v bouři bičů, a říkala jsem si: „Kdy Ježíš trpěl víc – v bolestech, které mu Božství dávalo snášet po celou dobu jeho života, nebo v poslední den z rukou Židů?“ A můj sladký Ježíš mi světlem, které poslal mému rozumu, řekl: „Má dcero, bolesti, které Mi dalo Božství, daleko převyšují ty, které Mi dali tvorové. A to jak silou, tak

intenzitou, množstvím i délkou trvání. Nicméně, nebyla v tom nespravedlnost ani nenávist, ale Nejvyšší Láska a shoda ze strany všech tří Božských Osob v závazku, který jsem na sebe vzal a který Mi Otec udělil s Nejvyšší Láskou. A to zachránit duše za cenu utrpení a tolika smrtí za tolik tvorů, kolik jich vyjde na světlo Stvoření.

Nespravedlnost a nenávist v Božství neexistují a ani existovat nemohou. Proto Mě nemohlo přimět, abych trpěl těmito bolestmi. Člověk však hříchem spáchal nejvyšší nespravedlnost, nenávist atd. A abych zcela oslavil Otce, měl jsem trpět nespravedlnost, nenávist, posměšky atd. Proto jsem v posledních dnech svého smrtelného Života vytrpěl ze strany tvorů utrpení, v němž bylo nespravedlností, nenávisti, posměšků, pomsty a ponížení, kterých proti Mně použili tolik, aby mé ubohé Lidství zachytilo opovržení od všech, až do té míry, že jsem nevypadal jako člověk. Znetvořili mě natolik, že byli sami zděšeni, když se na Mě dívali. Byl jsem opovržením hodný a odmítnutý všemi. Proto jsem je mohl nazvat dvěma odlišnými Utrpeními.

Tvorové by mi nemohli dát tolik smrtí a bolestí, za tolik stvoření a tolik hříchů, kolik by spáchali. Nebyli toho schopni. Proto na sebe Božství vzalo tento závazek, ale s nejvyšší Láskou a souhlasem na obou stranách. Kromě toho Božství nebylo schopno nespravedlnosti atd. A tak to převzali tvorové a já jsem ve všem dokončil Dílo Vykoupení. Jak moc Mne duše stály – proto je tolik miluji!“

Jindy jsem si říkala: „Můj milovaný Ježíš mi řekl tolik věcí, a já – byla jsem pozorná při plnění všeho, čemu mě učil? Ach, jak jsem skrovná v tom, abych Ho potěšila! Jak se cítím ve všem neschopná! A tak se jeho mnohá učení stanou mým odsouzením.“ A můj sladký Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, proč se trápíš? Učení tvého Ježíše ti nikdy nebude sloužit k odsouzení. I kdybys udělala jen jednou to, co jsem tě naučil, stejně bys umístila hvězdičku na nebi své duše. Ve skutečnosti, tak jako jsem rozšířil nebe nad lidskou přirozeností a moje „FIAT“ ji posázelo hvězdami, stejně tak jsem rozšířil nebe v hloubi duše. A „FIAT“ dobra které koná – protože každé dobro je plodem Mé Vůle – přichází ozdobit toto nebe hvězdami. Pokud tedy vykoná deset dober, umístí na něj deset hvězd. Pokud tisíc, pak tisíc hvězd ... Proto raději mysl na opakování mého učení, jak jen to půjde, abys posázela nebe své duše hvězdami, aby nebylo horší než nebe, které září nad tvým obzorem. A každá hvězda ponese znak učení tvého Ježíše. Jak velkou poctu Mně vzdáš!"

16. června 1919

Bez kříže není svatosti. Žádnou ctnost nelze získat bez spojení s bolestí.

V duchu jsem si říkala: „Kde jsou ty bolesti, o kterých mi můj sladký Ježíš řekl, že mi je nechá sdílet. Zatímco já netrpím téměř nic?“ A můj vždy milý Ježíš mi řekl: „Má dcero, jak se klameš! Ty počítáš fyzické bolesti, já počítám fyzické i morální bolesti. Pokaždé, když jsi Mne byla zbavena, to byla smrt, kterou jsi cítila, a Já jsem cítil, že jsem byl odškodněn za mnoho smrtí, které si stvoření dávají hříchem – a ty jsi měla účast na mnoha smrtích, které jsem vytrpěl. Když jsi cítila chlad – to byla další malá smrt, kterou jsi pocítovala, a ty jsi sdílela chlad těch tvorů, kteří by chtěli ochladit Mou lásku. Ale Má Láska, vítězí nad jejich chladem, vstřebává jej do Mne, abych pocítil smrt z jejich chladu. A Já jim dávám vroucnější lásku. A tak je to i se všemi tvými dalšími bolestmi. Byly protikladem zla těch stvoření. A jako mnoho malých smrtí tě činily účastnou na Mé smrti.

A pak, copak nevíš, že Má Spravedlnost pozastavuje tvé bolesti, když je nucena kvůli zlu národů vylít nové tresty? Zlo bude tak vážné, až to bude děsivé. Víím, že je to pro tebe bolest, ale i já jsem měl stejnou bolest. Chtěl bych tvory osvobodit od všech bolestí, a to jak v čase, tak i na věčnosti, ale to mi Otcova Moudrost nedopřála, a tak jsem musel rezignovat. Chtěla bys snad překonat právě mé Lidství? Ach, dcero, žádný druh svatosti není bez Kříže! Žádnou ctnost nelze získat bez spojení s bolestmi. Věz však, že ti na lichvářský úrok splatím všechna tvá strádání, a dokonce i bolesti, které bys chtěla vytrpět, a nevytrpěla.“

27. června 1919

Srdce Ježíšovo: pramen slávy a milostí.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj milovaný Ježíš mi ukázal své Nejsvětější Srdce a řekl mi: „Má dcero, kolik ctností vykonávalo mé Srdce, tolik pramenů se v něm vytvořilo. A jak se tvořily, prýstily nesčetné potůčky, které se řinuly k nebi, důstojně oslavovaly Otce ve jménu všech, a opět z nebe kapaly pro dobro všech tvorů. Nyní, také když se tvorové cvičí ve ctnostech, vytváří ve svých srdcích malé prameny, z nichž vytékají jejich malé potůčky, které se kříží s mými a společně tryskají, oslavují nebeského Otce a sestupují k dobru všech. A vytvářejí takovou harmonii mezi nebem a zemí, že i andělé zůstávají v úžasu nad tím okouzlejícím pohledem. Buď pozorná při konání ctností mého Srdce, abys Mi umožnila otevřít prameny Mých Milostí.“

11. července 1919

Nebesa duše.

Prožívám nejhorší dny. Můj milovaný Ježíš se zjevuje málo nebo vůbec. Nebo jako záře blesku. Vzpomínám si, jak se jednou v noci zjevil jako unavený a vyčerpaný a jako by nesl v náručí svazek duší. A když se na mě podíval, řekl mi: „Ach, má dcero, vraždění, které oni způsobí, bude takové, a tak velké, že jen tento svazek duší, který nesu v náručí, bude zachráněn. Jakého šílenství člověk dosáhl! Ty se nenech rušit. Zůstaň věrná během mé nepřítomnosti. A po bouři ti oplatím i s úroky všechno to postrádání Mne. Zdvojnásobím Své návštěvy a Své Milosti.“ A téměř s pláčem zmizel. Je zbytečné vyprávět o trýzni mého ubohého srdce.

Další den, světlo téměř přelétající přede mnou, zůstalo v mé mysli, které říkalo, že stejně jako blahoslavený Ježíš roztáhl nebesa nad našimi hlavami, stejně tak rozšířil nebe v našich duších. Nebo spíše ne jedno, ale mnoho. Nebe je tedy naše mysl, nebe je náš zrak. Nebe je slovo, čin, touha, náklonnost, srdce. S tím rozdílem, že, vnější nebe se nemění. Hvězdy nepřibývají ani neubývají, zatímco Nebesa našeho nitra podléhají proměnám.

Tedy, pokud nebe naší mysli myslí svatým způsobem, tak se tvoří myšlenky, hvězdy, slunce a také vznikají krásné komety. A když je náš anděl vidí vznikat, vezme je a umístí je do nebe naší mysli. A je-li nebe naší mysli svaté, je pohled svatý, slovo, touha a tlukot srdce jsou svaté. Proto jsou pohledy hvězdami, slovo je světlem, touha je kometou, která se rozpíná, tlukot srdce je sluncem a každý ze smyslů zdobí své vlastní nebe. Na druhou stranu, pokud je mysl zlá, nic krásného nevzniká. Spíše se šíří taková temnota, že zastíňuje ostatní nebesa. A tak, pohled vysílá blesky neshovívavosti. Slovo hřmí rouháním. Touhy vrhají blesky brutálních vášní. Srdce vypouští ze svého lůna ničující krupobití na všechna díla stvoření. Ubohá nebesa, jsou temná – jak jsou žalostná!

6. srpna 1919

Přenechání duše v Bohu. Hodnota skutků vykonaných v Boží vůli.

Prožívám nejhorší dny. Mé ubohé srdce jako by zkamenělo bolestí z nedostatku Toho, kdo tvoří můj život, mé Vše. Ačkoli jsem rezignovala, přesto se neobejdu bez nářku k mému sladkému Ježíši, když, téměř letící, prochází přede

mnou. Nebo se pohybuje v mém nitru. Vzpomínám si, že během těchto nářků mi jednou řekl: „Opuštěnost ve Mně je obrazem dvou bystřin, každá z nich se vlévá do druhé s takovou silou, že se jejich vody smíchají a vytvářejí nejvyšší vodní vlny. A ty dosáhnou dotyku Nebes. A to tak, že koryto těchto bystřin zůstane suché. Hukot těchto vod, jejich šumění, je tak sladký a harmonický, že Nebe, když vidí, jak se ho tyto vody dotýkají, se cítí poctěno a září novou krásou. A svatí sborově říkají: „Tento sladký zvuk a uchvacující harmonie je duše, která se odevzdala Bohu. Jak krásná! Jak nádherná!““

Jindy mi řekl: „Čeho se bojíš? Odevzdej se do Mne a zůstaneš obklopena Mnou jako v kruhu, takže kdyby se přiblížili nepřátelé, příležitosti nebo nebezpečí, budou se muset vypořádat se Mnou, ne s tebou. A já za tebe budu zodpovídat. Opravdová odevzdanost ve Mně je odpočinkem pro duši a prací pro Mne. Pokud je duše neklidná, znamená to, že není zanechána ve Mně. Spravedlivou bolestí je neklid, pro toho, kdo chce žít sám, páchá na Mně velkou křivdu, a velkou škodu sobě.“

Jindy jsem naříkala ještě silněji a můj milovaný Ježíš, samá dobrota, mi řekl: „Dcero, uklidni se. Tento tvůj stav je prázdnota, která se tvoří při druhé přípravě nových trestů, které přicházejí. Přečti si dobře, co jsem tě přiměl napsat, a zjistíš, že ještě nenastaly všechny tresty. Kolik dalších měst bude zničeno! Národy se budou nadále stavit, jeden proti druhému... A Itálie? Její přátelské národy se stanou jejími nejzvrhivějšími nepřáteli. Proto měj trpělivost, má dcero. Až bude vše připraveno, aby se člověk vrátil, přijdu k tobě jako dřív a budeme se společně modlit a plakat za nevděčného člověka. Ty však – nikdy se nevzdaluj z Mé Vůle. Protože Má Vůle je věčná, vše, co se dělá v Mé Vůli, nabývá věčné, nesmírné, nekonečné hodnoty. Je to jako měna, která vzniká a nikdy se nevyčerpá. I ty nejmenší činy vykonané v Mé Vůli zůstávají zapsány nesmazatelnými znaky, které říkají: „Jsme věčné činy, protože Věčná Vůle nás oživila, utvořila a vykonala...“. Děje se to jako s hliněnou vázou, do níž se nalije tekuté zlato, a zlatník z tohoto roztaveného zlata tvoří zlaté předměty. Je snad možné, to, že by se zlato nenazývalo zlatem, protože bylo zkapalněno v té hliněné váze? Určitě ne. Zlato je vždycky zlatem, ať už je roztaveno v jakékoliv váze. Nuže, hliněná váza je duše. Má Vůle je zlato. Čin tvora působícího v Mé Vůli slučuje Mou Vůli s jeho. Ty se taví dohromady. Z této tekutiny Já, Božský zlatník, tvořím skutky z věčného zlata tak, že mohu říci, že jsou Mé, a duše může říci, že jsou její.“

3. září 1919

Splynutí s Ježíšem vyrovnává odškodnění.

Lamentovala jsem před svým sladkým Ježíšem nad svým špatným stavem a nad tím, že jsem zůstala jako neužitečná bytost, která nic dobrého nedělá. Jaký je tedy smysl mého života? A můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, smysl tvého života je mi znám a není na tobě, abys ho zkoumala. Věz však, že právě splynutí se Mnou každý den, a to mnohokrát denně, slouží k udržení rovnováhy všech odškodnění, protože jen ten, kdo vstupuje do Mne a bere ode Mne původ všeho, co dělá, může vyrovnat odškodnění všech a všeho. On může vyrovnávat Slávu Otce ze strany tvorů, protože věčný Počátek a věčná Vůle jsou ve Mně, a proto jsem byl schopen vyrovnávat vše: zadostiučinění, odčinění a úplnou Slávu nebeského Otce ze strany všech.

Proto když do Mne vstoupíš, přijdeš obnovit rovnováhu všech náhrad a Slávy Věčného Majestátu. Myslíš, že je to zanedbatelné? Necítíš snad sama, že se bez toho neobejdeš a že Já tě neopustím, dokud neuvidím, jak se noříš do každého z mých údů, abych od tebe obdržel zbytek všech náhrad, když dáváš sebe jako náhradu, ve jménu celé lidské rodiny? Snaž se Mi nahradit vše, jak jen můžeš. Kdybys věděla, kolik dobra svět získá, když duše bez stínu osobního prospěchu, ale jen z lásky ke Mně, vystoupí mezi nebe a zemi, a sjednocená se Mnou vyrovnává náhrady všech!“

13. září 1919

Duše musí zemřít svému vlastnímu životu, aby mohla žít z Ježíšova života.

Moje hořkost roste a já nedělám nic jiného, než že naříkám u svého vždy milujícího Ježíše, a říkám mu: „Slituj se, má lásko, slituj se. Copak nevidíš, jak jsem se oslabila? Cítím, že už nemám život, ani touhy, city ani lásku. Celé mé nitro je jakoby mrtvé. Ach, Ježíši, kde je ve mně ovoce tvých četných učení?“ Zatímco jsem to říkala, cítila jsem, že je můj sladký Ježíš blízko mě, a svazuje mě kolem dokola silnými řetězy. A říkal mně: „Má dcero, nejjistějším znamením a pečetím mého učení v tobě je, že necítíš nic svého. A není tedy život v Mé Vůli právě toto – rozpustit se ve Mně? Jak můžeš hledat své touhy, náklonnosti a jiné věci, když jsi je rozpustila v Mé Vůli? Má Vůle je nesmírná a k jejich nalezení je třeba příliš mnoho. A abys mohla žít ve Mně, je lepší nežít už ze svého vlastního života, jinak ukazuješ, že nejsi šťastná, když žiješ z Mého Života a jsi zcela rozpuštěná ve Mně.“

26. září 1919

Účinky stavu oběti.

Nedělám nic, ale naříkám ke svému milovanému Ježíši. A požehnaný Ježíš se nechal slyšet a řekl mi: „Má dcero, ten, kdo je obětí, musí být vystaven všem ranám Boží Spravedlnosti a musí v sobě pocítit bolesti tvorů a přísnost, kterou si tyto bolesti od Boží Spravedlnosti zaslouží. Ach, jak mé Lidství sténalo pod touto přísností! Nejen to, ale ze svého stavu strádání a opuštěnosti vidíš, jak jsou na tom tvorové se Mnou a jak se je Božská Spravedlnost právě chystá potrestat těmi nejstrašnějšími pohromami. Člověk dospěl do stavu naprostého šílenství a u šílenců je třeba použít nejtvrděších ran bičem.“ A já: „Ach, můj Ježíši, můj stav je příliš těžký. Kdybych neměla kouzlo Tvé Vůle, které mě udržuje jakoby pohlcenou, nevím, co bych dělala!“ A Ježíš: „Má Spravedlnost nemůže přijmout zadostiučinění od dvou. Proto tě to udržuje jakoby odstavenou od dřívějších bolestí. Ale protože poslušnost se projevovala i tehdy, když jsem chtěl, aby ses dostala do tohoto stavu, je to nyní poslušnost, která tě v něm chce stále držet. To je důvod, proč to pokračuje. Nicméně, něco je vždy před Boží Spravedlností – že tvor chce dělat své dílo. Ty se přesto nikam neodchyluj, a potom uvidíš, co pro tebe tvůj Ježíš udělá.“

8. října 1919

Účinky důvěry v Ježíše.

Pokračovala jsem v obvyklém stavu bolestí a strádání. Trávila jsem ho s Ježíšem téměř v tichosti, zcela zanechaná v Něm jako malé dítě. Pak se zjevil v mém nitru můj sladký Ježíš a mi řekl: „Má dcero, důvěra ve Mne je malým obláčkem světla, do něhož zůstává duše zahalena tak, že z ní mizí všechny obavy, všechny pochybnosti, všechny slabosti. Ve skutečnosti nejenže důvěra ve Mne tvoří tento obláček světla, který ji zcela zahrnuje, ale živí ji protichůdnými pokrmy, které mají tu vlastnost, že rozptylují všechny strachy, pochybnosti a slabosti.

Skutečně, důvěra ve Mne rozptyluje strach a živí duši čistou láskou. Odstraňuje pochybnosti a dává jí jistotu. Zbavuje ji slabosti a dává jí sílu. Ba co víc, činí ji tak smělou ke Mně, že se přitiskne na má prsa – a saje a saje, a krmí se. ani nechce žádnou jinou potravu. A pokud vidí, že, při sání nic neteče – a já to dovolím abych v ní vzbudil co největší důvěru – neunaví se, ani se neodtrhne od mých prsou. Naopak, saje silněji, naráží hlavou na mou hrud', zatímco se Sobě smějí, a nechávám ji.

Důvěřující duše je Můj úsměv a Moje zábava. Ten, kdo Mi důvěřuje, Mne miluje, váží si Mě, věří, že jsem bohatý, mocný, nesmírný. Na druhé straně ten, kdo Mi nedůvěřuje, Mne ve skutečnosti nemiluje, zneuctívá Mě, věří, že jsem chudý, bezmocný, malý... Jaká to urážka Mé Dobroty!“

15. října 1919

Život v Boží Vůli s sebou přináší stav bezpečí.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlela jsem: „Jak je to možné? Jsem tak špatná, v ničem nejsem dobrá. Při postrádání mého Ježíše jsem se snížila do takového stavu že by i kameny plakaly – kdyby to bylo vidět. Ale navzdory tomu, žádné pochybnosti, žádné obavy, ani ze soudu, ani z pekla... Jak strašný je můj stav!“

Zatímco jsem o tom přemýšlela, Můj milovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: „Má dceru, jakmile duše vstoupí do Mé Vůle a rozhodne se v ní žít, všechny pochybnosti a obavy z ní odejdou. Děje se to jako s dcerou krále, která, bez ohledu na to, kolik lidí říká, že není dcerou svého otce, na to nedbá. Naopak, pokračuje v cestě, hrdá, a všem říká: „Je zbytečné, abyste tvrdili opak, nebo ve mně vyvolávali pochybnosti a obavy. Já jsem pravá králova dcera – on je můj otec. Žiji s ním, ba co víc, samotné jeho království je moje...“

Proto mezi mnohá dobra, která život v Mé Vůli přináší, patří také stav bezpečí. A protože si sama přivlastňuje všechno, co je Moje, jak by se mohla bát o své bohatství? Proto strach, pochybnosti, peklo, ztratily cestu a nemohou najít dveře, cestu, klíč, aby vstoupily do duše. Ba co víc, jakmile duše vstoupí do Božské Vůle, svlékne se sama ze sebe a Já ji oblékám do Sebe, do královského roucha a toto roucho ji ozdobí pečeti, že ona je Má dcera. Mé království je její, stejně tak, jako je Moje. A při hájení našeho práva, se účastní souzení a odsuzování druhých. Proto tedy, jak můžeš chtít, jít chytat (nabírat) strach?“

3. listopadu 1919

Účast na bolestech stavu Oběti Ježíšovy.

Byla jsem znepokojená mým špatným stavem... Bolest z Jeho postrádání mě děsí, ačkoli zůstávám klidná, a celá opuštěná ve svém sladkém Ježíši. Nebe se mi zdá být zavřené. Pokud jde o zemi – je to už tak dlouho, že jsem ji ani nepoznala. A protože ji neznám, jak mohu doufat v pomoc? A tak, nemám ani sladkou naději, že

bych mohla doufat v pomoc od lidí tohoto ubohého světa. Kdybych neměla sladkou naději ve svém Ježíši, v mém Životě, v mém Všem, v mé jediné a výhradní podpoře, nevím, co bych dělala.

Potom, když viděl, že už dále nemohu, přišel můj vždy milý Ježíš, a položil mi svou svatou ruku na čelo, aby mi dodal sílu, a řekl mi: „Ubohá dcero! Dcero mého Srdce a mých bolestí – odvahu, neklesej na mysli. Nic pro tebe neskončilo. Naopak, když se zdá, že je konec, pak to začíná. Nic z toho, co si myslíš, není pravda. Přesněji řečeno, tvůj současný stav není ničím jiným než jedním bodem stavu Oběti Mého Lidství. Ach, kolikrát se Mé Lidství ocitlo v těchto bolestných omezeních! Bylo ztotožněno s Mým Božstvím, ba co víc, bylo s Ním jedno. Přesto, Moje Božství, které mělo v ruce veškerou Moc a požadovalo odčinění za celou lidskou rodinu, mi dalo pocítit odepření, zapomnění a tvrdost, odloučení, které si celá lidská přirozenost zasloužila.

Byly to pro Mne ty nejtrpčí bolesti, a čím více jsem se ztotožňoval s Božstvím, tím bolestnější pro Mne bylo pocítovat odloučení a zároveň být sjednocen. Být milován, a cítit se zapomenut. Být ctěn, a zakoušet zapření. Svatý, a vidět se pokrytý všemi hříchy ... Jaký kontrast! Jaká bolest! Až taková, že bylo zapotřebí zázraku Mé Všemohoucnosti, abych to mohl vytrpět.

Nyní chce moje Spravedlnost obnovit tyto bolesti Mého Lidství. A kdo by je tedy mohl cítit, když ne ten, kdo je se mnou ztotožněn, poctěn až do té míry, že je povolán žít na vrcholu Mé Vůle, kde z Jejího středu bere všechny části všech generací, spojuje je dohromady, a odškodňuje Mě, miluje Mě, zastupuje všechny tvory, a přitom cítí zapomnění, popření, a odloučení od Toho, který jediný tvoří její vlastní život? To jsou bolesti, které dokáže vypočítat jen tvůj Ježíš. Ale za určitých okolností jsou pro Mne nezbytné, a to tak moc, že jsem nucen tě ve Mně více skrývat, abys nepocítila všechnu hořkost té bolesti. A zatímco tě skrývám, opakuji, co vykonalo a vytrpělo Mé Lidství.

Proto se upokoj, tento stav skončí, abys mohla přejít k dalším stupňům Mého Lidství. A když cítíš, že už dál nemůžeš, odevzdej se více do Mne. A pocítíš, jak se tvůj Ježíš modlí, trpí, odškodňuje. A ty – následuj Mne. Já budu hercem a ty divákem. A když se budeš cítit zotavená, převezmeš roli herce, a já diváka. A tak, se budeme vzájemně střídat.“

6. prosince 1919

V Boží vůli duše dává Bohu lásku, kterou mu ztracené duše nedávají. Při stvoření člověka mu Bůh ponechal svobodu a dal mu sílu konat dobro, které chce.

Necítím sílu psát o svých bolestných osudech. Řeknu jen pár slov, která mi sdělil můj sladký Ježíš a která mě ani nenapadlo dát na papír. Ale Ježíš mi to vytýká, a přiměl mě, abych se rozhodla to všechno napsat.

Tedy, vzpomínám si, jak jsem jednou v noci adorovala svého Ukřižovaného Ježíše a říkala Mu: „Má Lásko, ve Tvé Vůli nacházím všechna pokolení a ve jménu celé lidské rodiny se Ti klaním, líbám Tě, dělám nápravu Tobě za všechny. Dávám Tvé Rány a Tvou Krev všem, aby všichni mohli nalézt svou spásu. A pokud ztracené duše již nemohou mít z Tvé Nejsvětější Krve užitek ani Tě milovat, беру ji místo nich, abych učinila to, co ony měly učinit. Nechci, aby tvá Láska zůstala ze strany tvorů v čemkoli ošizena. Chci Tě odškodnit, napravit, milovat Tě za všechny, od prvního do posledního člověka...“.

Zatímco jsem to a další věci říkala, můj sladký Ježíš mi natáhl ruce kolem krku, stiskl mě celou a řekl mi: „Má dcero, ozvěno mého Života, zatímco ses modlila, mé Milosrdenství měklo a má Spravedlnost ztrácela ostrost – a to nejen v přítomném čase, ale i v budoucnosti, protože tvá modlitba zůstane v činnosti v Mé Vůli. Díky ní bude mé změkčené Milosrdenství proudit hojněji a má Spravedlnost bude méně přísná. Nejen to, ale budu cítit tón lásky ztracených duší, a mé Srdce k tobě pocítí lásku zvláštní něhy, a najde v tobě tu lásku, kterou Mi tyto duše dlužily. A vylijí do tebe milosti, které jsem pro ně připravil.“

Jindy mi řekl: „Má dcero, miluji to stvoření tak moc, že když při stvoření nebes, hvězd, slunce a celé přírody jsem jim neponechal žádnou svobodu – aby nebesa nemohla přidat jedinou hvězdu ani jednu odebrat, ani slunce nemohlo rozpustit nebo přidat jedinou další kapku světla – tak při stvoření člověka jsem mu ponechal svobodu.

Ba co víc, chtěl jsem, aby spolu se mnou tvořil hvězdy, slunce, aby zkrášlil nebe své duše. Když by konal dobro a cvičil se ve ctnostech, dal bych mu sílu tvořit vlastní hvězdy a nejjasnější slunce. Čím více dobra by konal, tím více hvězd by tvořil. Čím větší by byla intenzita jeho lásky a oběti, tím více lesku a světla by přidával svým sluncím. A já, rozprostírající se na nebi jeho duše, bych mu řekl: „Můj synu, čím krásnějším se chceš stát, tím více se Mi líbíš. Ba co víc, miluji tvou krásu natolik, že tě postrkuji, poučuji, a jakmile se rozhodneš, běžím a spolu s tebou obnovuji Tvůrčí sílu a dávám ti moc konat vše dobré, co chceš. Miluji tě tak moc, že jsem tě

neučinil otrokem, ale svobodným. Ale běda! Kolik zneužití této Moci, kterou jsem ti dal! Ty máš odvahu proměnit ji ve svou zkázu a v urážku svého Stvořitele!““

15. prosince 1919

Boží vůle, pramen dobra a svatosti.

Říkala jsem svému vždy milému Ježíši: „Když mi nechceš nic říct, řekni mi alespoň, že mi odpouštíš, pokud jsem Tě v něčem urazila.“ A On mi hned odpověděl: „Za co chceš, abych ti odpustil? Ten, kdo plní Mou Vůli a žije v ní, ztratil pramen, sémě, původ zla, protože Má Vůle obsahuje pramen Svatosti, sémě všech dober, věčný zdroj, neměnný a nedotknutelný. Proto tedy, kdo žije v tomto prameni, je svatý, a zlo s ním již nemá žádný kontakt. A pokud se zdá, že se v něčem objevuje zlo, nezapustí kořeny, protože ten zdroj, to semeno je svaté.

To se děje i ve mně. Když Mě Moje Spravedlnost nutí, abych zasáhl tvory, zdá se, že jim ubližuju a nutím je trpět – a kolik jich o mně takto mluví, až mě dokonce říkají že jsem nespravedlivý. Ale to nemůže být, protože původ, zárodek zla není ve Mně. Naopak, tou bolestí, kterou posílám, je ve Mně něžnější a intenzivnější láska. Pouze lidská vůle je pramen, který obsahuje sémě všeho zla. A pokud se zdá, že koná nějaké dobro, je toto dobro nakaženo. A kdo se tohoto dobra dotkne, zůstane nakažen a otráven.“

Poté jsem se vydala svou cestou – tedy nahradit všechny, jak mě to naučil Ježíš a jak je uvedeno na jiném místě mých spisů. Když jsem to dělala, řekl mi: „Má dcero, když stále opakuješ, co jsem tě učil, cítím se zraněn Mou vlastní Láskou. Když jsem tě to učil, zraňoval jsem tě Svou Věčnou Láskou. Když Mi to opakuješ, zraňuješ Mě. A už jen tím, že si připomínáš má slova a učení, Mě zraňuješ. Miluješ-li Mě, zraňuj Mě vždy.“

26. prosince 1919

Žít v Boží Vůli je svátost a převyšuje všechny svátosti dohromady.

Říkala jsem si: „Jak je možné, že plnění Boží Vůle převyšuje i svátosti?“ A Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, proč se svátosti nazývají svátostmi? Protože jsou posvátné – mají hodnotu a moc udělovat milost a svátost. Tyto Svátosti však působí podle dispozic tvorů, a to natolik, že někdy zůstávají dokonce bez užitku, neschopné udělit dobro, které obsahují. Má Vůle je posvátná a svatá a obsahuje v sobě všechny ctnosti všech svátostí. Nejen to, není třeba pracovat, aby se disponovala duše k přijetí dober, která Má Vůle obsahuje.

Vskutku, jakmile je duše schopná plnit Mou Vůli, již se disponuje sama od sebe, a Má Vůle, nachází vše připravené a disponované, dokonce i za cenu nějakých obětí. Bez prodlení sděluje duši Sama Sebe, vlévá do ní Dobra, která obsahuje, a formuje hrdiny – mučedníky Boží Vůle, to nej-neslýchanější – z divů... A potom, co dělají svátosti, když ne sjednocení duše s Bohem? A co má dělat Moje Vůle? Není to snad, sjednocování vůle stvoření s Vůlí jeho Stvořitele? Znamená to rozpustit se ve Věčné vůli – nicota stoupá ke Všem, a Vše sestupuje do nicoty. To je ten nejušlechtlejší, nejčistší, nejkrásnější, nejhrdinštější čin, jaký může stvoření vykonat.

Ach, ano, potvrzují ti to a opakuji: Má Vůle je Svátost a převyšuje všechny Svátosti dohromady – ale obdivuhodnějším způsobem. Bez prostřednictví kohokoli. Bez čehokoli hmotného.

Svátost Mé Vůle je tvořena mezi Mou Vůlí a vůlí duše. Obě vůle jsou svázány a tvoří Svátost. Má Vůle je Život, a duše je již připravena k přijetí Života. Je svatá, a přijímá Svátost. Je silná, a přijímá Sílu. A tak je to se vším ostatním.

Na druhou stranu, jak moc musí Moje ostatní Svátosti pracovat, aby připravily duše – pokud se jim to vůbec podaří!

A kolikrát tyto kanály, které jsem zanechal své Církvi, zůstávají dobité, opovrhované, utlačované! Někteří je dokonce používají ke své chvále, a obracejí je proti Mně, aby Mě urazili.

Ach, kdybys věděla, jakých obrovských svatokrádeží se dopouštějí ve Svátosti Smíření, a strašlivého zneužívání Svátosti Eucharistie, plakala bys se Mnou nad tou velkou bolestí! Ach ano, jen Svátost Mé Vůle může opěvovat Slávu a Vítězství. Je plná svých účinků, a je nedotknutelná urážkami stvoření. Ve skutečnosti, aby stvoření vstoupilo do Mé Vůle, muselo by odložit svou vůli, své vášně. Teprve potom se k němu Má Vůle sníží, a naplňuje ho, ztotožňuje ho se Sebou, a dělá s ním zázraky.

Proto, když mluvím o Své Vůli, stávám se slavností a nikdy nepřestávám. Má radost je úplná a žádná hořkost nevstoupí mezi mne a duši. Ale u ostatních Svátostí mé Srdce plave v bolesti. Člověk je proměnil v prameny hořkosti, zatímco Já jsem je dal jako prameny Milostí.“

1. ledna 1920

Každý úkon, který duše koná v Boží vůli, uzavírá Ježíše, který v něm zůstává rozmnožen jako ve Svaté hostii.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že můj vždy milovaný Ježíš vyšel z mého nitra, a když jsem se na Něj podívala, viděla jsem Ho celého mokrého od slz – dokonce i Jeho oděv. Jeho nejsvětější ruce byly zalité slzami... Jaká trýzeň! Otrásla jsem se a Ježíš mi řekl: „Má dcero, jak rozbořený bude svět! Budou přicházet ještě bolestivější pohromy než dříve, a to takové, že nedělám nic jiného, než že pláču nad jejich smutným údělem!“

Potom dodal: „Má dcero, Má vůle je kolo, a kdo do něj vstoupí, zůstane v něm uvězněn do té míry, že nemůže najít cestu ven. A vše, co dělá, zůstává upevněno na věčném bodě a vlévá se do kola Věčnosti.

Ale víš, jaká jsou roucha duše, která žije v Mé Vůli? Nejsou ze zlata, ale z nejčistšího Světla. Tento oděv ze Světla poslouží jako zrcadlo, které celým Nebesům ukáže, kolik činů vykonala v Mé Vůli – protože v každém činu, který vykonala v Mé Vůli, Mě zcela uzavřela. Tento oděv bude ozdoben mnoha zrcadly a v každém zrcadle se objevím Já celý. Proto ať se na ni budou dívat z kterékoli strany – zezadu, zepředu, zprava, zleva – uvidí Mne znásobeného pro tolik činů, kolik jich vykonala v Mé Vůli. Nemohl jsem jí dát krásnější šaty. Bude to výlučné vyznamenání duší, které žijí v Mé Vůli.“

Když jsem to slyšela, zůstal jsem trochu zmatená a On dodal: „Jak je to – pochybuješ? Neděje se totéž ve svátostných hostiích? Je-li tisíc Hostií, je tisíc Ježíšů, a Já sdílím Sebe celého tisíci. Je-li sto Hostií, je sto Ježíšů, a já mohu dát Sebe jen stovce. Stejně tak Mě duše uzavírá v každém činu vykonaném podle Mé Vůle a Já zůstávám uzavřen uvnitř vůle duše. Proto jsou tyto úkony konané v Mé Vůli věčnými Přijímáními, jejichž druhy nepodléhají spotřebování jako ve svátostných Hostiích. Jakmile jsou tyto druhy spotřebovány, můj svátostný život končí. Na druhé straně v Hostiích Mé Vůle není mouka ani žádná jiná hmota – pokrm. Podstatou těchto Hostií Mé Vůle je Sama Má věčná Vůle, spojená s vůlí duše, která je věčná se Mnou. A proto tyto dvě vůle nepodléhají spotřebování. Jaký je to tedy div, když se celá má Osoba bude jevit jako rozmnožená pro tolik činů, kolik jich duše vykonala v Mé Vůli? Tím spíše, že jsem zůstal zapečetěn v ní a ona tolikrát ve Mně. Proto i duše zůstane rozmnožená ve Mně pro tolik činů, kolik jich vykonala v Mé Vůli. To jsou zázraky Mé Vůle – a to je dost k tomu, abys upustila od jakékoli pochybnosti.“

9. ledna 1920

Každá stvořená věc v sobě nese Boží Lásku k člověku.

Modlila jsem se a myšlenkami jsem se spojila s Věčnou Vůlí. Předstoupila jsem před Nejvyšší Veličenstvo a řekla jsem: „Věčné Veličenstvo, přicházím k Tvým nohám ve jménu celého lidského rodu, od prvního až po posledního člověka budoucích generací, abych se Ti hluboce poklonila. U Tvých Nejsvětějších nohou chci zpečetit klanění všech. Přicházím, abych Tě jménem všech uznala za Stvořitele a absolutního vládce všeho. Přicházím Tě milovat za všechny a za každého. Přicházím Ti oplácet lásku za všechny, kvůli každé stvořené věci, do níž jsi vložil tolik Lásky, že stvoření nikdy nenajde dost lásky, aby Ti ji mohlo v lásce oplatit. Ve Tvé Vůli však tuto lásku nacházím a chci, aby má láska, stejně jako ostatní skutky, byla úplná, plná a pro všechny, přišla jsem do Tvé Vůle, kde je vše nesmírné a věčné a kde mohu najít Lásku, abych Tě mohla milovat za všechny. Miluji Tě tedy za každou hvězdu, kterou jsi stvořil, miluji Tě za všechny kapky světla a za všechnu intenzitu žáru, kterou jsi vložil do Slunce...“ Ale kdo může říct, co všechno mi moje ubohá mysl říkala? To by bylo nadlouho. Proto se zde zastavím.

Nyní, zatímco jsem toto dělala, mě napadla myšlenka: „Jak a jakým způsobem náš Pán umístil řeky lásky pro stvoření do každé stvořené věci?“ A světlo odpovědělo na mou myšlenku: „Vskutku, má dcero, má Láska se rozlévá v proudech ke stvoření v každé stvořené věci. Řekl jsem ti to na jiném místě a nyní ti to potvrzuji. Jak má nestvořená Láska stvořila Slunce, vložila do něj oceány lásky.

V každé kapce světla, která měla zaplavit oko, krok, ruku a všechno na těle tvora, k němu běží má Láska, a téměř sladce bušící do oka, ruky, kroku a úst, mu dává svůj věčný polibek a podává mu Mou Lásku. Spolu se světlem běží i teplo a znovu na něho buší, o něco silněji, téměř netrpělivě, pro lásku tvora, až na hranice jeho bušení, a Já mu opakuji ještě intenzivněji Mé věčné „Miluji tě“. A jestliže Slunce oplodňuje rostliny svým světlem a teplem, je to má Láska, která běží živit člověka. A jestliže jsem rozšířil nebe nad hlavou člověka a posázel ho hvězdami, je to má Láska, která, chce potěšit oči člověka. Také v noci mu opakuje Mé „Miluji tě“ v každém třpytu hvězd... Tak každá stvořená věc nabízí člověku Mou Lásku, a kdyby tomu tak nebylo, nemělo by Stvoření žádný smysl. A Já nedělám nic bez účelu. Všechno bylo stvořeno pro člověka. Ale člověk to nepoznal, a obrátil v zármutek pro Mne.

Proto, má dcero, chceš-li utišit můj zármutek, přicházej často do Mé Vůle a vzdávej Mi ve jménu všech úctu, lásku, vděčnost a díkůvzdání za všechno.“

15. ledna 1920

Kdo chce milovat, napravovat, nahrazovat všechny, musí žít v Boží Vůli.

Vkládala jsem se celá do Božské vůle, abych mohla nahradit vše, co je tvor povinen učinit vůči Nejvyššímu Majestátu. A přitom jsem si říkala: „Kde najdu dostatek lásky, abych mohla dát všem sladkou Lásku svého milovaného Ježíše?“ A On mi v mém nitru řekl: „Má dcero, v Mé Vůli najdeš tuto Lásku, která může vynahradit lásku všech, protože ten, kdo vstoupí do Mé Vůle najde mnoho pramenů. A tolik, kolik chce, si může vzít, nikdy neubude ani kapka. Je tu pramen Lásky, který prudce chrlí své vlny. Ale kolik chrlí, tolik vždycky vyvěrá. Je tu pramen Krásy, a ať vypouští krásy kolik chce, nikdy neubývá. Naopak, tryská stále novými a vzácnějšími krásami. Je tu pramen Moudrosti, pramen Spokojenosti, pramen Dobroty, Síly, Milosrdenství, Spravedlnosti a všech ostatních Mých Vlastností.

Všechny vyvěrají a každý z nich se vlévá do druhého tak, že Lásky je krásná, moudrá, mocná atd. Pramen Krásy dává krásu Lásky Moudré a Mocné, aniž by se kdy unavil. A to s takovou silou, že udržuje celé Nebe v úžasu.

Tyto prameny tvoří takovou harmonii, takovou spokojenost a okouzující podívanou, že všichni Blažení zůstávají tak sladce okouzleni, že se nikdy nepohnou, ani pohledem, aby nepropásli ani jednu z těchto spokojeností. Proto, má dcero, pro toho, kdo chce všechny milovat, napravovat a nahrazovat, je nezbytně nutné žít v Mé Vůli, odkud vše pramení. Kde se věci množí tolikrát, kolikrát je třeba, a zůstávají všechny vyraženy Božským otiskem. Tento Božský otisk tvoří další prameny, jejichž vlny se zvedají a stoupají tak mocně, že při vylévání vše zaplavují a konají dobro všem. Proto vždy, vždy buď v Mé Vůli. Tam tě očekávám – tam tě chci.“

24. ledna 1920

Bůh stvořil člověka, aby mu dělal společnost.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, spojila jsem se s Ježíšem a prosila ho, aby mě nenechával samotnou, ale aby přišel a dělal mi společnost. A On, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, kdybys věděla, jak toužím po společnosti stvoření. Jak po něm toužím a jak ho miluji! Tak moc, že jestliže jsem při stvoření člověka řekl: 'Není dobré, aby člověk byl sám, stvořme mu jiného tvora podobného, který mu bude dělat společnost, aby jeden tvořil potěšení druhému', řekl jsem stejná slova své Lásce před stvořením člověka: 'Nechci být sám, ale chci tvora za svou společnost. Chci ho stvořit, abych se s ním bavil, abych s ním sdílel všechnu svou spokojenost. S jeho společností se budu vylévat v Lásce. Proto jsem ho stvořil

ke Své Podobě. A jak o Mně jeho inteligence přemýšlí a zajímá se o Mě, drží se ve společnosti Mé Moudrosti, a jak se Mé myšlenky stýkají s jeho, bavíme se spolu. Jestliže jeho pohled hledí na Mne a na stvořené věci, aby Mne miloval, cítím společnost jeho pohledu. Jestliže se jeho jazyk modlí nebo učí, co je dobré, cítím společnost jeho hlasu. Miluje-li Mě jeho srdce, cítím společnost jeho lásky. A tak je to se vším ostatním. Pokud však činí opak, cítím se osamělý a jako opuštěný král. Ale běda, jak mnozí Mě nechávají samotného a zanedbávají Mě!“

14. března 1920

Mučednictví lásky téměř nekonečným způsobem převyšuje všechna ostatní mučednictví dohromady.

Můj stav je stále bolestivější. Zatímco jsem plavala v nesmírném moři postrádání mého sladkého Ježíše, mého Života, mého Všeho, nemohla jsem si pomoci, abych si nenaříkala a také neříkala nějaké nesmysly. A můj Ježíš, pohybující se v mém nitru a vzdychající, mi řekl: „Pokaždé, když tě vidím sténat, zkamenělou bolestí z toho, že ti scházím, je Mé Mučednictví ještě trpčejší. Má dcero, ty jsi nejtěžší mučednictví, nejtvrďší bolest pro Mé Srdce. A ta křeč je taková, že jsem nucen vzdychat a se sténáním říkám: Ach, člověče, kolik jsi mě stál! Tvořil jsi mučednictví Mého Lidství, které, uchváčeno bláznivou Láskou k tobě, vzalo na sebe všechny tvé bolesti. A nadále tvoříš mučednictví Té, která, uchváčena láskou ke Mně a k tobě, se nabídla jako oběť pro Mne a pro tebe. Proto je Mé Mučednictví nepřetržitě. Ba co víc, pociťuji je živěji, protože je to mučednictví té, která Mě miluje, a mučednictví Lásky téměř nekonečně převyšuje všechna ostatní mučednictví dohromady.“

Pak přiložil svá ústa k uchu mého srdce, zasténal a řekl: „Má dcero! Má dcero! Ubohá dcero! Jen tvůj Ježíš ti může rozumět a soucítit s tebou, protože ve svém Srdci cítím tvé skutečné mučednictví.“ Pak dodal: „Poslouchej, má dcero. Kdyby se člověk pokořil, po trestu válkou, a vstoupil do sebe, další tresty by nebyly nutné. Člověk však zuřil ještě víc. Proto, aby člověk šel do sebe, je zapotřebí strašnějších trestů, než je samotná válka – a ty nastanou. Proto má Spravedlnost tvoří prázdnoty. A kdybys věděla, jaká prázdnota vzniká v Mé Spravedlnosti tím, že jsem k tobě nepřišel, trásla by ses. Ve skutečnosti, kdybich za tebou přišel, udělala bys z Mé Spravedlnosti svou vlastní, a braním bolesti na sebe, bys zaplnila prázdna místa, které člověk tvoří hříchem. Cožpak to neděláš už mnoho let? Nyní však zarputilost člověka způsobuje, že není hoden tohoto velkého dobra. A proto tě o sebe často připravuji. A

při pohledu na to, jak se kvůli Mně mučíš, je moje bolest tak velká, že blouzním, sténám, vzdychám a jsem nucen své sténání před tebou skrývat, bez možnosti se ti svěřit, abych ti nezpůsobil další bolesti.“

19. března 1920

Žít v Boží vůli znamená žít bez vlastního života, bez osobních úvah. Je to Život, který objímá všechny životy dohromady.

Naříkala jsem na svého vždy milého Ježíše a říkala jsem mu: „Jak ses změnil! Je možné, že už pro mě není ani utrpení? Všichni trpí – jen já jsem nehodná utrpení! Je pravda, že všechny převyšuji ve špatnostech, ale Ty – smiluj se nade mnou. Neodpírej mi alespoň drobty z toho velkého utrpení, které Ty v hojnosti nikomu neodpíráš. Má Lásko, jak strašný je můj stav. Slituj se nade mnou – slituj se!“

Když jsem to říkala, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: „Ach, má dcero, uklidni se, jinak Mi ublížíš a otevřeš hlubší rány v mém Srdci. Chceš Mě snad překonat? I já bych chtěl do sebe uzavřít všechny bolesti tvorů. Má Lásko ke tvorům byla tak veliká, že bych si přál, aby se jich žádná bolest nedotkla, ale toho jsem nemohl dosáhnout. Musel jsem se podřídit Moudrosti a Spravedlnosti Otce, který Mi sice dovolil uspokojit velkou část bolestí tvorů, ale nechtěl ode Mne uspokojení všech bolestí – a to pro důstojnost a rovnováhu své Spravedlnosti. Mé Lidství chtělo trpět tolik, aby skončilo peklo, očištec i všechny tresty, ale Božství to nedovolilo. A Spravedlnost řekla Mé Lásce: „Chtěl jsi právo Lásky, a bylo Ti uděleno. Také já chci práva, práva Spravedlnosti.“

Rezignoval jsem na Moudrost Mého Otce – uznal jsem ji za spravedlivou. Ale mé sténající Lidství cítilo bolest kvůli všem bolestem, které musely přijít ke stvořením. Když slyším tvoje nářky, že netrpíš, slyším ozvěnu svých nářků a běžím podpořit tvé srdce, abych ti dodal sílu, protože vím, jak krutá je tato bolest. Avšak věz, že je to také bolest tvého Ježíše.“

Rezignovala jsem z lásky k Ježíši, aby také netrpěl, ale trýzeň mého srdce byla velmi hořká. Mnoho věcí mi bloudilo hlavou, zejména pokud jde o to, co mi řekl o Boží Vůli. Zdálo se mi, že na sobě nevidím účinky Jeho slov, a Ježíš laskavě dodal: „Dcero, když jsem se tě ptal, jestli bys souhlasila žít v Mé Vůli, ty jsi souhlasila slovy: „Říkám „ano“, ne ve své vůli, ale ve Tvé, aby mé „ano“ mělo veškerou moc a hodnotu „ano“ z Boží Vůle.“ Toto „ano“ existuje a bude existovat vždy, stejně jako Moje Vůle existuje. Proto tvůj život skončil – tvá vůle už nemá důvod žít sama pro

sebe. To je důvod, proč jsem ti řekl, že, jelikož všechna stvoření jsou v Mé Vůli, přicházíš ve jménu celé lidské rodiny, abys položila k úpatí mého Trůnu, božským způsobem, myšlenky všech ve své mysli, k tomu, abych mohl být oslaven od každé myšlenky. Ve tvém pohledu, ve tvém slově, ve tvém jednání, v jídle, které přijímáš, a dokonce i ve spánku, od těch všech. Tvůj život musí zahrnovat vše. Nevidíš, že někdy, když tě tísní tíha Mé nepřítomnosti a něco ti uniká z toho, co děláš, a nesjednocuješ celou lidskou rodinu dohromady, tě kárám? A když Mě neposloucháš – utrápená, říkám ti: „Když Mě nechceš následovat, udělám to Já sám.“ Život v Mé Vůli znamená žít bez vlastního života, bez osobních úvah – to je Život, který zahrnuje všechny životy dohromady. Dávej na to pozor, a neboj se.“

23. března 1920

Duše chce skrytost a Ježíš ji chce jako světlo.

Říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Chtěla bych se skrýt, až bych se všem ztratila, aby na mě všichni zapomněli, jako bych už na zemi neexistovala. Jak je to pro mě těžké, když musím jednat s lidmi! Cítím celkovou potřebu hlubokého ticha.“ A On, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Ty se chceš skrýt, a Já tě chci jako svícen, který musí vydávat světlo. Tento svícen bude svítit odrazy Mého věčného Světla. Chceš-li se tedy skrývat, neskrýváš sebe, ale skrýváš Mne, Mé Světlo a Mé Slovo.“

Potom jsem se dál modlila, Ani nevím jak, jsem se ocitla mimo sebe, spolu s Ježíšem. Byla jsem malá, zatímco Ježíš byl velký. A On mi řekl: „Má dcero, roztáhni se tak, aby ses mi vyrovnala. Chci, aby tvé ruce dosáhly na Mé ruce a tvá ústa na Má...“. Nevěděla jsem, jak to udělat, protože jsem byla příliš malá. Ježíš vložil své ruce do mých a opakoval: „Roztáhni se, roztáhni se.“ Zkusila jsem to a cítila jsem se jako pružina, taková, že když jsem se chtěla natáhnout, prodloužila jsem se. Jinak jsem zůstala malá. A tak jsem se lehce protáhla a opřela jsem si hlavu o Ježíšovo rameno, zatímco On dál držel své ruce v mých. Při kontaktu s Jeho Nejsvětějšíma rukama jsem si vzpomněla na Ježíšovy rány a řekla jsem Mu: „Má Lásko, chceš, abych se Ti vyrovnala, tak proč mi nedáš své bolesti? Dej mi je – neodpírej mi je!“ Ježíš se na mě podíval a pevně mě přitiskl ke Svému Srdci, jako by mi chtěl říct mnoho věcí. Pak zmizel a já jsem se ocitla sama v sobě.

3. dubna 1920

Celá Boží Vůle při stvoření člověka spočívala v tom, aby ve všem plnil Jeho Vůli, aby se v něm rozvíjel Jeho Život.

Pokračovala jsem ve své ubohosti a cítila jsem ve svém nitru svého milovaného Ježíše, který se se mnou spojoval v modlitbě. Pak mi řekl: „Má dcero, celá Má Vůle při stvoření člověka byla, aby ve všem plnil Mou Vůli. A jak by pokračoval v plnění Mé Vůle, krůček po krůčku, dovršil bych v něm svůj Život takovým způsobem, že po opakovaných úkonech činěných v Mé Vůli, tvořící v něm Můj Život, bych k němu přišel. A našel bych ho podobného Sobě – jako by Slunce Mého Života našlo Slunce Mého Života zformované v jeho duši. To by ho pohltilo do sebe. A jak by se oba spolu proměňovaly, jako dvě Slunce do jednoho, uvedl bych ho do rozkoší nebes.

Protože stvoření nekoná Mou Vůli, nebo ji koná jen tu a tam, Můj Život je lidským životem zkrácen na polovinu a Božský Život nemůže být dovršen. Je zastíněn lidskými činy a nedostává se mu hojné potravy, která by stačila k rozvoji života. Proto je duše v neustálém rozporu se záměrem Stvoření. A běda, jak mnoho je těch, kteří tím, že žijí životem vášní a hříchu, v sobě utvářejí d'ábelský život.“

15. dubna 1920

Příčina Ježíšových bolestí: láska k duším.

Naříkala jsem ke svému sladkému Ježíši nad svým smutným stavem a říkala Mu: „Řekni mi, má Lásko, kde jsi? Kterou cestou, jsi odešel, abych Tě mohla následovat? Ukaž mi své stopy, abych Tě krok za krokem mohla s jistotou najít. Ach! Ježíši, bez Tebe už dál nemohu. Ale i když jsi daleko, posílám Ti své polibky. Líbám tu ruku, která mě už dlouho neobjímá. Líbám ta ústa, která ke mně už dávno nemluví. Líbám tu Tvář, kterou už dlouho nevidím. Líbám ty nohy, které už dávno nekrácejí směrem ke mně, ale obracejí své kroky někam jinam... Ach, Ježíši, jak smutný je můj stav! Jak krutý konec mě očekával!“

Zatímco jsem říkal tyto a další nesmysly, můj sladký Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: „Má dcero, uklidni se. Pro toho, kdo žije v Mé Vůli, je všechno jistou cestou, jak Mě najít. Má Vůle naplňuje všechno. Ať se člověk vydá jakoukoli cestou, není třeba mít strach, že by Mě nemohl najít. Ach, má dcero, cítím ve Svém Srdci tvůj smutný stav. Cítím, jak se znovu opakuje proud smutku, který prošel mezi Mnou a Mou Maminkou. Ona byla ukřižovaná kvůli Mým bolestem. Já jsem byl ukřižován kvůli Jejím. Ale co bylo příčinou toho všeho? Láska k duším. Z lásky k nim snášela

moje drahá Maminka všechny Mé bolesti, a dokonce i Mou smrt. A z lásky k duším jsem snášel všechny Její bolesti, a to do té míry, že ji zbavil Mne. Ó, kolik to stálo Mé Lásky a její Materské Lásky, když jsem svou nerozlučnou Maminku připravil o Mne! Ale láska k duším zvítězila nade vším.

A teď, bylo to z lásky k duším že ses podřídila svému stavu oběti. Z lásky k nim jsi přijala všechny bolesti, které se ve tvém životě vyskytly. Kvůli duším, a smutným časům, které přicházejí, Mi Moje Božská Spravedlnost brání být s tebou důvěrným způsobem, aby umožnila příchod příznivějších časů, spíše než válečných, a udržela tě na zemi. Je to kvůli duším.

Kdyby to nebylo z lásky k duším, tvé vyhnanství by skončilo, a ty bys neměla bolest z toho, že jsi Mne zbavena. Ani Já bych neměl tu bolest, že tě vidím tak zmučenou kvůli mému nedostatku. Proto trpělivost – nech zvítězit lásku k duším také v tobě, až do konce.“

1. května 1920

Svatost toho, kdo žije v Boží Vůli, je neustálé „Sláva Bud’“. Ten, kdo žije v Boží Vůli a žije na vyvýšeném místě, musí snášet bolesti těch, kteří žijí dole.

Moje bída se projevuje čím dál tím víc. V duchu jsem si říkala: „Můj Ježíši, jaký je to život!“ A On, aniž by mi dal čas říci něco jiného, rychle odpověděl: „Má dcero, pro toho, kdo žije v Mé Vůli, má Svatost jen jeden bod – neustálé 'Sláva bud', po němž následuje 'Jako bylo na počátku, tak je nyní a bude navždy, na věky věků'. Není nic, v čem by nevzdávala slávu Bohu – úplnou ve všem, vždy stálá, vždy rovná, vždy královna, aniž by se kdy změnila. Tato Svatost nepodléhá neúspěchům ani ztrátám – ale vždy kraluje. Proto je jejím základem „Sláva bud“ a její výsadou je „Jako bylo na počátku atd.“

Když jsem dál naříkala nad Jeho nedostatkem a úbytkem utrpení – zatímco On je hojně rozdává druhým, můj vždy milý Ježíš vyšel z mého nitra a položil mi hlavu na rameno, celý utrápený, a řekl mi: „Kdo žije v Mé Vůli, žije na vysokém místě, a ten, kdo žije na vysokém místě, se může dívat dolů s větší jasností. Musí se podílet na rozhodnutích, na trápeních a na všem, co přísluší osobám, které žijí na vysokém místě. Copak to ve světě nevidíš? Někdy to dělají jen otec a matka – a někdy se i nejstarší dítě může podílet na rozhodování a na utrpení rodičů. Zatímco oni jsou pod noční můrou bolestných utrpení, nejistot, intrik, ztrát, ostatní malé děti o tom nic nevědí. Raději je nechají, aby si hrály, a pokračují v běhu běžného rodinného života.

Nechtějí ztrpčovat tyto citlivé životy, bez nějakého užitečného důvodu pro ně, a pro rodiče.

Totéž se děje v řádu Milosti. Ten, kdo je malý, a stále roste, žije dole. Proto jsou nutné očisty, aby rostl ve svatosti. Bylo by to, jako kdyby někdo chtěl mluvit o obchodech, intrikách, bolestech těm malým členům rodiny. Byli by ohromeni a ničemu by nerozuměli. Ale ten, kdo žije v Mé Vůli, žijící na vysokém místě, musí snášet bolesti těch, kdo žijí dole pod ním, vidět jejich nebezpečí, pomáhat jim, přijímat tak závažná rozhodnutí, že se člověk až třese, zatímco oni zůstávají klidní.

Proto se uklidni, budeme žít společný život v Mé Vůli a spolu se Mnou se budeš podílet na utrpení lidské rodiny. Budeš bdít nad velkými bouřemi, které se opět zvednou. A zatímco si hrají uprostřed nebezpečí, budeš se Mnou plakat nad jejich neštěstím.“

15. května 1920

Boží vůle tvoří v duši úplné ukřižování.

Naříkala jsem na svého sladkého Ježíše a říkala mu: „Kde jsou tvé sliby? Už žádný kříž, žádná podobnost s Tebou. Všechno zmizelo – nezbývá mi nic jiného než plakat nad svým bolestným koncem.“ A Ježíš, dojatý, mi řekl v mém nitru: „Má dcero, mé ukřižování bylo dokonáno, a víš proč? Protože to bylo učiněno ve Věčné Vůli Mého Otce. V této Vůli se Kříž stal tak dlouhým a širokým, že obsáhl všechna staletí, a pronikl do každého srdce v minulosti, přítomnosti i budoucnosti, takovým způsobem, že jsem zůstal ukřižován v srdci každého stvoření. Tato Boží Vůle pronikla hřeby do celého Mého nitra – do Mých tužeb, do Mých citů a do tlukotu Mého srdce. Mohu říci, že jsem neměl Svůj vlastní život, ale život Věčné Vůle, která ve mně uzavírala všechny tvory a která chtěla, abych odpovídal za všechny. Mé ukřižování by nikdy nemohlo být úplné, a tak rozsáhlé, aby obsáhlo všechny, kdyby jeho aktérem nebyla Věčná Vůle.

Chci, aby i v tobě bylo ukřižování úplné a rozšířené na všechny. To je důvod pro neustálé volání do Mé Vůle, abys byla nucena přivést celou lidskou rodinu před Nejvyšší Veličenstvo, a ve jménu všech, vysílat skutky, což oni nečiní. Zapomenutí sebe sama a nedostatek sebereflexe nejsou nic jiného než hřebíky, vložené Mou Vůlí. Má Vůle neumí dělat malé nebo neúplné věci. Umísťuje se kolem duše jako koruna, chce ji mít v sobě. Rozprostírá ji v celé sféře své Věčné Vůle, a vkládá do ní pečeť svého dokončení. Má Vůle vyprazdňuje nitro stvoření od všeho, co je lidské, a vkládá

do něj vše, co je Božské. A aby si byla jistější, stále pečetí celé jeho nitro tolika hřeby za tolik lidských úkonů, kolik jich může ve stvoření žít, a nahrazuje je božskými úkony. Tímto způsobem v něm tvoří pravé ukřižování – ne na čas, ale na celý jeho život.“

24. května 1920

Skutky vykonané v Boží vůli budou obhájci Božího trůnu nejen v přítomné době, ale až do konce věků.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj vždy milý Ježíš mi řekl: „Má dcero, skutky konané v Mé Vůli rozpouštějí lidské skutky a ztotožňují se s Mými Božskými skutky. Stoupají k nebi, kolují ve všech, objímají všechna staletí, všechna místa a všechna stvoření. A protože zůstávají pevně zakotveny v Mé Vůli, tyto skutky jsou a budou obhájci Mého Trůnu za každou urážku, kterou Mi stvoření dávají – nejen v současné době, ale až do konce věků. Povstávají, aby Mě bránily. Budou odčiněním za urážky, které tvorové budou páchat. Skutky konané v Mé Vůli mají tu vlastnost, že se násobí podle potřeby a okolností, které vyžaduje Má Sláva.

Jaké bude štěstí duše, až se ocitne tam nahoře v nebi a uvidí své činy, vykonané v Mé Vůli, jako obránce Mého trůnu, které mají neustálou ozvěnu zadostiučinění, a odmítnou ozvěnu urážek, které přicházejí ze země?

Proto, sláva v nebi u duše, která žije v Mé Vůli na zemi, bude jiná než u ostatních Blahoslavených. Ostatní budou čerpat veškerou svou radost ode Mne. Zatímco tyto duše ji budou čerpat nejen ode Mne, ale budou mít také své vlastní malé řeky v mém Moři. Když žili v Mé Vůli na Zemi, sami si je vytvořili uvnitř Mého moře. Je správné, že také v nebi mají takovou malou řeku štěstí a spokojenosti, která se bude rozlévat po všech Blahoslavených. Jak krásné jsou tyto řeky, uvnitř mého Moře! Vlévají se do Mne a Já do nich. Bude to okouzující podívaná, nad kterou všichni blahoslavení budou žasnout.“

28. května 1920

Skutky vykonané v Boží Vůli vstupují do sféry Věčnosti a vždy předbíhají všechny lidské skutky.

Obětovala jsem se ve Svaté Oběti při Mši spolu s Ježíšem, abych také já mohla přijmout stejné zasvěcení. A On, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, vstup do Mé Vůle, aby ses mohla nacházet ve všech hostiích, nejen v přítomnosti, ale i v budoucnosti. Tak spolu se Mnou dostaneš, tolik zasvěcení, kolik jich přijímám

Já. Do každé Hostie vkládám jeden Svůj Život a Já chci na oplátku nějaký jiný. Kolik lidí Mi ho však nedává! Jiní Mě přijímají. Já se jim dávám, ale oni se Mi nedávají a Má Láska zůstává trpící, omezená, přidušená, neopětovaná. Proto vstup do Mé Vůle, abys přijala všechna zasvěcení, která přijímám, a Já naleznu tvůj život na výměnu, v každé Hostii – nejen dokud zůstáváš na zemi, ale i když jsi v nebi. Skutečně, protože jsi byla předem zasvěcena, když jsi byla v Mé Vůli na zemi, tak stejně jako Já budu přijímat zasvěcení až do konce, přijmeš je i ty, a Já najdu výměnu tvého života až do posledního dne.“

Pak dodal: „Skutky učiněné v Mé Vůli jsou ty, které vždy vynikají nade všemi, a mají přede všemi přednost. Protože jsou konány v Mé Vůli, vstupují do sféry Věčnosti, a zauímají první místa, nechávají všechny lidské činy za sebou, a běží vždy vepředu. A nemůže mít vliv ani to, zda jsou prováděny předtím nebo potom, ať už v té či oné době, nebo zda jsou malé či velké. Jim stačí to, že jsou prováděny v Mé Vůli, aby byly vždy mezi prvními, a aby běžely před všemi lidskými činy. Jsou podobné oleji, smíšenému s jinými poživatinami – možná i s věcmi větší hodnoty, dokonce se zlatem nebo stříbrem – nebo s potravinami velmi vydatnými. Ty všechny zůstávají dole, zatímco olej vyniká na jejich povrchu. Nikdy se nesníží tak, aby byl pod nimi. Dokonce ani v minimálním množství, se svým malým zrcadlem světla, se zdá, že říká: „Jsem tu, abych vynikl nade všemi. Nesdružuji se s jinými věcmi, ani s nimi nesplývám.“ Stejně tak, činy vykonané v Mé Vůli, protože jsou prováděny v Mé Vůli, se stávají světlem – ale světlem, které je provázáno a ztotožňuje se s věčným Světlem. Nesměšují se s lidskými činy. Spíše mají tu vlastnost, že mění lidské činy v božské. Proto vše nechávají za sebou, zatímco ony jsou první mezi všemi.“

2. června 1920

Ježíš pocítil bolest z odloučení, které člověk způsobil hříchem.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a rozjímalá v modlitbě, uviděla jsem v sobě propast, jejíž dno jsem neviděla. A uprostřed této hluboké a široké propasti jsem spatřila svého sladkého Ježíše, ztrápeného a mlčenlivého. Nemohla jsem pochopit, jak Ho mohu vidět ve svém nitru, a přitom se cítit velmi daleko od Něho, jako by tam pro mě nebyl. Mé srdce zůstávalo zmučené a já cítila muka kruté smrti – a to ne jednou, ale tolikrát, kolikrát jsem se ocitla v této propasti, jako bych byla oddělena od svého Všeho, od svého Života.

Zatímco z mého srdce kapala krev, můj vždy milý Ježíš, který vyšel z této propasti, mi objal krk svýma rukama, položil se mi na ramena a řekl mi: „Má milovaná dcero, jsi můj pravý portrét. Ach, kolikrát se mé sténající Lidství ocitlo v těchto mukách! Bylo ztotožněno s Božstvím – ba co víc, tvořilo jeden jediný celek. Ale zatímco jsme byli jedno, cítil jsem muka odloučení a propast Božství, protože zatímco mě zahalilo zevnitř i zvenku, a Já jsem s Ním byl ztotožněn, cítil jsem se od Něho vzdálený. Moje ubohé Lidství muselo zaplatit daň a odloučení, které zlé lidstvo zavinilo hříchem. A aby se spojilo s Božstvím, musel jsem vytrpět celou bolest jejich odloučení, ale každý okamžik odloučení byl pro Mne nemilosrdnou smrtí.

To je příčina tvých bolestí a propasti, kterou vidíš. Je to podobnost se Mnou. Také v těchto válečných časech ode Mne lidstvo odbíhá jako při zběsilém útěku, takže musíš cítit bolest z jeho odloučení, abys je mohla sjednotit se Mnou. Je pravda, že tvůj stav je příliš bolestný, ale je to vždy bolest tvého Ježíše. A Já, abych ti dodal sílu, tě budu pevně držet za ramena, takže, zatímco tě budu držet více v bezpečí, dodám tvé bolesti větší intenzitu. Ve skutečnosti, kdybych tě měl před sebou, už jen tím, že bys viděla mé ruce při sobě, by tvá bolest byla poloviční, a tvé podobnosti se Mnou by bylo dosaženo později.“

10. června 1920

Lidství našeho Pána žilo odloženo ve vzduchu. Pro toho, kdo žije v Boží Vůli, platí, že cokoli Ona dělá, duše dělá.

Cítila jsem se velmi ztrápená a úplně sama, bez podpory kohokoli, a můj sladký Ježíš mě sevřel v náručí, zvedl mě do vzduchu a řekl mi: „Má dcero, když Mé Lidství žilo na zemi, žilo uložené na půli cesty mezi nebem a zemí. Měl jsem celou zemi pod sebou a celé nebe nad sebou, a když jsem takto žil, snažil jsem se do sebe vtáhnout celou zemi a celé nebe, abych z nich vytvořil jednu jedinou skutečnost.

Kdybych chtěl žít na úrovni země, nemohl bych do sebe vtáhnout všechno, ale nanejvýš jen několik prvků. Je pravda, že žít zavěšený ve vzduchu Mě stálo mnoho sil. Neměl jsem žádné místo a nikoho, o koho bych se mohl opřít, a mému Lidství byly dány jen nezbytně nutné věci – na zbytek jsem byl vždycky sám a bez útěchy. Bylo to však nezbytné: Za prvé, kvůli vznešenosti mé Osoby, které se neslušelo žít dole, s podlými a vadnými lidskými oporami. Za druhé, kvůli velkému dílu Vykoupení, které muselo být nadřazeno všemu. Proto, se slušelo, abych žil vysoko, nad všemi.

Nyní ty, které povolávám ke své podobnosti, stavím do stejných podmínek, do jakých jsem postavil Svě vlastní Lidství. Proto jsem Já Sám tvojí oporou, Má vlastní náruč je tím, co tě podpírá. A protože tě nechávám žít v Mé náruči, zavěšenou ve vzduchu, dostanou se k tobě pouze věci, které jsou nezbytně nutné. Pro toho, kdo žije v Mé Vůli, oddělený od všech – jen pro Mne, je cokoli nad rámec nezbytných potřeb odporné, a degradující jeho vznešenost. A pokud jsou mu podávány lidské opory, cítí lidský zápach, a sám je odhání pryč.“ Pak dodal: „Jakmile duše vstoupí do Mé Vůle, její vůle zůstává spojena s Mou Věčnou Vůlí. A i když na to nemyslí, protože její vůle je propojena do Mé, cokoli dělá Má Vůle, dělá také její. A spolu se Mnou běží pro dobro všech.“

22. června 1920

Svatost Ježíšova Lidství spočívala v naprosté absenci vlastního zájmu.

Přinášela jsem celou lidskou rodinu k mému sladkému Ježíši, svým obvyklým způsobem. Modlila jsem se, opravovala, nahrazovala ve jménu všech, za všechno, co je každý povinen dělat. Ale když jsem to dělala, jedna myšlenka mi řekla: „Přemýšlej o sobě a modli se za sebe – cožpak nevidíš v jaké žalostné situaci ses ocitla?“ A už jsem se chystala, že to udělám, když Můj sladký Ježíš, pohybuující se v mém nitru a strhávající mě k sobě, mi řekl: „Má dcero, proč se chceš vzdálit od Mojí Podobnosti? Nikdy jsem nemyslel na Sebe. Svatosť Mého Lidství byla naprostá nezištnost. Nic jsem nedělal pro Sebe. Spíše jsem vše dělal a trpěl pro stvoření. Moje Láska může být nazývána pravou, protože je založena na nezájmu o vlastní Já. Všude tam, kde je zájem, nelze říci, že tam je zdroj pravdy. Na druhou stranu duše bez vlastního zájmu je ta, která pokročí nejvíce. A jak dělá pokroky, moře Mé Milosti ji zasahuje zezadu a zaplavuje ji tak, že zůstává zcela ponořená, aniž by na to myslela. Ta, která spíše myslí na sebe, je poslední. Před ní je moře Mé Milosti, a ona je ta, která musí přeplavat moře silou paží – pokud to vůbec dokáže. Ve skutečnosti, myšlenka na sebe samu jí vytvoří mnoho překážek. Například ji zachvátí strachem z ponoření se do Mého moře. A ona riskuje, že zůstane na břehu.“

2. září 1920

Mučednictví lásky a zármutku Ježíše, protože mu chybí společnost stvoření.

Žiji uprostřed téměř nepřetržitého strádání. Můj sladký Ježíš se nanejvýš nechá vidět a pak mi uteče jako blesk. Ach, jen Ježíš zná mučednictví mého ubohého srdce.

Ted' jsem přemýšlela o lásce, s níž pro nás tolik trpěl, a můj vždy milý Ježíš mi řekl: „Má dcero, mým prvním mučednictvím byla Láska. A Láska mi přinesla druhé mučednictví: bolest. Každé bolesti předcházelo nesmírné moře Lásky. Když se však Láska ocitla sama a opuštěná většinou tvorů. Blouznil jsem, trápil jsem se, a protože moje Láska nemohla najít nikoho, komu by se mohla darovat, soustředila se ve Mně, topila Mne a působila Mi takové bolesti, že ve srovnání s nimi se všechny ostatní bolesti zdály být osvěžením. Ach, kdybych tak měl společnost v Lásce, cítil bych se šťastný, protože se společností všechny věci nabývají štěstí, šíří se a množí.

Láska v blízkosti jiné lásky je šťastná. I když je to třeba i ta nejmenší láska. Protože nachází toho, komu se může darovat, komu se může dát poznat, komu může dát život svou vlastní Láskou. Ale když je nablízku někomu, kdo Ji nemiluje, kdo Ji pohrdá, kdo se o Ni nezajímá, je Láska velmi nešťastná, protože nenachází způsob, jak se mu sdělit a dát mu život. Krása v blízkosti ošklivosti se cítí zneuctěna a zdá se, že se jedna druhé vyhýbají. Protože krása nenávidí ošklivost. Zatím, co ošklivost v blízkosti krásy se cítí ještě ošklivější. To, co je krásné, je šťastné, že je v blízkosti něčeho krásného. A vzájemně si sdělují krásu. Totéž platí pro všechny ostatní věci.

K čemu je učiteli, že je vzdělaný a že toho tolik nastudoval, když nemůže najít žáka, kterého by mohl učit? Ó, jak je nešťastný, když nenajde nikoho, koho by mohl učit tak mnoho nauk. K čemu je lékaři, že rozumí lékařskému umění, když ho nikdo z nemocných nezavolá, aby ukázal své schopnosti? K čemu je bohatému člověku, že je bohatý, když se k němu nikdo nepřiblíží, a on zůstane sám navzdory svému bohatství, nenajde způsob, jak to dát najevo, někomu to sdělit a mohl by zemřít hladem? Jedině společnost je to, co dělá každého šťastným, a umožňuje uskutečňovat dobro, a nechává ho růst. Izolace dělá jedince nešťastným, a činí vše neplodným. Ach, má dcero. Ó, jak trpí má Láska touto izolací. A těch několik, kteří Mi dělají společnost, tvoří Mé osvěžení a Mé štěstí.“

21. září 1920

Úkony v Božské Vůli, v Ní zůstávají utvrzené.

Konala jsem své skutky v Nejsvětější Vůli mého Ježíše. A On, pohybující se v mém nitru Mi řekl: „Má dcero, když duše koná své skutky v Mé Vůli, její skutky v Ní zůstávají utvrzené. Tak, že když se modlí v Mé Vůli, protože její modlitba zůstává potvrzena v Mé Vůli, dostává život modlitby takovým způsobem, že se již nebude muset namáhat, aby se modlila, ale bude v sobě cítit spontánní ochotu k

modlitbě. Ve skutečnosti, když zůstane utvrzená v Mé Vůli, bude v sobě cítit pramen života modlitby. Zdravé oko nevyvíjí žádné úsilí, aby vidělo. Spíše se přirozeně dívá na předměty, těší se z nich a má z nich radost, protože v sobě obsahuje život světla. Ale nemocné oko – jak se namáhá a jak trpí při pohledu! Stejně tak, pokud duše trpí v Mé Vůli, pokud pracuje, pocítí v sobě život trpělivosti, život práce svatým způsobem. Tak, jak její skutky zůstávají utvrzeny v Mé Vůli, ztrácejí slabosti, bídu a všechno, co je lidské. A to je nahrazeno prameny Božského Života.“

25. září 1920

Pravda je světlo. Přirovnání ke Slunci.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem svého vždy milovaného Ježíše, jako by do mého nitra vložil kouli světla. Pak mi řekl: „Má dcero, má pravda je světlo, a když ji sděluji duším, které jsou omezené bytostí, sděluji jim své pravdy omezeným světlem, protože nejsou schopny přijmout obrovské světlo. Nicméně, se to děje stejně jako u Slunce. Zatímco Slunce se na obloze jeví jako ohraničená, zakroužená světelná koule, jeho světlo, které šíří, zasahuje celou Zemi, ohřívá ji a oplodňuje. Člověk tedy nemůže spočítat oplodněné rostliny, a země osvětlená a zahřátá Sluncem. I když ho může vidět vysoko na nebi v okamžiku, nemůže vidět, kde jeho světlo končí, ani dobro, které koná. Totéž se děje se Slunci pravd, které Já sděluji duším. Ty se v nich jeví jako omezené. Ale jakmile tyto pravdy vyjdou najevo, kolika duší se dotknou? Kolik myslí osvítil? Kolik dobra způsobí? Proto jsi Mě viděla, jak jsem v tobě umístil světelnou kouli. To jsou Mé pravdy, které ti sděluji. Buď pozorná při jejich přijímání, a ještě pozornější při jejich sdělování, abys dala průchod světlu Mých pravd.“

Když jsem se teď vrátila k modlitbě, ocitla jsem se v náručí své Nebeské Maminky, která mě hladila a tiskla si mě na klín. Ale pak, ani nevím jak, jsem na ni zapomněla a nařikala jsem, že mě všichni opustili. A Ježíš, letící kolem, mi řekl: „Ještě před chvílí tu byla Moje Maminka, která tě s velkou láskou tiskla v náručí.“ (a jak to říkal, tak jsem si vzpomněla) „Totéž se děje se mnou. Kolikrát přicházím, a ty na to zapomeneš? Mohl bych snad být bez příchodu? Naopak, chovám se jako maminka. Když její dítě spí, líbá ho a hladí, avšak dítě o tom neví. A když se probudí, nařiká, že ho maminka nelíbá a nemiluje. To je to, co děláš ty.“

Pochválen buď Ježíš, autor láskyplných strategií.

12. října 1920

Pomocí pro tu, která žije v Boží Vůli, je sám Ježíš a ona musí být pomocí druhým.

Cítila jsem se velmi utlačovaná, úplně sama, bez naděje, že se mi dostane slova pomoci, útěchy. I když jde o svaté lidi, zdá se, že pokud ke mně přijdou, je to pro pomoc, pro útěchu, nebo aby rozptýlili své vlastní pochybnosti. Ale pro mě nic. A tak, když jsem byla v tomto stavu, mi můj vždy milý Ježíš řekl: „Má dcero, ten, kdo žije v Mé Vůli, se nachází ve stejných podmínkách jako Já. Předpokládejme, že bych mohl potřebovat tvory, což nemůže být, protože tvorové nejsou schopni pomoci svému Stvořiteli. Jako by Slunce chtělo požádat o světlo. a teplo od jiných stvořených věcí. Co by na to řekly? Všechny by se stáhly a zmateně by mu řekly: Cože? Ty od nás žádáš světlo a teplo? Ty, které naplňuješ svět svým světlem a celou zemi oplodňuješ svým teplem? Naše světlo před tebou mizí! Raději ty nám dej světlo a teplo!

Totéž se stane tomu, kdo žije v Mé Vůli. Protože je umístěn v Mých poměrech, a protože je v něm Slunce Mé Vůle, je to on, kdo má poskytovat světlo, teplo a pomoc, ujištění, útěchu. Proto jsem Já sám tvojí pomocí, a ty z Mé Vůle budeš pomáhat ostatním.“

15. listopadu 1920

Neustálé dobro způsobuje, že se stvoření cítí být strháváno k provozování dobra.

Můj stav je stále bolestnější. Jedinou pomocí je mi Nejsvětější Vůle. Když jsem byla se svým sladkým Ježíšem, řekl mi: „Má dcero, každá práce vykonaná pro Mne, každá myšlenka, slovo, modlitba, utrpení, ba i pouhá vzpomínka na Mne, jsou mnohá pouta, která si duše stále vytváří, aby Mne spoutala a aby ke Mně připoutala sebe. Tyto řetězy, bez použití násilí na lidské svobodě, mají tu moc, že jí sladce podávají řetěz vytrvalosti, a umožňují vytvořit poslední článek a poslední krok, aby se mohla zmocnit nesmrtelné Slávy. Ve skutečnosti, nepřetržité dobro má tuto moc – tuto přitažlivost pro duši. Ona, aniž by ji někdo nutil nebo na ní použil násilí, ochotně cítí, že je vedena ke konání dobra.“

28. listopadu 1920

Když chce Ježíš dávat, žádá. Účinky Ježíšova požehnání.

Myslela jsem na to, jak můj sladký Ježíš, aby mohl začít své bolestné utrpení, chtěl jít za Svou Maminkou a požádat Ji o požehnání. A požehnaný Ježíš mi řekl:

„Má dcero, kolik věcí toto tajemství odhaluje. Chtěl jsem jít ke Své drahé Mamince a požádat Ji o požehnání, abych Jí dal příležitost, aby Mě sama požádala o požehnání. Bolestí, které měla snášet, bylo příliš mnoho. A bylo to právě Mé požehnání, které by Ji posílilo. Je to Můj obvyklý způsob žádání, kdykoli chci něco dát. A Moje Maminka Mě okamžitě pochopila. A to tak, že Mi nepožehnala předtím, než Mě požádala o požehnání, a teprve poté, co jsem Jí požehnal, požehnala Ona Mně. To však není vše. Abych stvořil vesmír, vyslovil jsem jedno „FIAT“ a tímto jedním „FIAT“ jsem přerovnal a zkráslil nebe a zemi. Při stvoření člověka do něj Můj všemocný Dech vлил život. Na začátku Mého utrpení, jsem chtěl požehnat Své Mamince Svým všemocným a tvořivým Slovem. Ale nepožehnal jsem jen Jí. Ve své Mamince jsem viděl všechna stvoření. Ona byla tou, která měla přednost přede všemi. A v Ní jsem požehnal všem, a každému z nich. Ba co víc, požehnal jsem každé myšlence, slovu, činu atd. Požehnal jsem každé věci, která měla sloužit stvoření. Stejně jako Slunce, stvořené Mým všemocným „FIAT“, stále sleduje svůj běh pro všechny a pro každého smrtelníka, aniž by kdy ubývalo světla či tepla, stejně tak v žehnání. Mé stvořitelské Slovo zůstalo nepřetržitě v aktu žehnání. Aniž by kdy přestalo žehnat. Stejně, jako Slunce nikdy nepřestane dávat své světlo všem tvorům.

Ale to není všechno. Svým požehnáním jsem chtěl obnovit vlastnosti Stvoření. Chtěl jsem požádat Svého Nebeského Otce o požehnání, aby předal tomuto stvoření Sílu. Chtěl jsem mu požehnat v mém Jménu, a ve Jménu Ducha Svatého, abych mu předal Moudrost a Lásku, a tím obnovil paměť, rozum a vůli tohoto stvoření. A obnovil ho jako svrchovaného vládce všeho.

Ovšem pamatuj že, když dávám, tak chci. Moje drahá Maminka to pochopila a hned Mi požehnala, nejen za sebe, ale i ve jménu všech. Ach, kdyby všichni mohli vidět toto Mé požehnání. Cítili by ho ve vodě, kterou pijí, v ohni, který je hřeje, v jídle, které přijímají, ve smutku, který je trápí, ve sténání jejich modlitby, ve výčitkách svědomí, v opuštěnosti tvorů. Ve všem by slyšeli Mé Stvořitelské Slovo, které jim říká – ale bohužel to neslyší: „Žehnám vám ve jménu Otce, Mne Syna i Ducha Svatého. Žehnám vám, abych vám pomohl, žehnám vám, abych vás bránil, abych vám odpustil, abych vás potěšil. Žehnám vám, abych vás učinil svatými.“ A stvoření by bylo ozvěnou Mého požehnání, kdyby Mi také ve všem žehnal. To jsou účinky Mého požehnání. A Má Církev, Mnou poučená, Mě opakuje, a téměř za všech okolností – udílení svátostí a dalších – dává své požehnání.“

18. prosince 1920

Návrat lásky a díky za vše, co Bůh působil v nebeské Mamince.

Byla jsem celá ztrápená bez svého Ježíše, když jsem při modlitbě ucítila, že je mi nablízku a říká: „Ach, má dcero, všechno se zhoršuje. Přijde to jako vichřice, a všechno se otřese. Bude to vládnout tak dlouho dokud bude trvat vichřice. A skončí to, jak skončí vichřice. Italské vládě chybí půda pod nohama, a neví, na co se zaměřit. Spravedlnost Boží!“

Poté jsem cítila, že jsem mimo sebe, a našla jsem se spolu se svým sladkým Ježíšem, ale přimknutá k Němu tak pevně a On ke mně, že jsem téměř neviděla Jeho Božskou Osobu. Ani nevím, jak jsem řekla: „Můj Ježíši, zatímco k Tobě lnu, chci Ti dokázat svou lásku, svou vděčnost a dělat všechno, co má stvoření za povinnost, protože Ty jsi stvořil naši Neposkvrněnou Královnu Maminku – tu nejkrásnější, nejsvětější, předzvěst Milosti. obohatil jsi Ji všemi dary a učinil jsi Ji také naší Matkou. A dělám to ve jménu tvorů, minulých, přítomných i budoucích. Chci se zmocnit každého činu tvora – každého slova, myšlenky, úderu srdce a kroku – a říci Ti v každém z nich, že Tě miluji, děkuji Ti, žehnám Ti, klaním se Ti za všechno, co jsi vykonal v mé i Tvé Nebeské Mamince.“ Ježíšovi se můj čin líbil tak moc, že mi řekl: „Má dcero, na tento tvůj čin, ve jménu všech pokolení, jsem netrpělivě čekal. Má Spravedlnost a Má Láska cítily potřebu tohoto návratu, protože velké jsou milosti, které sestupují na všechny, za to, že Moje Maminka byla tak moc obohacena. Přesto, nikdy se nemají ani k tomu, aby mi řekli slovo: „Děkuji.““

Jindy jsem říkala svému milovanému Ježíši: „Všechno je pro mě skončeno – utrpení, Ježíšovy návštěvy – všechno.“ A On hned: „Přestala jsi mě snad milovat nebo dělat Mou Vůli?“ A já: „Ne, ať se to nikdy nestane.“ A on: „Pokud tomu tak není – pak nic neskončilo.“

22. prosince 1920

Tvůrčí síla se nachází v Božské Vůli. Smrti, které dávají život jiným.

Přemýšlela jsem o Nejsvětější Boží Vůli a říkala jsem si: „Jakou magickou sílu má tato Boží Vůle – jakou moc, jaké kouzlo!“ A zatímco jsem o tom přemýšlela, můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, pouhé slovo '*Boží Vůle*' obsahuje tvořivou Sílu. Proto má Moc tvořit, proměňovat, pohlcovat a způsobovat, že v duši proudí nové proudy světla, lásky a svatosti. Pouze ve „FIAT“ je Tvořivá Moc. A jestliže Mě

kněz v Hostii posvěcuje, je to proto, že Moje Vůle dala tuto Moc těm slovům, která vyslovuje nad svatou Hostií. Proto všechno pochází z „FIAT“ a nachází se v něm. A pokud při pouhém pomyslení na plnění Mé Vůle se duše cítí uklidněna, posílena, změněna – protože myšlenkou na konání Mé Vůle jako by se postavila na cestu k nalezení všech dober – jaké to teprve bude, když Ji bude dělat?“

Potom jsem si vzpomněla, že mi před lety můj sladký Ježíš řekl: „Předstoupíme před Nejvyšší Veličenstvo a na čele budeme mít nesmazatelným písmem napsáno: 'Chceme smrt, abychom dali život svým bratrům. Chceme bolesti, abychom je osvobodili od věčných bolestí.' Nyní jsem si řekla: 'Jak to mohu udělat, když On nepřijde? Mohla bych to udělat s Ním, ale sama nejsem schopna jít. A jak potom mohu trpět tolik smrtí?'“ A požehnaný Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, můžeš to udělat vždy a v každém okamžiku, protože Já jsem vždy s tebou a nikdy tě neopouštím. A pak ti chci ti říct, jaké jsou tyto smrti, a jak jsou tvořeny. Trpím smrtí, když Má Vůle chce působit dobro ve stvoření, a odchází ode Mne, přináší s sebou milost a pomoc. které jsou potřebné k vykonání tohoto dobra. Je-li tvor připraven konat toto dobro, je to, jako by Má Vůle rozmnožila další život. Je-li tvor neochotný, je to, jako by Má Vůle utrpěla smrt. Ach, kolik smrtí Má Vůle utrpí! Smrt ve stvoření nastává, když po něm chci, aby konalo nějaké dobro, a tím, že ho nekoná, jeho vůle pro toto dobro umírá. Proto, pokud duše nepřetržitě nekoná Mou Vůli, dostává tolik smrtí, kolikrát Ji nekoná. Umírá jí světlo, které by měla mít tím, že koná ono dobro. Umírá jí milost. Umírá jí charisma.

Nyní ti řeknu, jaké jsou tvé smrti, kterými bys mohla dát život našim bratrům. Když se cítíš zbavená Mne a tvé srdce je rozervané a cítíš železnou ruku, která ho svírá – cítíš smrt. Nebo spíše víc než smrt, protože smrt by pro tebe byla životem. Tato smrt by mohla dát život našim bratrům, protože tato bolest a tato smrt obsahují Božský život, nesmírné Světlo, tvořivou Sílu. Obsahují všechno. Jsou smrtí a bolestí, které obsahují věčnou a nekonečnou hodnotu. Tak, kolik životů bys mohla dát našim bratrům? Já budu trpět tyto smrti spolu s tebou a dám jim hodnotu Mé smrti, abych osvobodil život od smrti. Proto se podívej, kolik smrtí trpíš. Pokaždé, když po Mně toužíš a nenajdeš Mě, je to pro tebe skutečná smrt. Protože Mě skutečně nevidíš a necítíš. To je pro tebe smrt. To je mučednictví. A to, co je pro tebe smrtí, může být pro druhé životem.“

25. prosince 1920

Ježíšův svátostný úděl je ještě těžší než Jeho úděl jako Dítěte.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, spolu s Ježíšem. Kráčela jsem dlouhou cestu. A na této cestě jsem kráčela tu s Ježíšem, tu jsem byla s mou Královnou Maminkou. Když zmizel Ježíš, ocitla jsem se s Maminkou. A když zmizela Ona, ocitla jsem se s Ježíšem. Během této procházky mi řekli mnoho věcí. Ježíš a Maminka byli velmi přívětiví, s okouzující sladkostí. Zapomněla jsem na všechno – na své hořkosti. A dokonce i na to, že Je postrádám ... Myslela jsem, že už je nemohu nikdy ztratit. Ó, jak je snadné zapomenout na zlo, ve stavu dobra!

A tu, na konci procházky mě Nebeská Maminka vzala do náruče. Byla jsem ještě velmi, velmi malá a Ona mi řekla: „Má dcero, chci tě ve všem posílit.“ A zdálo se, že mi svou svatou rukou označila čelo, jako by na ně psala a dávala na ně pečeť. Pak, se zdálo, že mi psala do očí, do mých úst, do mého srdce, do mých rukou a nohou, a vtiskla na ně pečeť. Chtěla jsem vidět, co píše, ale nemohla jsem to písmo přečíst. Jen na svých ústech jsem uviděla dvě písmena, která říkala: „Zničení každé chuti“, a hned jsem řekla: „Děkuji Ti, ó Maminko – odnímáš mi každou chuť, která není Ježíš.“ Chtěl jsem tomu víc rozumět, ale Maminka mi řekla: „Pro tebe není nutné vědět. Důvěřuj mi. Dělal jsem ti, co bylo třeba.“ Požehnala mi a zmizela, a já jsem se ocitla sama v sobě.

Potom se můj sladký Ježíš vrátil zpět. Byl něžným dět'átkem, které naříkalo, plakalo a tráslo se zimou. Vrhł se mi do náruče, aby se zahřál. Přitiskla jsem Ho k sobě velmi pevně a podle svého zvyku jsem splynula s Jeho Vůlí, abych našla myšlenky všech ostatních s těmi mými, a obklopila chvějícího se Ježíše adorací všech stvořených myslí. Abych našla pohledy všech a přiměla všechny, aby se na Ježíška dívali a odvrátili Ho od pláče. Abych našla ústa, slova, hlasy všech tvorů, aby Ho všichni mohli políbit, aby Ho nenechali naříkat, a mohli Ho zahřát svým dechem. Zatímco jsem to dělala, Ježíšek přestal naříkat a plakat a jako by byl zahřátý mi řekl: „Má dcero, viděla jsi, co Mě rozechvělo, rozplakalo a rozkřičelo? Opuštěnost od tvorů. Ty jsi je všechny postavila kolem Mne. Já jsem cítil, že Mne všichni sledují a líbají, a tak jsem přestal plakat. Nicméně, věz, že můj svátostný úděl je ještě těžší než můj úděl nemluvněte. I když byla ta jeskyně studená, byla prostorná, a byl v ní vzduch k dýchání. Hostie je také studená, ale tak malá, že mi téměř schází vzduch. V jeskyni jsem měl jesličky s trochou sena na spaní. V Mém Svátostném

životě nemám ani seno, a nemám nic, jen tvrdé a ledové kovy na spaní. V jeskyni jsem měl Svou drahou Maminku, která Mě velmi často brala svýma nejčistšíma rukama, zahrnovala Mě vroucími polibky, aby Mě zahřála, konejšila Můj pláč a živila Mě svým nejsladším mlékem. V mém svátostném životě je to všechno naopak. Tam nemám Maminku. Pokud Mě vezmou, cítím dotek nehodných rukou, které páchnou hlínou a hnojem. Ó, jak cítím jejich zápach – více než hnůj, který jsem cítil v jeskyni. Místo toho, aby mě zahrnuli polibky, dotýkají se Mě neuctivými činy. Místo mléka Mi dávají žluč svatokrádeží, lhostejnosti a chladu. V jeskyni, Mě svatý Josef nikdy nenechal v noci bez světla malé lucerničky. Zde ve svátosti, kolikrát zůstávám v temnotě, dokonce v noci! Ó, jak mnohem bolestnější je můj svátostný úděl! Ó, o co bolestnější je můj svátostný úděl! Kolik skrytých slz, které nikdo nevidí. Kolik nářků, kterým nikdo nenaslouchá. Jestliže tě Můj úděl jako nemluvněte pohnul k lítosti, tím spíše by tě měl k soucitu pohnout Můj úděl ve Svátosti.“

5. ledna 1921

Pravý život duše uskutečněný v Boží Vůli není nic jiného než formování jejího života v životě Ježíšově.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, modlila jsem se a při modlitbě jsem zamýšlela vstoupit do Boží Vůle. A tak vše, co existuje v Boží Vůli, učinit svým vlastnictvím, protože Jí nic neunikne, minulost, přítomnost ani budoucnost, a udělat ze sebe korunu všech, abych ve jménu všech přinesla svůj hold, svou lásku, své zadostiučinění atd. před Božským Majestát. Právě teď, můj vždy milující Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Má dcero, pravý život duše konaný v Mé Vůli není nic jiného než utváření jejího života v Mém, dávání Mého vlastního tvaru všemu, co dělá. Já jsem nedělal nic jiného než, že všechny činy, které jsem udělal, vnitřní i vnější, jsem nechal letět uvnitř Mé Vůle. Každou myšlenku Své Mysli jsem nechal letět. A letí nad každou myšlenkou tvora, které všechny existovaly v Mé Vůli, Moje myšlenka, která letí nade vším, se stala téměř korunou každé lidské inteligence, a přinášela hold, uctívání, slávu, lásku a odplatu každé stvořené myšlenky, k Majestátu Otce. Stejně tak je to i s mým pohledem, mým slovem, mým pohybem, mým krokem.

A teď, duše, aby žila v Mé Vůli, musí dát své mysli podobu Mé Mysli. Tvar Mého pohledu, Mého slova, Mého pohybu svému. A když to dělá, ztrácí svůj tvar a získává Můj. Nedělá nic jiného, než že dává neustále smrti lidskému bytí a nepřetržitě

život Božské Vůli. Tímto způsobem bude duše schopna dokončit Život Mé Vůle v sobě. Jinak, tento zázrak, tento tvar, plně modelovaný podle Mne, nebude nikdy zcela dokončen. Pouze Má Vůle, která je věčná a nekonečná, jí umožňuje nalézt vše. Redukuje minulost i budoucnost na jediný bod. A v tomto jednom bodě najde duše všechna tlukoucí srdce, všechny živé mysli, všechna má díla v činnosti. A ta duše, která činí Mou Vůli svou vlastní, dělá všechno. Uspokojuje za všechny, miluje za všechny, a koná dobro všem a každému, jako by všichni byli jedno. Kdo kdy může dosáhnout takového rozsahu? Žádná ctnost, žádné hrdinství – dokonce ani mučednictví nemůže stát před Mou Vůlí. Všichni, všichni zůstávají za skutky vykonanými v Mé Vůli. Proto, buď pozorná. a nechej naplnit poslání Mé Vůle v tobě.“

7. ledna 1921

Ježíšův úsměv, když vidí první plody, děti své Vůle, žijící ne v lidské, ale v Boží sféře.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš a objal mě svou paží kolem krku. Pak se přiblížil k mému srdci, držel mezi dlaněmi svůj prs, přitiskl ho k mému srdci a vytékaly z něj potůčky mléka. Těmito potůčky mléka naplnil mé srdce a pak mi řekl: „Dcero, vidíš, jak moc tě miluji? Chtěl jsem celé tvé srdce naplnit mlékem Milosti a Lásky, takže vše, co řekneš a uděláš, nebude nic jiného než vylití Milosti, kterou jsem tě naplnil. Nebudeš dělat nic – jen odevzdáš svou vůli na milost Mé Vůli a Já udělám všechno. Nebudeš ničím jiným než zvukem mého hlasu, nositelem Mé Vůle, ničitelem ctností v lidském pojetí, a obnovitelem ctností v Božském způsobu, které jsou založeny na věčném, nesmírném, nekonečném bodě.“ Po těchto slovech zmizel.

Po malé chvíli se vrátil a já jsem se cítila zničená, zejména při přemýšlení o určitých věcech, které zde není třeba říkat. Mé trápení bylo na vrcholu, a já jsem si říkala: „Jak je to možné? Můj Ježíši, toto nedopust’! Možná chceš vůli, a ne tento čin oběti. A pak, v tomto těžkém stavu, v němž se nacházím, netoužím po ničem jiném než po nebi.“ A Ježíš, vystupující z mého nitra, propukl v pláč. Slyšela jsem, jak ten vzlykot zaznívá v nebi i na zemi. Ale když už chtěl přestat vzlykat, objevil se úsměv, který, stejně jako ten vzlykot, se odrážel v nebi i na zemi. Zůstala jsem okouzlená a můj Ježíš mi řekl: „Má milovaná dcero, po velkém zármutku, který Mi stvoření působí v těchto smutných časech, až Mě rozpláčou – a protože je to pláč Boha, ozývá

se v nebi i na zemi – pak převládne úsměv, který naplní nebe i zemi radostí. Tento úsměv se objeví na Mých rtech, když vidím první plody – děti Mé Vůle, žijící ne v lidské, ale v Božské sféře. Uvidím je všechny poznamenané věčnou, nesmírnou, nekonečnou Vůlí. Uvidím, že věčný bod, který má život jen v nebi, proudil na zemi a formoval duše svými nekonečnými principy, Božským působením, s násobením činů v rámci jednoho jediného činu. A stejně jako Stvoření vyšlo z FIAT, ve FIAT bude naplněno. Pouze děti Mé Vůle dosáhnou všeho v rámci FIAT. A v mém FIAT, které v nich bude mít život, obdržím úplnou lásku, slávu, zadostiučinění, díkůvzdání, a chválu za všechno a za všechny. Moje dcero, všechno se vrací tam, odkud to přišlo. Všechno vyšlo z FIAT, a ve FIAT se všechno vrátí ke Mně. Bude jich málo, ale ve FIAT mi dají všechno.“

10. ledna 1921

"FIAT MIHI" Nejsvětější Panny. Bůh chce druhé „ano“ ve Své Vůli. „FIAT“ Luisy.

Znepokojilo mě, co je napsáno výše, a řekla jsem si: „Nevím, co Ježíš chce ode mne. Přitom ví, jak jsem špatná, a že v ničem nejsem dobrá.“ A Ježíš, pohybující se v mém nitru, mi řekl: „Moje dcero, vzpomeň si, jak jsem tě před lety požádal, jestli bys chtěla žít v Mé Vůli. A protože jsem tě chtěl mít ve Své Vůli, chtěl jsem, abys vyslovila své 'ano' v Mé vlastní Vůli. Toto „ano“ bylo vázáno k věčnému bodu, a k Vůli, která nikdy neskončí. Toto „ano“ je ve středu Mé Vůle, obklopeno nekonečnou nesmírností. A pokud se pokusí odejít, téměř nemůže najít cestu.“

Proto, při tvých malých protivenstvích, při nějaké tvé nespokojenosti, se směji a bavím se. Protože tě vidím jako ty lidi, kteří jsou svázáni svou vlastní vůlí, v hlubinách moře, a chtějí se dostat ven. Ti nenajdou nic než vodu. A protože jsou spoutáni v mořské hlubině, cítí, že je trápí touha dostat se ven. A aby zůstali klidní a šťastní, noří se ještě více do mořské hlubiny. Stejně tak, když tě vidím zmatenou, jako bys chtěla odejít, a když vidím, že to nedokážeš udělat, vázána svým vlastním „ano“, se ještě více noříš do hlubin Mé Vůle – směji se a bavím se. A pak, ty si myslíš, že je to něco triviálního a snadného odejít z Mé Vůle? Pohnula bys věčným bodem. A kdybys věděla, co to znamená, pohnout věčným bodem, třásla by ses strachy.“

Pak dodal: „Požádal jsem o první „ano“ ve svém FIAT, svou drahou Maminku, a – ach, ta síla Jejího FIAT v Mé Vůli! Jakmile se Božské FIAT setkalo

s tímto FIAT Mé Maminky, obě se spojila v jedno. Mé FIAT Ji pozvedlo, zbožšťilo Ji, zastínilo Ji a bez jakéhokoliv lidského zásahu počalo Mne, Božího Syna. Pouze v mém FIAT Mě mohla počít. Mé FIAT Jí božským způsobem sdělilo nesmírnost, nekonečnost, plodnost, a proto v Ní mohl být počat Nesmírný Věčný Nekonečný. Jakmile řekla: „FIAT MIHI“, nejenže se Mě zmocnila, ale zastínila všechny tvory a všechny stvořené věci. Pocítila v sobě život všech tvorů a od té chvíle začala působit jako Matka a Královna všech. Kolik divů toto „ano“ Mé Maminky obsahuje? Kdybych je chtěl všechny vyprávět, nikdy bys nepřestala poslouchat.

Nyní, jsem žádal druhé „ano“ v Mé Vůli od tebe. A ty, i když se chvěješ, jsi ho vyslovila. Toto „ano“ v Mé Vůli splní své poselství a dosáhne svého Božského naplnění. Ty – následuj Mě, ponoř se hlouběji do nesmírného moře Mé Vůle, a Já se o vše postarám. Moje Maminka nepřemýšlela o tom, jak se mi podaří se do Ní vtělit. Řekla jen: „FIAT MIHI“. A já jsem se postaral o to, jak se vtělit. Tak to budeš také ty dělat.“

17. ledna 1921

"FIAT MIHI" Nejsvětější Panny mělo stejnou sílu jako tvůrčí „FIAT“. Třetí „FIAT“ bude naplněním a dovršením modlitby, kterou učil Ježíš: Fiat Voluntas Tua sicut in Coelo et in Terra.

Cítila jsem, jak se moje ubohá mysl ponořila do nesmírného moře Boží Vůle. Všude jsem viděla znamení FIAT. Viděla jsem ho ve Slunci a zdálo se mi, že ozvěna FIAT ve Slunci mi přináší Božskou Lásku, která vystřelená skrze mne, mě zranila a prolétla mnou. A já, na křídlech FIAT Slunce, jsem vystoupila k Věčnému a přinesla, ve jménu celého lidského pokolení, Lásku, která vystřelila, zranila, a probleskla skrze Nejvyšší Majestát. A já jsem řekla: „Ve Tvém FIAT jsi mi dal všechnu tuto Lásku, a jen ve FIAT Ti ji mohu vrátit.“

Dívala jsem se na hvězdy a viděla jsem v nich FIAT. A v jejich sladkém a mírném třpytu mi toto FIAT přineslo tichou Lásku, sladkou Lásku, skrytou Lásku, soucitnou Lásku ve skutečné noci hříchu. A já jsem ve FIAT hvězd, ve jménu všech, přinesla k Trůnu Věčného Lásku poklidnou, aby nastolila mír mezi nebem a zemí, sladkou Lásku milujících duší, skrytou Lásku mnoha jiných, Lásku tvorů, když se po hříchu vracejí k Bohu. Kdo však může říci, co všechno jsem pochopila a vykonala v mnoha FIAT, která byla roztroušena po celém Stvoření? Byla bych příliš rozvláčná, proto zde přestanu.

Pak, můj sladký Ježíš vzal mé ruce do svých, stiskl je pevně a řekl mi: „Má dcero, to FIAT je plné života, ba co víc, je to Život sám. A proto všechny životy a všechny věci pocházejí z FIAT. Stvoření vyšlo z mého „FIAT“. Proto v každé stvořené věci je vidět znak „FIAT“. Vykoupení vyšlo z „FIAT MIHI“ mé drahé Maminky, vyslovené v Mé Vůli a nesoucí tutéž Sílu mého Tvůrčího „FIAT“. Proto ve Vykoupení není nic, co by neobsahovalo stopu „FIAT MIHI“ mé Maminky. Dokonce i samo Mé Lidství, Mé kroky, slova a skutky byly poznamenány Jejím „FIAT MIHI“. Mé bolesti, Mé rány, Mé trny, Můj Kříž, Má Krev měly pečeť Jeho „FIAT MIHI“, protože věci nesou pečeť původu, z něhož pocházejí. Můj původ v čase byl „FIAT MIHI“ Neposkvrněné Maminky, a proto všechna Má díla nesou znak Jeho „FIAT MIHI“. Stejně tak je Její 'FIAT MIHI' v každé Svátostné Hostii. Vstává-li člověk z hříchu, je-li pokřtěno novorozeně, otevírá-li se nebe, aby přijalo duše, je to 'FIAT MIHI' mé Mámy, které vše poznamenává, vše následuje, a z něhož vše vychází. Ó, síla FIAT! Jež každým okamžikem stoupá, rozmnožuje se, a stává se životem všech dober.

Nyní ti chci říci, proč jsem tě žádal o tvé „FIAT“ – tvé „ano“ v Mé Vůli. Chci, aby modlitba, kterou jsem učil: „*Fiat Voluntas Tua sicut in Coelo et in terra*“, tato modlitba tolika staletí, tolika generací, aby došla svého naplnění a dovršení. Proto jsem chtěl, aby v Mé Vůli zaznělo další „ano“ – další „FIAT“ obsahující Tvůrčí Sílu. Chci „FIAT“, které povstává v každém okamžiku a násobí se v každém. Chci v jedné duši své vlastní 'FIAT', které stoupá k Mému Trůnu a svou Tvůrčí Silou přináší na zemi život 'FIAT. Na zemi, tak jako je v nebi'.

Když jsem to slyšela, překvapena a zničena, řekla jsem: „Ježíši, co to říkáš? Ty přece víš, jak jsem špatná a neschopná.“ A On: „Má dcero, je mým obvyklým způsobem, že si pro svá největší díla vybírám ty nejponíženější, nejneschopnější a nejubožejší duše. Ani moje Maminka neměla ve svém vnějším životě nic mimořádného, žádné zázraky – žádná znamení, která by ji odlišovala od ostatních žen. Její jedinou odlišností byla dokonalá ctnost, které téměř nikdo nevěnoval pozornost. A když jsem dal jiným svatým vyznamenání zázraků, a jiné jsem ozdobil svými ranami, mé Mamince nic – nic. Přesto, byla divem divů, zázrakem zázraků, pravá a dokonalá ukřižovaná, nikdo jiný není jako Ona.

Obvykle se chovám jako pán, který má dva sluhy. Jeden z nich se zdá být herkulovským obrem, který umí všechno, druhý je malý, neschopný a zdá se, že není k ničemu dobrý, k žádné důležité službě. Pokud si ho pán ponechá, je to spíše z dobročinnosti a také pro zábavu. A teď, když má poslat milion – miliardu, do jiného

města, co udělá? Zavolá toho malého a neschopného a svěří mu tu velkou sumu, říká si: „Když ji dám tomu obrovi, všichni na něj upnou svou pozornost. Mohou ho přepadnout zloději a okrást, a pokud se pokusí bránit svou herkulovskou silou, může být zraněn. Vím, že je toho schopen, ale chci ho ušetřit. Nechci ho vystavovat zjevnému nebezpečí. Na druhou stranu, toho mrňouse si nikdo nebude všimnout. Ví se, že je neschopný. Nikdo by si nepomyslel, že bych mu svěřil tak důležitou částku. A tak se vrátí zpět v pořádku a zdravý.“ Chudák neschopný je překvapen, že mu pán důvěřuje, když mohl použít obra, a celý rozechvělý a pokorný, jde složit velkou částku, a nikdo se nenamáhá, aby na něj jenom pohlédl. Vrací se tedy živ a zdrav ke svému pánovi, ještě rozechvělejší a pokornější než předtím.

Tak to dělám i Já: čím větší dílo chci vykonat, tím více si vybírám ubohé, chudé, nevědomé duše, bez vnějšího vzhledu, který by je mohl odhalit. Ubohý stav duše poslouží jako bezpečná úschova pro Mou práci. Zloději, z hrdosti a lásky k sobě samým, jí nebudou věnovat pozornost, protože ví o její neschopnosti. A ona, pokorná a rozechvělá, bude vykonávat úřad, který jsem jí svěřil, s vědomím, že sama nic neudělala, ale že všechno jsem v ní udělal Já.“

24. ledna 1921

Třetí FIAT dovrší slávu a čest FIAT Stvoření a bude potvrzením a rozvojem plodů z FIAT Vykoupení. Tato tři FIAT budou na zemi skrývat Nejsvětější Trojici.

Cítila jsem se zničená při přemýšlení o tomto požehnaném FIAT. Ale můj milovaný Ježíš chtěl zvýšit můj zmatek. Zdá se, že si ze mě chce udělat legraci. Navrhuje mi ohromující a téměř neuvěřitelné věci. A těší ho, že mě vidí zmatenou, a ještě více zničenou. A co je ještě horší, je to, že mě poslušnost nutí o nich psát k mému ještě většímu utrpení. Když jsem se modlila, můj sladký Ježíš si opřel hlavu o mou, a rukou si podpíral čelo. A světlo vycházející z Jeho čela mi řeklo: „Moje dcero, první FIAT bylo vysloveno ve Stvoření bez zásahu tvorů. Druhé FIAT bylo vysloveno při Vykoupení. Chtěl jsem, aby do něj zasáhlo stvoření, a vybral jsem si svou Maminku pro dokončení druhého FIAT. Nyní chci pro naplnění obou vyslovit třetí FIAT, a chci ho vyslovit skrze tebe. Vyvolil jsem si tě pro naplnění třetího FIAT. Toto třetí FIAT přinese završení slávy a cti FIAT Stvoření, a bude potvrzením a rozvojem plodů FIAT vykoupení. Tato tři FIAT budou na zemi skrývat Nejsvětější Trojici, a Já budu mít Fiat Voluntas Tua na zemi, tak jak je v nebi. Tato tři FIAT budou neoddělitelná – každé z nich bude životem toho druhého. Budou jednotná a

trojjediná, ale navzájem odlišná. Moje láska to chce, Má Sláva si to žádá. Poté, co jsem z lůna své Tvůrčí Síly vypustil první dvě FIAT, chci uvolnit FIAT třetí, protože Má Láska Ho již nemůže zadržet – a to, aby dokončilo dílo, které pochází ode Mne. Jinak by díla Stvoření a Vykoupení byla nedokončená.“

Když to slyšela, byla jsem nejen zmatená, ale i ohromená, a řekl jsem si: „Je tohle všechno možné? Je toho tolik. A jestli je pravda, že si vybral právě mě, zdá se mi, že je to jedna z obvyklých Ježíšových pošetilostí. A pak, co jsem mohla dělat nebo říkat z postele, napůl zmrzačená a nemotorná tak, jak jsem? Mohla bych se vůbec postavit té spoustě a nekonečnosti FIAT Stvoření a Vykoupení? Protože mé FIAT je podobné ostatním dvěma FIAT, musím běžet společně s nimi, rozmnožit se s nimi, konat dobro, které konají ona. Splétat se s nimi... Ježíši, pomysli na to, co děláš! Já nezvládnou tak moc.“ Kdo však může vypovědět všechny ty nesmysly, které jsem říkala?

Tu se můj sladký Ježíš vrátil a řekl mi: „Já si vybírám, koho chci. Věz však, že všechna Svá díla začínám mezi Mnou a jedním stvořením. A potom jsou rozšířena. Ve skutečnosti, kdo byl prvním divákem FIAT Mého stvoření? Adam a pak Eva. To jistě nebyla spousta lidí. Teprve po letech a letech se davy a zástupy lidí staly jeho diváky. Při druhém FIAT byla moje Maminka jediným divákem. Ani svatý Josef nic nevěděl. A Moje Maminka se ocitla ve vážnějším stavu než ty. Velikost Tvůrčí Síly Mého díla, kterou v sobě cítila, byla taková, že zmatená, nepocit'ovala sílu někomu se o tom zmínit. A když potom, to svatý Josef věděl, bylo to proto, že jsem mu to zjevil. A tak toto FIAT vyklíčilo jako semínko v Jejím panenském lůně. Vznikl obilný klas, aby se rozmnožilo, a pak vyšlo na denní světlo. Ale kdo byli diváci? Jen hrstka. V nazaretském pokoji byli jedinými diváky Moje drahá Maminka a svatý Josef. Když pak Mé Nejsvětější Lidství vyrostlo, vyšel jsem ven a dal jsem se poznat – ale ne všem. Potom se rozšířilo více a bude se šířit i nadále.

Stejně tak třetí FIAT. To vyklíčí v tobě. Bude vytvořen obilný klas. Jenom kněz o tom bude vědět. Pak několik duší – a pak, se rozšíří. Bude se šířit, a půjde stejnou cestou jako Stvoření a Vykoupení. Čím více se cítíš drcená, tím víc v tobě roste a plodí klas třetího FIAT. Proto, buď pozorná a věrná.“

2. února 1921

Třetí FIAT musí působit společně s ostatními dvěma FIAT. Tato tři FIAT mají stejnou hodnotu a sílu, protože obsahují Tvůrčí Sílu.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, rozpustila jsem se celá v Božské Vůli a říkala jsem si: „Můj Ježíši, chci Tě milovat a chci tolik lásky, abych nahrazovala lásku všech generací, které byly a které budou. Ale kdo mi může dát tolik lásky, abych byla schopná milovat za všechny? Má Lásko, ve Tvé Vůli je Tvořivá Síla. Proto chci já sama, ve Tvé Vůli, stvořit tolik lásky, aby vynahradila, a překonala lásku všech, a všeho, co jsou všichni tvorové povinni dát Bohu, našemu Stvořiteli...“

Přitom jsem si říkala: „Kolik nesmyslů tu povídám.“ A můj sladký Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: „Moje dcero, jistěže, v Mé Vůli je Tvořivá Síla. Miliardy a miliardy hvězd vyšly z jednoho jediného FIAT. Miliardy a miliardy činů Milosti, které se předávají duším, vycházejí z FIAT MIHI mé Maminky, z níž se zrodilo Vykoupení. Tyto skutky Milosti jsou krásnější, zářivější, rozmanitější než hvězdy. A zatímco hvězdy jsou pevné a nemnoží se, skutky Milosti se množí do nekonečna. Probíhají v každém okamžiku, přitahují tvory, těší je, posilují je a dávají jim život. Ach! kdyby tvorové mohli vidět nadpřirozený řád Milosti, slyšeli by takové melodie, a viděli tak okouzující scénu, že by věřili, že to je jejich Ráj. Nyní i třetí FIAT musí působit společně s ostatními dvěma FIAT. Musí se násobit do nekonečna, a v každém okamžiku musí dávat tolik úkonů za tolik úkonů Milosti, kolik je jich uvolněno z mého lůna. Za tolik hvězd, za tolik kapek vody, a za tolik stvořených věcí kolik jich bylo vypuštěno z FIAT Stvoření. Musí s nimi splynout a říci: „Tolik činů, kolik ty – tolik učiním i já.“

Tato tři FIAT mají stejnou hodnotu a sílu. Ty zmizíš – to Já, to FIAT to působí, a proto i ty můžeš říci v mém Všemocném FIAT: „Chci vytvořit tolik lásky, tolik zbožňování, tolik požehnání, tolik slávy mému Bohu, abych vynahradila všechno a za všechny.“ Tvé činy naplní nebe i zemi. Budou se rozmnožovat se skutky Stvoření a Vykoupení, a splynou v jedno.

To všechno se některým bude zdát udivující a neuvěřitelné. V tom případě by museli pochybovat o Mé Tvůrčí Síle. A pak, když jsem to Já, kdo to chce, a kdo tuto Moc dává, přestanou všechny pochybnosti. Nemám snad svobodu dělat co chci, a dávat komu chci? Ty – buď pozorná. Já budu s tebou. Zastíním tě Mojí Tvořivou Silou a uskutečním na základě tebe, co chci.“

8. února 1921

Zatímco svět chce svrhnout Ježíše z povrchu země, On připravuje Éru lásky: Éru Svého třetího FIAT.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání slyšela ve svém nitru, jak můj vždy milý Ježíš říká: „Ó ničemný světe, děláš všechno, abys mě odstranil z povrchu země, abys Mě vyhnal ze společnosti, ze škol, z rozhovorů – ze všeho. Sprádáte plány, jak zbořit chrámy a oltáře, jak zničit mou Církev a zabít mé služebníky. Zatímco já pro vás připravuji éru Lásky – éru Mého třetího FIAT. Sami si razíte svou vlastní cestu abyste mě vyhnali, a já vás budu mást prostředky Lásky. Budu vás sledovat zezadu, a přijdu k vám zepředu abych vás v Lásce zmátl a všude, kde jste Mě vyhnali, vztyčím Svůj trůn, a budu tam vládnout víc než předtím – jenom ještě podivuhodnějším způsobem. Tak moc, že vy sami padnete k nohám mého trůnu, jako byste byli spoutáni mocí Mé Lásky.“

Pak dodal: „Ach, má dcero, to stvoření zuří ve zlu stále víc a víc! Kolik machinací zkázy připravují! Dojdou až k vyčerpání samotného zla. Ale zatímco oni se budou zabývat tím, že půjdou svou vlastní cestou, Já se budu zabývat tím, aby Fiat Voluntas Tua mělo své dokončení a naplnění. Aby Má Vůle vládla na zemi – ale zcela novým stylem. Budu se zabývat přípravou éry třetího FIAT, ve které se má Láska projevit úžasným a neslýchaným způsobem. Ach, ano, Já chci zcela zmást člověka v lásce! Proto buď pozorná – chci, abys byla se Mnou při přípravě této Nebeské a Božské éry Lásky. Budeme si navzájem pomáhat, a budeme pracovat společně.“ Pak se přiblížil k mým ústům, a když do nich vyslal Svůj všemocný dech, pocítila jsem, jak do mě vlévá nový život. A zmizel.

16. února 1921

Aby stvoření mohlo vstoupit do Boží vůle, nemusí dělat nic jiného, než odstranit malý kamínek své vůle.

Když jsem přemýšlela o svaté Boží Vůli, můj sladký Ježíš mi řekl: „Má dcero, neexistují cesty, dveře ani klíče, kterými by se dalo vstoupit do Mé Vůle. Protože Má Vůle je všude. Proudí pod nohama, napravo, nalevo, nad hlavou – všude. Stvoření nemusí dělat nic, jen odstranit malý kamínek vlastní vůle. Duše, ačkoli je v Mé Vůli, se na ní nepodílí, ani si neužívá Jejích účinků, je v Mé Vůli jako cizinec. Ve skutečnosti je to jako by ten malý kámen její vůle bránil vodě, aby odtékala od břehu, aby stékala někam jinam – ty kameny ji blokují. Ale když duše odstraní malý kámen své vůle, v tom samém okamžiku, vstoupí do Mne, a Já do ní. Má k dispozici všechny mé statky: sílu, světlo, pomoc – cokoli chce. Proto neexistují žádné cesty, žádné dveře ani klíče. Stačí, aby to duše chtěla, a je vše je hotovo. Má vůle se o všechno stará a poskytuje vše, co jí chybí. A nutí ji putovat uvnitř v nekonečných hranicích

Mé Vůle. U ostatních ctností je tomu zcela naopak: kolik úsilí je třeba, kolik bojů, kolik dlouhých cest! A když se zdá, že se na duši usmívá ctnost, jedna trochu prudší vášeň, jedno pokušení, jedno nečekané střetnutí, ji zatlačí zpět na začátek cesty.“

22. února 1921

Třetí FIAT dá stvoření takovou milost, že se vrátí téměř do původního stavu. V posledním FIAT pak Bůh přijme Svůj věčný odpočinek.

Byla jsem ve svém obvyklém stavu a můj sladký Ježíš byl celý zamlklý. Řekla jsem Mu: „Lásko moje, proč mi nic neříkáš?“ A Ježíš: „Má dcero, to je můj obvyklý způsob, že mlčím poté co jsem mluvil. Chci spočinout ve svém vlastním slově – to znamená v samotném díle, které ze Mne vyšlo. Učinil jsem tak při stvoření. Potom, co jsem řekl: 'FIAT LUX', a vzniklo světlo, a 'FIAT' všem ostatním věcem, a věci ožily, chtěl jsem si odpočinout a mé věčné světlo spočinulo ve světle vydaném v čase. Má Láska spočinula v lásce, kterou jsem vložil do celého stvoření. Má krása spočinula v celém vesmíru, který jsem utvářel podle Své Krásy. Spočívala také Má Moudrost a Má Moc, jimiž jsem vše uspořádal, a to s takovou moudrostí a mocí, že jsem při pohledu na ně sám řekl: „Jak krásné je Dílo, které ze Mne vyšlo – chci v něm spočinout.“ Stejně tak to dělám s dušemi. Poté, co jsem promluvil, chci odpočívat a těšit se z účinků svého slova.“

Poté dodal: „Řekněme společně FIAT.“ A všechno – Nebe i země byly naplněny adorací Nejvyššímu Majestátu. Pak znovu zopakoval: „FIAT“, a Ježíšova Krev, jeho rány a bolesti povstaly, a rozmnožily se do nekonečna. A pak, potřetí „FIAT“. A toto FIAT se rozmnožilo ve všech vůlích tvorů, aby je posvětilo. Pak mi řekl: „Má dcero, tato tři FIAT jsou Stvořitelské, Vykupující a Posvěcující FIAT. Při stvoření člověka, jsem ho obdařil třemi schopnostmi – intelektem, pamětí a vůlí. A třemi FIAT vykonám dílo posvěcení člověka.

Při FIAT Stvoření zůstává intelekt člověka jakoby uchvácen. Kolik věcí chápe o Mně a o Mé Lásce k němu, jak jsem skrytý ve všech stvořených věcech, abych se dal poznat a dal mu Lásku, abych byl milován. Ve FIAT Vykoupení zůstává jeho paměť jakoby okouzlena přemírou Mé Lásky, která tolik trpí, aby pomohla a zachránila člověka ve stavu hříchu. Ve třetím FIAT chce Má Láska ukázat ještě více. Chci napadnout lidskou vůli. Chci svou Vůli postavit jako oporu jeho vůli, aby lidská vůle zůstala nejen uchvácená a okouzlena, ale také udržována Věčnou Vůlí. A jak se Má Vůle stává její oporou ve všem, bude téměř nemožné z ní uniknout.

Generace neskončí, dokud na zemi nezavládne Má Vůle. Moje vykupující FIAT se umístí uprostřed, mezi Stvořitelské FIAT a Posvěcující FIAT. Budou se prolínat, všechna tři dohromady, a dokončí posvěcení člověka. To třetí FIAT dá stvoření takovou milost, že se vrátí téměř do stavu, v němž vzniklo. A teprve tehdy, až uvidím člověka takového, jaký ode Mne vyšel, bude Mé Dílo dokončeno. A Já, v posledním FIAT, naleznu Svůj věčný odpočinek. Teprve život v Mé Vůli vrátí člověku jeho původní stav. Proto buď pozorná a spolu se Mnou Mi pomáhej dokončit posvěcení stvoření.“

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: „Ježíši, má Lásko, nejsem schopná dělat to, co děláš Ty, ani to, co mě učíš. A skoro se bojím Tvých výčitek, když neudělám dobře, co ode mě chceš.“ A On, samá dobrota: „Já také vím že nemůžeš udělat dokonale to, co ti říkám. Ale kdekoli, kde nebudeš stačit, udělám to Já za tebe. Je však nutné, abych tě zaujal a abys pochopila, co máš dělat. Abys, i když nemůžeš udělat všechno, mohla udělat to, co dokážeš. A jak k tobě mluvím, tvá vůle zůstává spoutána s Mou. Chtěla bys dělat, co ti řeknu, a já to považuji, jako kdybys to všechno udělala.“ A já: „Jak lze tento způsob života v Boží Vůli šířit a učit ostatní – a kdo k tomu bude určen?“ A Ježíš: „Má dcero, i kdyby s mým sestoupením na zem nebyl nikdo spasen, dílo oslavy Otce by již bylo dokončeno. Stejně tak nyní. I kdyby nikdo nechtěl přijmout tento dar, což se nestane, budeš stačit jen ty sama a poskytněš mi úplnou slávu, kterou chci od všech tvorů.“

2. března 1921

Ježíš mění stav oběti Luisy, aby připravil éru své Vůle.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj vždy milý Ježíš a řekl mi: „Má dcero, třetí FIAT – mé '*Fiat Voluntas Tua, na zemi jako je v nebi*' – bude jako duha, která se objevila na obloze po potopě a která jako duha míru ujistila člověka, že potopa skončila. Takové bude i třetí FIAT. Jakmile vejde ve známost, přijdou milující a nesobecké duše, aby žily v mém FIAT. Budou jako duha – duha míru – která usmíří nebe a zemi a rozptýlí potopu tolika hříchů, jež zaplavují zemi. Tyto duhy míru budou mít třetí FIAT jako svůj vlastní život, proto v nich Mé „*Fiat Voluntas Tua*“ bude mít své dovršení. A stejně jako Mne druhé FIAT povolalo na zem, abych žil mezi lidmi, třetí FIAT povolá Mou Vůli do duší a bude v nich vládnout 'na zemi jako v nebi'.“

A protože jsem byla smutná z Jeho nepřítomnosti, dodal: „Dcero moje, buď veselá – přijď do Mé Vůle. Vybral jsem si tě mezi tisíci a tisíci, aby v tobě má Vůle

dosáhla plného naplnění a abys byla jako duha míru, která svými sedmi barvami přitahuje ostatní, aby žili v Mé Vůli. Proto nechme zemi stranou. Až dosud jsem tě držel u sebe, aby se utišila Má Spravedlnost a zabránilo se větším trestům v jejich vylití na zemi. Nyní nechme plynout proud lidského zla. Chci, aby ses se Mnou, v Mé Vůli, zabývala přípravou Ěry Mé Vůle.

Jak budeš postupovat po cestě Mé Vůle, vytvoří se duha míru, která bude spojovacím článkem mezi Božskou Vůlí a lidskou vůlí. Z ní bude mít moje Vůle život na zemi, a tím se začne naplňovat moje modlitba a modlitba celé Církve: „*Přijď Království Tvé, staň se Vůle Tvá na zemi, jako je v nebi.*““

8. března 1921

Panna svou láskou povolala Slovo, aby se vtělilo do jejího lůna. Luisa svou láskou a splynutím s Boží Vůlí povolává Boží Vůli, aby v ní měla život na zemi.

Když jsem se modlila, splynula jsem celá s Boží Vůlí a můj sladký Ježíš vyšel z mého nitra, objal mě kolem krku a řekl mi: „Má dcero, moje Maminka mě svou láskou, svými modlitbami a svým zničením povolala z nebe na zem, abych se vtělil do jejího lůna. Ty svou láskou a neustálým rozpouštěním se v Mé Vůli přivoláš Mou Vůli, aby v tobě měla život na zemi, a pak Mi dáš život v dalších tvorech.

Věz však, že když mě moje Maminka povolala z nebe na zem do svého lůna, protože čin, který vykonala, byl jedinečný a už se nikdy nebude opakovat, obohatil jsem ji všemi milostmi. Obdařil jsem Ji takovou láskou, že předčila lásku všech tvorů spojených dohromady. Dal jsem jí prvenství ve výsadách, ve slávě – ve všem. Mohl bych říci, že celý Věčný se zredukoval na jediný bod a vylil se na Ni v proudech, v nesmírných mořích, tak mocných, že všichni zůstávají pod Ní.

Když do sebe voláš Mou Vůli, to je také jedinečný čin, a proto pro ozdobu Mé Vůle, která v tobě má přebývat, musím do tebe nalít tolik milosti a tolik lásky, abys předčila všechna ostatní stvoření. A protože Má Vůle má vládu nade vším a je věčná, nesmírná, nekonečná, musím to přenést na tu, v níž má mít život Mé Vůle svůj počátek a dovršení. Obdařit ji stejnými vlastnostmi Mé Vůle a obohatit ji jimi, a tím jí dát vládu nade vším. Má Věčná Vůle vezme minulost, přítomnost i budoucnost, zredukuje je do jediného bodu a vlije je do tebe. Má Vůle je věčná a chce mít život tam, kde najde věčnost. Je nesmírná a chce žít v nesmírnosti. Je nekonečná a chce najít nekonečno. Jak bych to všechno mohl najít, kdybych to předtím do tebe nevlil?“

Když jsem to slyšela, polekala jsem se a byla jsem zděšená. Jestliže jsem to napsala, tak proto, že mi to uložila sama poslušnost. A řekla jsem: „Ježíši, co to říkáš?“

Ty mě chceš skutečně zmást a ponížit na prach. Mám pocit, že ani nemohu vydržet to co říkáš. Cítím hrůzu, která mě celou děsí.“ A On dodal: „To, co ti říkám, poslouží Mně samému. Je to nutné pro svatost a ctihodnost Mé Vůle. Nesnížím se k tomu, abych pobýval tam, kde nenajdu věci, které Mi patří. Nebudeš ničím jiným než úschovnou tohoto velkého dobra, které musíš žárlivě střežit. Proto seber odvalu a neboj se.“

12. března 1921

Boží vůle: zrno, které se stane pokrmem. Luisa: sláma, která ho obléká a chrání.

Říkala jsem si: „Moje Královna Matka poskytla krev, aby ve svém lůně vytvořila Ježíšovo Lidství. A co já? Co dám, abych v sobě vytvořila Život Boží Vůle?“ A můj milovaný Ježíš mi řekl: „Má dcero, ty Mi poskytněš slámu, abych vytvořil klas, v němž budu zrnem. Dám Svou Vůli jako pokrm, aby nasýtila všechny duše, které se jí budou chtít žít. Ty budeš tou slámou, která ochraňuje zrno.“ Když jsem to uslyšela, řekla jsem: „Má lásko, moje funkce Ti jako sláma je ošklivá. Protože sláma se vyhazuje, spaluje a nemá žádnou hodnotu.“ A Ježíš: „Přesto je sláma pro obilný klas nezbytná. Kdyby nebylo slámy, zrno by nemohlo dozrát ani se rozmnožit. Ta ubohá sláma slouží jako oděv a ochrana zrna. Když ho obklopuje žhavé slunce, sláma ho brání před nadměrným žářem, aby neuvadlo. Pokud mráz, déšť nebo něco jiného napadne zrno, sláma to všechno vezme na sebe. Proto se dá říci, že ta sláma je životem zrna. A pokud je sláma vyhozena a spálena, je to tehdy, když je oddělena od zrna. Zrno Mé Vůle nepodléhá růstu ani úbytku. Tolik, kolik si z něj vezmou, ho nezmenší ani o jediné zrnko. Tak tvá sláma bude pro Mne nezbytná. Bude mi sloužit jako oděv, jako ochrana a obrana práv Mé Vůle. Proto, zde není nebezpečí, že bys mohla být ode mne oddělena.“

Po malé chvíli se vrátil zpět a já jsem mu řekla: „Můj Živote, Ježíši, když duše, které budou žít v Tvé Vůli, budou duhy, jaké barvy budou mít tyto duhy míru?“ A Ježíš, plný dobra odpověděl: „Jejich vlastnosti a barvy budou plně božské. Budou zářit těmi nejkrásnějšími a nejjasnějšími barvami, které jsou: Láska, Dobrota, Moudrost, Moc, Svatost, Milosrdenství, Spravedlnost. Rozmanitost těchto barev bude jako Světlo v temnotě noci, které působením těchto barev umožní, aby povstal den v myslích tvorů.“

17. března 1921

Ježíš přiměje Luisu, aby přešla z úřadu, který mělo Jeho Lidství na zemi, do úřadu, který měla Jeho Vůle v Jeho Lidství.

Říkala jsem svému sladkému Ježíši: „Já nevím. Čím víc říkáš, že mi dáváš prostřednictvím Svě svatě Vůle, tím se cítím ubožejší a ošklivější. Měla bych se cítit lépe a lépe. Místo toho, je to všechno naopak.“

A Ježíš mi říkal: „Má dcero, čím více v tobě poroste zrno Mé Vůle, tím více budeš pociťovat bídu své slámy. Ve skutečnosti, když se klas začíná tvořit, jsou zrno a sláma jedna jediná věc. Ale když se život klasu nadále formuje, jak zrno dozrává, sláma se od něj odděluje, a zůstává pouze jako obrana zrna. Proto, čím bídneji se cítíš, tím více se v tobě utváří zrno Mé Vůle, a blíží se k dokonalému dozrání. Sláma v tobě není nic jiného než tvá slabá přirozenost, která, žijící společně se Svatostí a ušlechtilostí Mé Vůle, pociťuje ještě více svou bídu.“

Pak dodal: „Moje milovaná, až do této chvíle jsi vykonávala přede Mnou úřad, který mělo Mé Lidství na zemi. Nyní chci tvůj úřad změnit a dát ti jiný, vznešenější, rozsáhlejší. Chci ti dát úřad, který měla Má Vůle v mém Lidství. Podívejte se, o kolik je to vyšší a vznešenější. Moje lidství mělo počátek – Má Vůle je věčná. Mé Lidství je ohraničené a omezené – Má Vůle nemá žádné hranice a meze. Je nesmírná. Nemohl jsem ti dát vznešenější a významnější úřad.“

Když jsem to slyšela, řekla jsem: „Můj sladký Ježíši, nemohu najít žádný důvod, proč mi chceš dát takový úřad. Ani jsem neudělala nic, čím bych si zasloužila tak velkou milost.“ A Ježíš: „Tím celým důvodem je Má Láska, tvá maličkost, tvé žití v mém náručí, jako dítě, které se o nic nestará, jen o svého Ježíše. A skutečnost že jsi mi nikdy neodmítla žádnou oběť, kterou jsem od tebe žádal. Nenechávám se ohromit velkými věcmi. Protože ve věcech, které se zdají být velké je vždy něco lidského. Ale malými věcmi – malými na pohled, ačkoli samy o sobě jsou velké. A pak ty sama bys měla pochopit, že jsem ti určil zvláštní poslání v Mé Vůli. To, že s tebou neustále mluvím o Mé Vůli. Že ti umožňuji pochopit její obdivuhodné účinky, což jsem dosud s nikým neudělal... Choval jsem se k tobě jako učitel, který chce, aby se jeho žák zdokonalil buď v medicíně, nebo v historii, nebo v něčem jiném. Zdá se, že o ničem jiném neumí mluvit. Neustále mluví na toto téma. Tak jsem to dělal i s tebou. Přijal jsem postoj učitele Boží Vůle, jako bych ignoroval všechno ostatní. Poté, co jsem tě řádně poučil, jsem ti zjevil tvé poslání a jak se v tobě začne naplňování „*Fiat Voluntas Tua*“ na zemi. Odvahu, má dcero. Vidím, že máš strach. Neboj se, budeš mít celou Mou Vůli jako svou pomoc a oporu.“ A zatímco toto říkal,

hladil mou hlavu, mou tvář a mé srdce svýma rukama, jako by potvrzoval, co říkal. Pak zmizel.

23. března 1921

Boží Vůle činí duši malou. Luisa je nejmenší ze všech.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se spolu s Ježíšem mimo sebe a řekla jsem mu: „Má lásko, chci, abys slyšel, co dělám, k tomu abych vstoupila do Tvé Vůle, abych viděla, zda se ti to líbí, nebo ne.“ Řekla jsem tedy to, co obvykle říkám, když vstupuji do Jeho Vůle – což myslím není nutné zde opakovat, protože jsem to řekla na jiném místě. A Ježíš mě políbil a svým polibkem schválil to, co jsem Mu říkala. Pak mi řekl: „Má dcero, má Vůle má tu zvláštní ctnost, že činí duše malými. Dělá je tak malými, že cítí extrémní potřebu, aby jim Má Vůle řídila život. Jejich malost je taková, že nejsou schopni učinit jediný čin, nebo udělat jediný krok, pokud Má Vůle tento úkon nebo tento krok neřídí. Žijí tedy zcela na úkor Mé Vůle, protože jejich malost nenese žádné zavazadlo, ani věci z jejich vlastnictví, nebo z vlastní lásky. Spíše si berou vše z Mé Vůle – a ne aby si to nechaly pro sebe, ale aby to daly Mně. A protože potřebují všechno, žijí rozpuštěny v Mé Vůli.

Poslyš, obešel jsem zemi znovu a znovu. Podíval jsem se na všechny tvory, jednoho po druhém, abych našel toho nejmenšího ze všech. Mezi mnoha jsem našel tebe – tu nejmenší ze všech. Líbila se mi tvá maličkost, a tak jsem si tě vybral. Svěřil jsem tě svým andělům, aby tě ochraňovali, ne abys rostla, ale aby zachovali tvou malost. A nyní chci zahájit velké dílo naplnění Mé Vůle. Ale ani kvůli tomu se nebudeš cítit větší. Naopak, má Vůle tě ještě zmenší a ty budeš nadále malou dcerou svého Ježíše – *Malou dcerou Mé Vůle.*“

2. dubna 1921

Duše, která působí v Boží Vůli, dává za všechny a přijímá za všechny.

Cítím, že moje ubohá mysl je jako omráčená, a chybí mi slova, abych napsala na papír, co cítím. Pokud můj Ježíš chce, abych psala, uráčí se říct slovy, co do mě vlévá prostřednictvím světla. Právě si vzpomínám, že mi při svém příchodu řekl: „Má dcero, v tom, kdo se modlí, miluje, napravuje, líbá Mě, zbožňuje Mě v Mé Vůli, cítím, jako by se ke Mně modlili všichni, milovali Mě atd. Ve skutečnosti, když Moje Vůle zahrnuje všechno a všechny do Mé Vůle, duše mi dává polibek, lásku, klanění

všech. A při pohledu na všechny v ní jí dávám tolik polibků, tolik lásky, kolik bych měl dávat všem.

V Mé Vůli, duše není spokojená, pokud Mě nevidí plně milovaného ode všech, pokud Mě nevidí líbaného, zbožňovaného a prošeného všemi. V Mé Vůli nemohou věci zůstat polovičaté, ale musí být úplné. A já nemohu dát malé věci duši, která jedná v Mé Vůli. Ale spíše nesmírné věci, které mohou být dostačující pro všechny. Jednám s duší, která působí v Mé Vůli jako člověk, který touží mít dílo, které by vykonalo deset lidí. Nyní, pouze jeden z těchto deseti lidí se nabízí, že bude tuto práci vykonávat. Všichni ostatní odmítají. Není to fér, že dává tomu jedinému, vše, co by měl dát všem deseti? Jinak, kde by byl rozdíl mezi tím, kdo jedná v Mé Vůli a tím, kdo jedná podle své vlastní vůle?“

23. dubna 1921

Boží láska zvítězí nad veškerým zlem tvorů. Bůh bude na činy tvorů pohlížet skrze činy duše konané v Boží Vůli.

Prožívám nejhorší dny. Můj vždy milý Ježíš sebe takřka zastínil. Jaká bolest! Jaká muka! Cítím svou mysl mimo sféry, v Jeho Vůli. Chce vzít tuto Svatou Vůli, přenést ji dolů pod sféry, mezi lidi, a dát ji každému z nich jako jeho vlastní život. Moje mysl zápasí mezi Božskou Vůlí a lidskou vůlí všech, aby je spojila v jedno.

Když jsem byla na vrcholu své hořkosti, můj sladký Ježíš se sotva pohnul v mém nitru, vztáhl ruce, vzal mé ruce do svých a řekl mi v mém nitru: „Má dcero, odvahu. Já přijdu, Já přijdu. Ty se nezapývej ničím jiným než Mou Vůlí. Nechme zemi stranou. Oni se budou unavovat ve zlu. Budou všude dál rozsévat hrůzu, strach a vraždy. Ale konec přijde – Má Láska zvítězí nad vším jejich zlem. Proto vlož svou vůli do Mé a svými činy přijdeš rozšířit druhé nebe nad hlavami všech. A já se budu dívat na činy tvorů skrze tvé Božské činy – Božské proto, že všechny vycházejí z Mé Vůle. A ty budeš nutit Mou Věčnou Vůli sestoupit pod sféry, aby zvítězila nad zlem lidské vůle. Proto chceš-li, aby Má Vůle sestoupila a má Láska zvítězila, musíš vystoupit nad sféry, tam přebývat a rozšiřovat své činy v Mé Vůli. Pak společně sestoupíme. Zaútočíme na tvory Mou Vůlí, Mou Láskou. Zmateme je tak, že nám nebudou moci vzdorovat. Proto jim prozatím dovolme, aby si dělali, co chtějí. Žij v Mé Vůli a buď trpělivá.“

26. dubna 1921

Válka, kterou Boží Vůle povede se stvořeními.

Pokračuji ve svém bolestivém stavu. Můj sladký Ježíš přišel jen na chvíli, silně mě přitáhl k sobě a řekl mi: „Má dcero, Já ti opakuji – neďívej se na zem. Nech je, ať si dělají, co chtějí. Chtějí vést válku – tak ať. Až se unaví, i Já povedu svou válku. Jejich únava ve zlu, jejich rozčarování, zklamání, utržené ztráty je budou disponovat k přijetí Mé války. Moje válka bude válkou lásky. Má Vůle sestoupí z nebe do jejich středu. Všechny tvé činy a činy ostatních vykonané v Mé Vůli povedou válku proti tvorům. Ale ne válku krvavou. Povedou válku zbraněmi lásky, která jim dá dary, milosti a mír. Budou dávat tak překvapivé věci, že ohromí i nevděčného člověka. Tato Má Vůle, nebeská milice, zmate člověka Božskými zbraněmi. Přemůže ho a dá mu světlo, aby viděl – ne zlo, ale dary a bohatství, jimiž ho chci obohatit. Činy konané v Mé Vůli, nesoucí v sobě Tvůrčí Sílu, budou novou spásou člověka. A sestupující z Nebe, přinesou na zem všechna dobra. Přinesou novou éru a triumf nad lidskou nepravostí. Proto rozmnož své činy v Mé Vůli, abys tvořila zbraně, dary, milosti. Aby mohly sestoupit do středu tvorů a mohly s nimi vést válku lásky.“

Pak ještě zarmoucenější dodal: „Má dcero, to se mi stane, jako ubohému otci, jehož zlé děti ho nejen urážejí, ale chtěly by ho zabít. A když to neudělají, tak proto, že nemohou. Nuže, jelikož tyto děti chtějí zabít svého otce, není divu, že se zabíjejí navzájem, že jsou jeden proti druhému, že se ožebračují a že dojdou až k tomu, že jsou všichni na umření. A co je ještě horší, že si ani nepamatují, že mají otce.

Co dělá tento otec? Vyhnan svými vlastními dětmi, které se hádají, navzájem se zraňují a jsou na pokraji smrti hladem. Ten otec tvrdě pracuje, aby pro své děti získal nové bohatství, dary a léky. A když je vidí téměř ztracené, jde mezi ně, aby je obohatil. Nabízí léky na jejich rány a přináší všem mír a štěstí. Nyní se tyto děti, podmaněné tak velkou láskou, připoutají ke svému otci trvalým mírem a budou ho milovat. Totéž se stane i Mně. Proto tě chci mít ve Své Vůli jako věrnou dceru Své Vůle. A chci, abys společně se Mnou pracovala na získání nového bohatství, které bude dáno tvorům. Buď Mi věrná a ničím jiným se nezabývej.“

